PRVNÍ KAPITOLA

Vyvést z míry Johna Jacobse řečeného Kolohnát dalo pořádnou práci. Na prstech jedné ruky by se dali spočítat lidé, kteří ho někdy viděli rozčileného. Působil vždy vyrovnaným, klidným dojmem a jeho hluboko posazené, ledově chladné oči stejné barvy, jakou mají lahve z tmavozeleného skla, odměřeně zkoumaly potenciálního protivníka. Přezdívka Kolohnát byla velmi trefná pro jeho vysokou hranatou postavu, dlouhé nohy a těžké kosti. Protáhlý obličej s drsnými rysy zdobila na skráni velká jizva pozůstatek z dob občanské války. Nebyla to však jediná jizva, kterou byl Kolohnát John Jacobs poznamenaný. Další jizvy na těle i na duši však před okolním světem pečlivě skrýval.

Byl původem z Georgie, ale po válce se usadil v Texasu. A to až úplně dole, v nejdivočejší části jižního Texasu a začal žít na ranči 3J malém hospodářství, které zdědil po svém strýci. Dařilo se mu hospodařit šetrně a s prvními menšími úspěchy začal obchodovat s dobytkem, který dodával až do Kansasu. To, co měl, bylo velmi málo na patnáct let tvrdé dřiny, ale Kolohnát John se nevzdával. Povzbuzen svými obchodními úspěchy pochopil, že z drsné půdy toho moc nevydoluje a musí se dát jinou cestou. Byl rozhodnut rozšířit své stádo a věnovat se hlavně obchodu. Přikoupil na východě nové býky a ke své půdě další pastviny, na kterých je dobře vykrmil. Zákazníci v Kansasu byli s jejich masem velmi spokojeni a Kolohnát John s uspokojením zjišťoval, že majetek po strýci se mu podařilo v krátké době ztrojnásobit. Strýc i jeho sestra Johnova matka, by na něj dnes jistě byli velmi pyšní.

Při vzpomínce na matku si John mimoděk přejel prsty hluboký řez na levém předloktí. Byla to památka na nůž jednoho z divokých Komančů, jejichž zákeřné hordy čas od času loupily i na jeho ranči. Koně, které John choval, byli pověstní svou statností a pro divoké indiány byli velkým lákadlem. John a kovbojové, které si ke svým stádům najal, jen s potížemi odráželi útoky zdivočelých indiánů. Jeho ranč byl totiž zcela osamocený a dobytek i koně byli pro desperáty zdánlivě snadným soustem. Časem si izolovaný rančer k nebezpečným indiánům mohl připočíst i nájezdníky z nedaleké mexické hranice. A aby toho nebylo málo, po kraji se teď potulovala horda dobrodruhů, která těžila z neurovnaných poměrů po občanské

válce. Jak věděl John od šerifa, pocházeli většinou ze severní části Států a na jih přitáhli právě proto, že na izolovaných rančích, které byly často několik desítek mil od sebe, se jim náramně dobře kradlo a loupilo. Kdyby nebylo přítomnosti unionistické armády v kraji bezprostředně po konci války, bezpráví páchané v těchto končinách by bylo bývalo ještě horší.

Jižně od San Antonia, kde se rozkládal Johnův ranč, panoval relativní klid jen díky velení místního důstojníka Unie, který byl džentlmen každým coulem a mužem na svém místě. John neměl z mnoha důvodů příliš chuti spolupracovat s unionistickou armádou, a tak mu nezbývalo než s velitelem místní armády dobře vycházet. Tato taktika se mu vyplatila, když se mu s důstojníkovou pomocí podařilo dopadnout zloděje koní, kteří mimo jiné z Johnova ranče uloupili dva nejlepší hřebce. Byli to ušlechtilí koně s dobrým rodokmenem, které si John přivezl až z Kentucky, z jedné velmi dobré farmy, aby si založil nový kvalitnější chov. Ten důstojník shodou okolností pocházel z jedné usedlosti z Kentucky a velmi dobře porozuměl, jak Johnovi bylo, když přišel o dva své plemenné koně. Vyčlenil z armády dva pátrací oddíly, aby zloděje dopadl, a skutečně se je podařilo vystopovat a dostat za mříže. Koně se vrátili k majiteli a spravedlnosti zas jednou bylo učiněno zadost. John Kolohnát měl málokdy příležitost být někomu zavázaný a také byl málokomu v životě vděčný. V tomto případě však cítil vděk a povinnost oplatit důstojníkovi jeho pomoc.

Když se stal důstojník šerifem ve městě Sutherland Springs, stali se dokonce přáteli, neboť měli podobné povahy a jeden hlavní rys oba nepoznali v životě strach. Oba muži byli stejně neohrožení a nebojácní. Byl John skutečně tak nebojácný, jak se všem zdál? Ne, on neměl v úmyslu riskovat svůj život kvůli ranči. Byl to jen majetek, o který člověk může v životě tak jako tak přijít. Ale tohle nebyl souboj s kolty nebo s noži, do nichž se dříve hrnul po hlavě. Byl to daleko civilizovanější způsob boje. Byl to způsob, jak se vymezit proti okolnímu světu. Jak svému okolí ukázat tak tady jsem já John Jacobs, zvaný Kolohnát. Aby vyhrál tento dlouhotrvající boj, tenhle běh na dlouhé trati, musel John dopředu pečlivě uvážit své tahy. A musel vstoupit do světa, který mu nikdy nebyl blízký. Musel vstoupit do společnosti lidí, kteří byli tím, co on považoval za smetánku. Byli to lidé, kteří měli moc, majetek a peníze. A díky tomu rozhodovali o

dalším osudu tohoto kraje. John Jacobs Kolohnát také toužil vepsat svou stopu do tváře této krajiny. A k tomu potřeboval udělat jedinou věc.

John si sundal z hlavy klobouk a přejel si velkou dlaní přes husté hnědé vlasy. Prohrábl nepoddajné prameny, které se mu jeho hospodyně Juana marně snažila před odjezdem do města trochu upravit a zkrátit, aby působily alespoň trochu učesaně. Doufal, že teď vypadá jakžtakž civilizovaně, aby mohl předstoupit před nejmocnějšího muže v kraji.

Terrance Colby byl železniční magnát, který skupoval v kraji pozemky strategicky důležité pro novou železniční trať. Teď trávil pár dní dovolené v lázních Sutherland Springs, kde vyvěralo přes sto léčivých pramenů, nedaleko ranče 3J a John se rozhodl chytit příležitost za pačesy. Vypravil se do města, aniž by měl nějakou sebemenší představu o tom, jak se to dělá, když chce člověk získat audienci u tak mocného člověka. Řekl si ale, že je důležité, aby do Sutherland Springs vůbec vyrazil. Konečně, třeba ho cestou něco napadne. Hlavně aby se vydal na cestu.

Nebylo to ale tak jednoduché. Musel zastavit zlaté hodinky po dědečkovi, aby si mohl koupit slušný oblek a elegantní klobouk, které měl na sobě. Ale sázel všechno na jednu kartu. Tučný dobytek, který choval na svém ranči, byl k ničemu, když nebyl schopen dodat ho na trh ke spotřebiteli. Aby hnal dobytek jako v dřívějších dobách až na dráhu v Kansasu, na to musel zapomenout, neboť to bylo jednak stále nebezpečnější, a navíc kvůli váhovému úbytku stáda velmi neekonomické. Pokud měl dostat svůj skvělý dobytek na trh, muselo to být tou nejkratší a nejpřímější cestou. Musel ho poslat po kolejích, které povedou až k jeho ranči.

Colbymu patřila většina tratí v severním Texasu. Už vešel ve známost i jeho záměr prodloužit dráhu až k San Antoniu, a spojit tak severní část s divokým jihem. Neměl by být tak velký problém položit koleje přes Wilson County několik desítek mil dál až k ranči 3J, uvažoval John Jacobs. V tom kraji bylo ještě několik dalších rančů, jejichž vlastníci by jistě železnici spojující je s celými Státy uvítali.

Po cestě napadla Johna zajímavá věc. Starý Colby má dceru na vdávání, která je prý velmi vdavekchtivá, ale není pro ni možné sehnat ženicha. Jednak je prý dokonale nepřitažlivá, a ke všemu ještě pěkně protivná, a za druhé by se jí prý otec tak okatě rád zbavil, že to odradí

každého potenciálního nápadníka. A tak ani ohromný majetek, který by případnému manželovi spadl do klína, není dostatečným lákadlem. Co kdyby se na tu dcerunku trochu podíval a předstíral o ni zájem? Třeba by se mu podařilo sblížit se s Colbym natolik, aby postavil železnici až k ženichovu ranči a až by vlaky jezdily, ženich by včas pláchl? Jistě nebylo by to až tak úplně fér jednání vůči Colbyho dceři, ale ta protivná kostnatá šereda si nejspíš stejně nic jiného nezaslouží.

Postupně prý připravila otce o svou budoucí macechu a všechny další milenky, takže není divu, že by se jí ten záletník rád zbavil, zasmál se pod fousy John, když už měl Sutherland Springs téměř na dostřel. Jakže se ta fúrie jmenuje? Claudia Ellen nebo tak nějak… Ne, Camellia Ellen, hrozné jméno, tak se opravdu může jmenovat jen nějaká příšerná fiflena, které se bude muset dvořit kvůli té své vytoužené železnici… No, co se dá dělat, povzdechl si, když vjel do města. Dal ses na cestu, musíš bojovat.

Začínalo drobně pršet, když projížděl hlavní třídou, a déšť se pozvolna měnil v prudký liják, když seskočil z koně před nejlepším hotelem ve městě. Znechuceně zaklel, když si všiml, jak mu bláto rozstřikující se od kopyt jeho koně zmazalo pracně vyleštěné boty a nohavice na těch nejlepších kalhotách, jaké měl. Bude nervózní kvůli tomu, jak neupraveně bude vypadat, a to si nemůže dovolit. Musí sršet zdravým sebevědomím a dobrou náladou. Terrance Colby, ten typický představitel newyorské buržoazie, prý vždy dokonale oblečený, nebude mít nejmenší chuť bavit se s takovým zabláceným vidlákem.

Spěchal se schovat do hotelu, kterým se malé lázeňské městečko, jako bylo Sutherland Springs chlubilo jako tím nejluxusnějším palácem. Colby už tu prý pár dní bydlel a pití léčivých pramenů si zpestřoval lovem zvěře a střílením ptáků. Jeho lovecká vášeň byla ostatně široko daleko známá.

John uvázal koně, schoval se před deštěm v průčelí hotelu a rozhlížel se kolem sebe po nějakém vhodném místě, kde by se zbavil bahna na nohavicích a na botách, než se odváží vejít do hotelové haly.

Jeho očím se ale v ten okamžik naskytla zvláštní, napůl komická a napůl tragická scéna. Před hotelem zastavil dostavník, a když se otevřely dveře, mladá žena velmi důstojného vzezření sestupovala pomalu ze schůdků k muži, který jí chvátal z hotelu vstříc. Nadzvedla

elegantně lem hedvábných šatů, takže John zahlédl béžové střevíčky z jemné kozinky, a natáhla se, aby zachytila ruku, kterou k ní s úsměvem vztahoval její společník. Minula ji však, protože dávala pozor, aby jí deštníkem, který držel v druhé ruce, nerozcuchal účes. Pak už John nevěděl, zda se má smát, nebo se leknout a běžet dámě na pomoc. Celá její nádhera se zřítila z vratkých schůdků dostavníku přímo doprostřed té největší kaluže bláta, jaká před hotelem byla. John si s hrůzou uvědomil, že do bláta padla tváří napřed, a neuměl si představit, jak bude vypadat. V příštím okamžiku to měl spatřit. Zlostí a ponížením zkřivený obličej celý černý od mazlavého bláta, které jí stékalo na drahé šaty vymáchané ve stejné kaluži. Ve vodou nasáklé róbě se sotva potácela a její společník, místo aby jí pomohl, dočista zpanikařil a se zděšeným výkřikem, že běží pro pomoc, se obrátil na podpatku a zmizel v hotelu.

John si nemohl pomoci. Přes všechnu upřímnou snahu se musel tomu stvoření, které se k němu brodilo blátem, zasmát. Chvíli se dusil smíchy, pak už ale chvátal ženě v nesnázích na pomoc. Podal jí ruku, vytáhl ji z louže a vedl ji po chodníku do hotelu. „To se špatně hrabe z bláta v sukních jako cibule, co?“ nemohl si odpustit, aby nezamumlal jízlivou poznámku spíš k sobě, než k té nešťastnici. Asi ji zaslechla, protože vrhla po Kolohnátu Johnovi rozzlobený pohled, ale jeho ruku nepustila. John si všiml, že bláto z jejích šatů ulpělo na jeho novém obleku.

„Ach, já vás ještě umazala… To jsem opravdu nechtěla, pane,“ omlouvala se dívka, když si všimla, co způsobila. Ostatně už byli u dveří do hotelu, takže se ho pustila, zvedla ruce nad hlavu a zcela zbytečně se pokoušela upravit si na zabláceném drdolu z tmavě hnědých vlasů svůj nadměrně veliký klobouk. Ze zmazaného obličeje nijak přitažlivých rysů na něho mrkaly dvě nešťastné modré oči a Johnovi se jí zželelo. „Jste v pořádku? Váš společník, který vás očekával, nemá zrovna vybrané způsoby…“ Rozhlédl se kolem sebe. „Kam vlastně zmizel? Volal, že běží pro pomoc, ale nějak mu to trvá. Chcete, abych vás někam doprovodil?“

„Ne, ne,“ odvětila rychle. Měla celkem příjemný hlas na to, jak hrozně vypadala. „Nic mi není. Jen jsem se zamotala do těch sukní. Už tak jsem vám způsobila dost potíží.“ Přejela očima jeho zablácený rukáv.

John smekl klobouk. „Nic se nestalo. Jsem na bláto zvyklý. Jak vidíte, už jsem si předtím, než se vám to stalo, jeden vzorek místního bláta na kalhotách přinesl.“

Zasmála se a vychovaně pokývla hlavou. „Ještě jednou vám velmi děkuji, pane. Jsem doma, takže už vaši pomoc potřebovat nebudu. Přeju vám příjemný den.“

„Příjemný den,“ opakoval John automaticky, a když zmizela v hotelové hale, zamířil do holičské oficíny vedle hotelu, aby se tam dal alespoň trochu do pořádku.

„Johne!“ zavolal na něho z holičského křesla urostlý vousáč, sotva vešel dovnitř. „Myslel jsem si, že jste to vy, když jsem vás zahlédl z okna pomáhat té dámě v nesnázích.“ Byl to šerif James Graham, ten bývalý důstojník unionistické armády, který Johnovi pomohl dopadnout lupiče jeho koní a který se rád od té doby zastavoval na ranči 3J, když v tom kraji pátrali po uprchlících. Stali se z nich dobří přátelé. Teď si potřásli rukama.

„Kdy zas zavítáte z pohodlí Sutherland Springs na pustinu 3J, šerife?“ chtěl vědět John. „Možná brzy, máme problémy s dalšími dezertéry,“ mávl rukou o hodně starší Graham. „Skrývají se až někde na indiánském území. Jako bývalí vojáci jsou dost nebezpeční. Dostal jsem zprávu, že prchají dolů do Mexika, takže si dávejte pozor. Kryjte si záda, Johne.“

„Vy si kryjte záda,“ odsekl John a poklepal si prsty na náprsní kapsu kabátu, pod nímž ukrýval kolt ráže pětačtyřicet. Nestalo se, že by opustil ranč bez své spolehlivé zbraně. Tam doma nosíval ven kolty dva jen tak volně na pásu kolem štíhlých beder.

Šerif se pobaveně zašklebil.

„Jistěže. Vím, že pomocnou ruku najdete spolehlivě na konci svého ramene. A nejen pro sebe. Všiml jsem si, jak jste jako skutečný džentlmen nabídl pomoc té nešťastné dámě, které jste pomohl doslova z louže!“

„Chuděrka,“ usmál se John napůl pobaveně a napůl soucitně.

„Dal jste si s ní aspoň schůzku?“ pokoušel ho dál šerif Graham.

John zavrtěl stejně pobaveně hlavou. „Ne, myslím, že ona nebyla ten typ, jaký v muži vzbuzuje vášeň.“

„No, abyste nebyl jednou překvapený!“ pohrozil mu otcovsky prstem šerif, když vstal z křesla a chystal se zaplatit. „Musím běžet. Doufám, že se brzy uvidíme, milý Johne.“ Vyběhl z holičství, aniž si všiml zablácené dívky, která se vrátila pro svou kabelku a otevřenými

dveřmi oficíny zaslechla z rozhovoru obou mužů právě dost, aby její pokoření bylo dokonalé. Hleděla ztuhle před sebe ledově modrýma očima. Tak takový chlap to je, a žádný džentlmen, za jakého jej pokládala… Pro tu malou zablácenou slípku měl jen slova pohrdání a v nejlepším případě soucitu. Myslela si, že on je jiný než ostatní muži, když jí tak pohotově přispěchal na pomoc, ale je úplně stejný, ne-li horší. Ach, tihle muži… žádný z nich není ochoten podívat se na dívku podruhé – jen pokud má líbeznou tvář a urostlé tělo. Ty ostatní jim za druhý pohled už nestojí.

Zhluboka si povzdechla a vlekla se hotelovou halou do svého apartmá. Celý život doufala, že jednoho dne se objeví jeden, který dokáže ocenit její kvality. Ale jako by takový muž ani neexistoval. Copak nikdo z nich netouží poznat, jak je chytrá a milá a pracovitá a zábavná a spolehlivá? Jak dokonalý má vkus a jak dobře ovládá francouzštinu a němčinu? A co všechno ještě umí a kolik dalších skvělých vlastností ještě má… Doufala, že jednoho dne, až bude dokonale oblečená a nalíčená, ještě bude mít příležitost setkat se s tím sympatickým mužem, který jí pomohl z bláta, a ukázat mu, co je *ona* zač. Ach, jak velmi si to přála.

O chvíli později vcházel již upravený Kolohnát John Jacobs do hotelové haly a sebevědomě, se suverenitou, kterou necítil, ale jen hrál, zamířil přímo k recepčnímu pultu.

Byl teď vděčný za těch pár slov, která prohodil s šerifem Grahamem, protože mu pomohla uklidnit se a trochu se uvolnit. On přece také zná důležité lidi. Není taková nula, aby se bál předstoupit před slavného magnáta Colbyho. Je si jist, že to zvládne. Ve svých pětatřiceti letech se už John dokázal natolik ovládat, že vypadal jako sebevědomý úspěšný rančer, který spoléhá na svou hlavu, v níž objevil buňky pro obchod, a své plány hodlá co nejdříve realizovat. Popravdě řečeno cítil převahu nad svými vrstevníky v tomto kraji jen ve svém vzdělání, neboť znal nepoměrně víc než oni. Johnova vzdělaná matka ho učila dějiny a svou rodnou němčinu, když spolu pracovali na ranči nebo na poli. A nejen to řešili spolu různé problémy, které život přináší a na které chtěla mít svého jediného syna připraveného. Johna to všechno moc bavilo a rád na jejich rozpravy vzpomínal. Jediné, co ho nebavilo, byla latina, protože si neuměl představit, nač by ji asi tak v životě mohl potřebovat.

Jeho stejně vzdělaná sestra, která se provdala do Severní Karolíny, se léta marně pokoušela přimět ho, aby přijel za nimi a pracoval v úspěšné firmě jejího manžela. John ale netoužil prožít svůj život na civilizovaném východě. Byl to muž se snem. A jako správný muž chtěl svůj sen realizovat vydobude si jmění jen holýma rukama a tím, že se bude spoléhat jen a jen sám na sebe. Cítil, že už brzy bude svému cíli velmi blízko. Pokud se mu podaří přesvědčit železničního magnáta Colbyho, aby položil koleje až k jeho ranči, má vyhráno. Ovládne celý kraj a cesta k úspěchu bude zaručena.

John kráčel luxusní hotelovou halou sebevě domě a s nádechem lehké arogance, jakou viděl u bohatých, úspěšných mužů. Jeho vysoká majestátní postava mu v tom velmi pomáhala, takže když hlubokým hlasem formálně oslovil recepčního, dostalo se mu velmi zdvořilé a ochotné odpovědi.

„Mé jméno je John Jacobs," oznámil s náznakem sebevědomého úsměvu, „pan Colby mne očekává."

Byla to improvizovaná lež, ale kupodivu to zabralo. Jestli se mu podaří projít, má napůl vyhráno. Komisní recepční se úslužně usmál. „Ovšem, pane. Pan Colby a jeho dcera dnes přijímají. Můžete jít nahoru. Druhé patro na konci haly. Prezidentské apartmá napravo."

Tak přijímají. Prezidentské apartmá. Jak jednoduché to bylo! Za minutu bude stát tváří v tvář nejmocnějšímu muži v kraji. John blahosklonně kývl hlavou a ihned zamířil ke schodišti. Byl přece mužem, který neztrácí ani vteřinu ze svého drahocenného času.

Najít apartmá bylo dílem několika sekund. Zaklepal energicky na dveře a sevřel čelisti, aby si dodal odvahy postavit se tomu muži jako rovnocenný partner. Neměl nejmenší představu, co řekne na svou omluvu, že sem bez ohlášení tak vpadl. Otevřela mu komorná v zástěrce, uklonila se a ustoupila stranou, aby mohl projít. Když se mu zdálo, že na něco čeká, trochu opožděně si sundal klobouk a na dívku se usmál. Doufal jen, že nemá zpocené čelo tak, aby si toho všimla. Zdálo se mu, že se neskutečně potí.

„Koho mám ohlásit, pane?" zeptala se zdvořile. „Johna Jacobse," řekl důležitě. „Místního rančera," dodal pro jistotu. Přikývla.

„Počkejte zde, prosím," ukázala na křeslo pod oknem, „hned vás ohlásím."

Zmizela ve druhém pokoji a zavřela za sebou dveře. Vteřiny se vlekly jako hodiny a John se kolem sebe stísněně rozhlížel.

Jak daleko měla jeho skrovná farma k luxusu, jaký představovalo toto apartmá. Otřel si kapesníkem čelo, po němž mu stékaly velké krůpěje potu, a natrénoval si sebevědomý úsměv.

Dveře se konečně otevřely. „Můžete jít dál, pane Jacobsi. Prosím," řekla dívka uctivě a znovu se na něho usmála.

John se nadechl a vešel do rozlehlé místnosti. Jeho pohled se setkal s párem těch nejchladnějších modrých očí, jaké kdy v životě spatřil. Zíraly na něj z tváře, která mu připadla jaksi povědomá, a když přejel pohledem celou postavu v drahých bílých šatech, měl jasno. Byla to ta nešťastnice, kterou před hotelem dostal z bláta. Ne, nesmí se smát, nesmí! Přestože silou vůle zaťal zuby, po tváři mu asi přelétl lehký náznak úsměšku. Pohrdavě si ho změřila. Byla velmi odměřená a velmi majestátní. Byla velmi vysoká a velmi hubená. Ne, nebyla hubená, byla prostě velmi štíhlá, ale dobře rostlá. Symetrické tvary její postavy zdůrazňovaly přiléhavé šaty z nějaké neobvyklé látky. Bavlna nebo vlna to rozhodně nebyla. Dívčina tvář však nebyla nijak hezká a ničím zajímavá a tvrdý výraz v jejích očích její přitažlivosti rozhodně nepřispíval. Tmavohnědé husté vlasy měla vyčesané nahoru do zvláštního účesu, jaký tu nikdy na žádné ženě neviděl. Měla je ovinuté kolem celé hlavy jako nějaký turban a vzadu jí v několika pramenech spadaly na dlouhý štíhlý krk. Vypadá jako labuť, pomyslel si. To se asi nosí v New Yorku, řekl si ironicky a pokusil se o zdvořilou úklonu. Nijak nereagovala. Byla velmi nepřístupná, velmi elegantní a dokonale nepřátelská. A vtom Johna napadla ta geniální omluva!

„Přišel jsem, abych se zeptal, jak se vám daří, slečno," řekl hlubokým hlasem, tím nejpříjemnějším, jakého byl schopen. „Přece jen počasí je chladné, ehm… a voda z té louže byla jistě studená… mohla byste se nachladit."

„Daří se mi dobře," skočila mu do řeči odměřeně. Tváře jí zbarvil lehký, sotva znatelný ruměnec. Johnovi se zdálo, že to nebyl ruměnec studu, ale rozpaků z toho, jak polichocena se cítila jeho nečekaným zájmem. „Říkala jsem vám to přece už dole… předtím. Jsem v pořádku a děkuji vám za váš zájem."

„Z jaké louže?" ozvalo se chraplavě od dveří do druhého pokoje. Objevil se v nich vysoký prošedivělý muž, jen o málo nižšího vzrůstu než John. Překvapeně zvedl hlavu k návštěvníkovi. Bylo vidět, že je zvyklý shlížet na lidi shora. Nebo spíš spatra.

V ruce držel nějaká lejstra, která odhodil na psací stůl, rozepnul si poslední knoflík saka svého elegantního obleku a pohodlně se rozvalil v křesle u krbu. Zapíchl do Johna stejně modré a stejně chladné oči jako měla jeho dcera

„Já jsem Terrance Colby. A kdo jste vy?“

„John Jacobs,“ představil se John. Nevěděl však, jak pokračovat dál. „Mám ranč tady kousek za městem…“ začal nesměle.

„Aha, vy jste přišel kvůli té honitbě, ne?“ reagoval ihned Colby. Usmál se na Johna a vstal, aby mu potřásl rukou. „Obávám se však, že jste přišel pozdě. Už jsem přijal pozvání na zítřejší hon na ranči… jak že se jmenuje?“

„Čtyři sekery,“ odpověděla dcera.

„Jo, Čtyři sekery. Budu tam lovit křepelky a honit nějaké antilopy nebo co to bude za kozy…“ Zasmál se svému vtipu. „Víte, kde to je?“

„Samozřejmě, pane,“ přikývl John. Jak by nevěděl, ten ranč znal úplně každý v kraji. Byl to přesně ten typ hospodářství, jaké John v budoucnu toužil vlastnit. Dokonale fungující velkostatek se stovkami zaměstnanců, prosperujícím chovem koní a jatečného dobytka a s rozsáhlými obchodními aktivitami. Ten vynikající dobytek, stejně jako vlastník ranče byli známí snad po celých Státech. „Jsem si jist, že se vám tam bude líbit. Ranč je ve velmi krásné krajině s mnoha lesy a zelenými pastvinami.“

Colby z něho však nespouštěl oči. „Děkuji vám ale stejně za vaši nabídku. Třeba ji někdy v budoucnu využiju.“

Ještě že ji nevyužil, děkoval osudu John. Neuměl si představit, kde by toho rozmazleného boháče ubytoval. Vždyť by se neměl pořádně ani kde umýt! Krajina je sice tam dole ještě krásnější než na Čtyřech sekerách, ale jeho ranč je nepoměrně nuznější a žádné exotické antilopy k lovu by magnátovi nabídnout taky nemohl.

„Bude mi ctí, pane Colby,“ řekl nahlas a otočil se zase ke slečně Colbyové. Musí chytit příležitost za pačesy a už ji nepustit. „Přišel jsem ale z jiného důvodu. Vaše dcera utrpěla ošklivý pád tady před hotelem. Byl jsem u toho, a tak jsem se chtěl jen ujistit, že je opravdu v pořádku.“

Ruměnec slečny Colbyové získával stále intenzivnější zabarvení. Otec si ji změřil ledovým pohledem, v němž se dalo vyčíst všechno možné, jen ne soucit. „Ale! Co se ti zase přihodilo, Ellen?“

John se jen tetelil blahem a vůbec nechápal, jak může mít takové štěstí.

Jak je to možné, že se situace vyvíjí tak snadno v jeho prospěch? „Slečna Ellen upadla, když vystupovala z dostavníku. Muž, který jí měl pomoci ven, bohužel někam zmizel…“ dodal zdráhavě po chvilce váhání.

„Nic se nestalo,“ opakovala chladně Ellen Colbyová. Mluvila tím chladněji, čím víc ji poléval ruměnec „Zamotala jsem se do sukní na schůdkách dostavníku. Pravda je, že pan Sydney místo aby mi pomohl, někam zmizel… a tady ten džentlmen…“ nedokončila větu, protože ji otec rázně přerušil.

„To se nemůžeš divit, že Sydney zmizel, když neumíš ani vylézt z dostavníku a sekneš sebou přímo do louže! Tys musela ale vypadat! Styděl se za tebe asi tak, že se raději vypařil. A taky se mu nechtělo poslouchat, jak mu pak budeš vyčítat, že je všechno jeho vina. Už jsem to mockrát slyšel!“

John rychle chvátal plísněné dceři na pomoc. „Nene, naopak! Slečna Ellen vypadala velmi., jak to říct, jako okouzlující mladá dáma v nesnázích. Každý muž by jí chvátal pomoci…“

„Až na Sydneyho, ovšem,“ zabručel podrážděně otec. „Buď není takový džentlmen, jak jsem si myslel, anebo už má Ellen za ty tři dny, co jí dělá společnost, tak po krk…“

John nechápal, jak může otec mluvit o své dceři tak urážlivě v přítomnosti úplně cizího muže. Bylo mu jí už vážně líto. Tím spíš, že tváře už ji planuly, jako by stála těsně u krbu, a bylo vidět, že by se nejraději propadla pět sáhů pod zem. Zpočátku byla asi skutečně potěšena zájmem toho přitažlivého muže, ale sotva uslyšela pár slov z jeho úst, hned věděla, na čem je. Na otcovo neurvalé chování byla už zvyklá, ale na falešné lichotky mužů, kteří se o ni ucházeli, si stále ještě zvyknout nedokázala. Vždycky naletěla a myslela si, že o ni mají opravdový zájem. O její osobu, ne o otcovy peníze! Stejně tak si to myslela o Sydneym, který ji nechal v louži a víc už se neukázal. Všichni ti potenciální ženichové přitom nechtějí nic jiného, než se přes ni dostat k jejímu otci a tam lobbovat za své zájmy. A tenhle je ze stejné sorty. Jak nechutné!

A přitom má tak upřímné oči. To je smutné zrovna o tomto sympaťákovi, který jí pohotově přispěchal na pomoc, aniž vůbec věděl, kdo ona je, by to vůbec neřekla. Vypadá tak mile a tak…tak důvěryhodně. A je to pořádný kus chlapa, který by se vedle ní rozhodně neztrácel.

Vztyčila se v celé své úctyhodné výšce, ale pořád ještě jí dobrých dvacet centimetrů k Johnové vzrůstu scházelo. Byli by hezký pár, představila si naposledy, než mu věnovala poslední chladný pohled.

„Omluvte mne pánové, mám další povinnosti.“ Zvedla bradu, pyšně zašustila sukněmi a vyšla ze salonu.

Colby se spokojeně uchichtl, sotva za sebou zavřela dveře. „Zajímavá reakce. Nepamatuju, že bych ji kdy viděl tak růžolící. Myslím, že jste na ni udělal dojem, mladý muži.“ Zamnul si spokojeně ruce a ukázal Johnovi na křeslo proti sobě. „Kde jste říkal, že máte ten ranč?“

John v duchu zaplesal. Myslel, že se audience chýlí ke konci, a ona teprve začíná! Když si představil, jak drahocenný je čas tohoto muže a o kolik z něj už ho připravil, v žaludku se mu rozlil příjemný pocit blaha. A když ho přiživil ještě douškem staré whisky, kterou mu nalil hostitel, nemohl se cítit lépe. „Tak k tomu vašemu ranči, mladíku,“ napil se znovu Colby a pozoroval Johna zpola přivřenýma očima. „Kolik akrů vlastníte?“

John se pohodlně uvelebil. Bude si muset asi trochu přimyslet, ale budiž. Žádná konkrétní čísla. Nenechá si přibouchnout před nosem už zpola otevřené dveře. „Není to nic velkého,“ řekl skromně. „Aleje v překrásné krajině. Kolem dokola jsou zelené hory. A velmi slibně se rozvíjí. Zvlášť v poslední době. Začal jsem křížit plemenný dobytek s celkem slušnými výsledky. Nechci se vychloubat, ale moji statní herefordští býci křížení s dlouhorohými býky z Východu jsou mimořádně kvalitní. Myslím, že vypěstuju daleko chutnější druh dobytka a jeho maso bude daleko lip vyhovovat chuti východního trhu než obyčejní herefordi. Chtěl bych je posílat až na trh do Chicaga.“

Starý muž si zkušeným okem měřil svého hosta. Od bot přes poněkud nepadnoucí oblek, pod nímž určitě skrývá kolty, až po příjemnou, poněkud drsnější tvář. Jeho víc než urostlá postava se mu líbila a líbila se mu i jeho řeč. „Máte trochu jižanský akcent, nebo se mi to jen zdá?“

John přikývl. „Ano, pocházím z jihu. Narodil jsem se v Georgii. Bylo to tam krásné, než to převálcovala Shermanova armáda.“

„To jste určitě doma na farmě měli otroky, co?“ opáčil znechuceně Colby a po chvíli dodal: „Otroctví popírá všechno, v co já věřím. Shermanův postup byl zcela oprávněný.“

John se musel kousnout do jazyka, aby neodsekl ráznou odpověď, která se mu už už drala z úst. Cítil žár z krbu a ten žár mu připomněl požár jejich domu zapáleného Shermanovou armádou, slyšel zoufalý křik své matky, který postupně odumíral v praskajících plamenech, a poslední výkřik otce, než ho hodili do plamenů za celou jeho rodinou. „Utíkej, Johne! Rychle!“ Do smrti ho ta poslední otcova slova budou budit ze snu. On jediný přežil ten masakr své rodiny, protože stačil doběhnout k lesu a skrýt se vojákům v malé jeskyňce, o níž věděl jen on a ostatní děti z farmy. Jen on se zachránil. On a jeho starší sestra, která v té době byla v klášterní škole v Goldberry.

„Kolik otroků jste měli?“ vrátil ho zpět na zem tvrdý hlas jeho hostitele.

John zaťal zuby. „Pane Colby, moji rodiče, mé sestry a já jsme pracovali na malé farmě nedaleko Atlanty,“ řekl pomalu a téměř se zalykal vzpomínkami na ty chvíle. „Jen bohatí plantážníci si mohli dovolit otroky. Moje rodina byli potomci irských emigrantů, má matka Němka z Dortmundu. Irové, pokud si na to ještě vzpomenete, na tom byli skoro tak špatně jako černí otroci. Na nejedněch vratech bohatých farem na severu jste mohl číst nápisy: Barevné a Iry nezaměstnáváme. Tak jsme vždycky museli táhnout zase o dům dál.“

Colby těžce polknul. Ano, viděl na severu podobné nápisy. Na vratech jejich farmy visela skoro stejná cedule. „Nevypadáte jako Ir,“ řekl na svou chabou obhajobu.

„To proto, že se podobám své matce, čistokrevné Němce. Jediný z rodiny jsem měl tmavé vlasy a zdravě opálenou pleť.“ Zdálo se, že John poporostl ještě o pár centimetrů, bylo-li to vůbec možné. „Abych úplně zodpověděl vaši otázku, pane Colby, my nenajímali pracovní síly, naopak naše rodina pronajímala vlastní práci, aby se nějak uživila. A k tomu vašemu názoru na otroctví… souhlasím s tím, že žádný člověk, ať je barva jeho pleti jakákoli, nemá právo vlastnit jiného člověka.“

Johnovy zelené oči se nebezpečně zablýskly. „Mezi dalšími starousedlíky bylo velké množství rodin, které se živily podobně jako my a žily vlastně z milosrdenství velkých farmářů, kteří nám dávali práci při sklizni a zpracování bavlny. Bohužel Shermanova armáda nedělala žádný rozdíl mezi těmi dvěma skupinami.“

„Promiňte,“ řekl Colby prostě a znovu dolil do obou sklenek. „Nesnáším otrokáře. Jedna má oblíbená pradlena byla kdysi otrokyní.

Její tělo je dodnes poseté strašnými jizvami, které jí dělala její paní žhavou žehličkou za to, že jí špatně vyžehlila nějaké šaty.“

„I já viděl podobné zacházení s otroky,“ přitakal John.

Colby ho zamyšleně pozoroval.

„A kde je teď vaše rodina? Zůstali na jihu, nebo žijí tady s vámi?“

John chvíli váhal s odpovědí.

„Nikdo z mé rodiny už nežije. Jen jediná sestra, která odešla za manželem do Severní Karolíny.“

Colby chápavě přikývl.

„Udělal jste dobře, že jste přišel do Texasu. Tady se vám daří dobře, ne?“

„Daleko lépe. Stále lépe,“ řekl John s neotřesitelnou sebejistotou. „Mám stále odvážnější plány.“

Colby se ně něho přátelsky zašklebil. „Jste jako já, když mi bylo třicet. Utekl jsem v dětství z domova, abych se postavil na vlastní nohy a vydělal jmění. Měl jsem kliku, že jsem se dostal k těm vlakům, které podle mnohých neměly žádnou budoucnost.“

John točil kloboukem ve svých velkých dlaních. Teď by měl začít mluvit o své železnici. Taková příležitost se určitě už nikdy nebude opakovat. Koleje, které mu umožní vozit dobytek přímo do Kansasu, to byla budoucnost jeho ranče. Najednou však pocítil nečekané zábrany mluvit o svém byznysu. Colby by mohl mít pocit, že se ho snaží využít. Možná by ho začal považovat za vypočítavého kšeftsmana. Ne, nechtěl riskovat ztrátu Colbyho důvěry.

Rozpačitě poposedl. „No, měl bych asi jít. Už tak jsem vás připravil o spoustu drahocenného času, pane. Chtěl jsem se vlastně jen zeptat, jak se daří vaší dceři po té nehodě.“

Colby potřásl hlavou. „Víte, mám o ni trochu starost. Vím, že není příliš přitažlivá a navíc má pěkně prořízнutou pusu. Je moc chytrá a dostalo se jí slušného vzdělání. Tohle všechno jsou vlastnosti, které muže u nevěsty spíš odrazují, než přitahují. Ona si to postupem času začala uvědomovat taky a teď je přesvědčená, že pokud se někdo začne ucházel o její ruku, je to bezvýhradně jen a jen kvůli mému majetku, který po mně jednoho dne zdědí. Jí taky málokterý muž padne do oka. Myslím si ale, že zrovna vy jste jí tam padl.“

John nevěděl, jestli se má začervenat, nebo zblednout studem. „Já já… ji ale shledávám přitažlivou…“ zakoktal.

Colby překvapeně povytáhl obočí. „Vážně? To, co říkáte, myslíte upřímně?“

John přikývl.

„Zdálo se mi, že má smysl pro humor… že se dokáže smát sama sobě, když jsem jí pomáhal na nohy z toho bahna. Nemohl jsem si pomoci, byla to dost komická situace a asi jsem se proti své vůli zasmál… A ona můj úsměv opětovala. Dost nezvyklá reakce pro elegantní dámu v této situaci. Byla mi tím rázem velmi sympatická.“

„Sympatická říkáte?“ Colby naslouchal Johnovým slovům se stále větším zaujetím.

„Sympatická a svým způsobem přitažlivá…“ přitakal John bez uzardění.

„I když byla vyválená v tom bahně?“

„Právě proto.“

Colby se zasmál. „Vy jste mi ale povedenej nápadník! Dám krk za to, že po mně budete něco chtít. Ale nemůžu vám upřít jistou upřímnost a věřím vám skoro každé slovo. Máte styl a přímý pohled. Poslyšte, co kdybych si vás vyzkoušel?“ Colby vstal a začal energicky rázovat po salonu. „Když je vám Ellen tak sympatická,“ usmál se mazaně na Johna, „a vy jí nepochybně také,“ dodal rychle, „co kdybyste mě jí na den dva zbavil a zkusil ji nějak zabavit, abychom zjistili, jestli vám bude po těch dvou celých dlouhých dnech připadat stále tak přitažlivá?“ Zastavil se před Johnem, který rovněž vstal a mlčky na Colbyho zíral. „No? Co říkáte mému návrhu?“

Johnovi leknutím poklesla čelist. „Ale já…“ Odkašlal si. „Já přece

„Chtěl jste mě přece pozvat na hon na váš ranč, no ne? Tak prostě pozvěte jen Ellen a hotovo. Pak mi řeknete, jak se vám to s ní líbilo. Samozřejmě mi ručíte za to, že se jí na hlavě vlásek nezkřiví.“

„Ale pane Colby, na mém ranči nejsou vhodné podmínky pro takovou elegantní dámu, jako je slečna Ellen,“ začal John rychle u vědomí katastrofy, do níž tak nečekaně spadl.

Obrátila by se na podpatku a běžela zpátky do Sutherland Springs pěšky, jakmile by zjistila, v jakém stavu je skutečně jeho ranč.

Colby se sladce usmál.

„Nenabízím vám přece, abyste si ji odvezl na svůj ranč a tam jste žili v hříchu, mladý muži. Může zůstat tady ve městě v hotelu a vy byste jí dělal společnost a dohlížel na to, aby se jí nic nestalo. Panují tu dost neurovnané poměry, jak jsem už zjistil. Všichni mí lidé pojedou na hon a ona by tu zůstala sama se svou komornou. Nechce se mi nechávat ji tu bez dohledu.“

„Aha,“ řekl John a téměř hlasitě si oddechl. „V tom případě mi bude ctí dělat dámě společnost. Ale co ten její společník, pan Sydney, o němž tu byla řeč?“

„Pan Sydney bude se mnou, o toho si nedělejte starost,“ usmál se Colby. „Hon ho zajímá daleko víc než moje dcera, a mohu vás ujistit, že ani ona ho nebude v nejmenším postrádat.“

„Aha.“„Ten člověk je nudný jako neděle, ale učiním doznání bez mučení, že mě velice zajímá proužek země nedaleko Chicaga, který mu patří a který já dost naléhavě potřebuju pro svou železnici. Tak ho zkrátka musím ještě nějakou dobu strpět po svém boku,“ přiznával s lišáckým úsměvem Col-by. „Má dcera ho shledává ještě nudnějším než já, a navíc je prý pěkný neotesanec.“

Totéž si myslel i John, ale nechtěl rozhoupávat loď, sotva se dostal do klidnějších vod.

„Jsem skutečně rád, že jsem vás poznal, mladý muži.“ Colby napřáhl pravici a upřímně stiskl Johnovi velkou dlaň. „Jste velmi zajímavý člověk a něco v životě dokážete. Mně můžete věřit, já mám na lidi čuch.“

„Bylo mi ctí, pane,“ odpověděl zdvořile John. „Pokud nemáte nic proti, rád bych se ještě rozloučil se slečnou Colbyovou.“

„Ach jistě, samozřejmě. Naopak.“ Colby svítil radostí jako žárovka. „Tudy, prosím, myslím, že budou v koupelně. Koupou mého psa. Buďte tu jako doma.“

„Děkuji, pane.“

John vyšel ze salonu a zamířil ke dveřím, které mu Colby ukázal. Nebyly úplně zavřené a pohled, který se mu za nimi naskytl, ho srdečně pobavil. Uprostřed velké mramorové koupelny dřepěly kolem velké vany s pozlacenými kohoutky slečna Colbyová a její komorná. Ve vaně se zmítala jakási hromada napěněných bublin s dlouhýma ušima, jejíž jedinou snahou bylo dostat se co nejdřív z vany. To stvoření stříkalo pěnu a mýdlovou vodu všude kolem sebe a přežalostně kníkalo.

„Ach, slečno Colbyová, ten pejsek ani trochu nestojí o tu očistnou kúru,“ ozval se od dveří John.

Při zvuku jeho hlas?“ sebou obě dívky trhly a psisko jejich chvilkové nepozornosti okamžitě využilo k tomu, aby se jim vyškublo z pevného sevření a namydlen prchlo z koupelny ven. Johnův hlas Ellen tak šokoval, že pustila i mýdlo, které měla v dlani, a uvolněná kadeř ze složitého účesu ozdobená malými mýdlovými bublinkami se jí jako hádek rozhoupala před zděšeným obličejem.

„Slečno Ellen! Slečno Ellen! Střelka utíká do ložnice!“ zaječela komorná.

„Rychle, Lizzie! Ach bože! Nenech ji vletět do postele! Běž ji chytit! skočí určitě rovnou do otcovy postele!“ vzpamatovala se rychle Ellen a běžela zavřít dveře. ‚Dej to tady rychle do pořádku, Lizzie!“

„Ano, madam!“

„Podívejte, co jste způsobil!“ Slečna Colbyová byla ztělesněná výčitka. Namydlené ruce si dala v bok a chladně přejel a vysokou postavu, která zabírala celé dveře. „Teď to tu budeme půl dne dávat do pořádku.“

„Já?“ John udiveně zvedl obočí. „Já vám jen přišel říct sbohem, slečno Colbyová.“

„Odvedl jste v kritickém okamžiku mou pozornost tak, že Střelka mohla pláchnout.“

Johnovy rty se roztrhly v pomalém úsměvu. „Omlouvám se. Mrzí mě, co jsem způsobil. Chtěl jsem s vámi ale ještě mluvit, protože váš otec vám připravil nějaké společenské vyžití po mém boku.“ Nevěřícné na něho zírala. „Po vašem boku?“„Ano,“ přikývl John. „Požádal mě, abych se postaral, abyste netrpěla nedostatkem zábavy po dobu jeho nepřítomnosti. S radostí jsem přijal a slíbil mu, že vám budu dělat společnost.“

„Cože? Myslím, že o nic nestojím méně, než o vaši společnost. Mám opravdu hodně práce,“ dodala důrazně.

„Jsem dobrý společník,“ ujišťoval ji. „Znám tenhle kraj moc dobře a vím, kde mají hnízda vzácní ptáci a kde rostou divoké kytky, které by se vám líbily. No a taky hraju dost slušně na kytaru, když mě o to někdo požádá.“

Zdálo se, že začala váhat. Pozoroval mýdlové bublinky pomalu a tiše praskající v jejích hustých vlasech. Napadlo ho, jak asi vypadají, když jí jen tak volně splývají ve vlnách. Určitě si je na noc rozpouští a jsou pořádně dlouhé. Ta myšlenka ho rozrušila.

„Mám za úkol vás chránit, aby vás tu po dobu otcovy nepřítomnosti nikdo neobtěžoval.“

Podívala se vyzývavě pod jeho rozepnutý kabát, pod nímž tušila zbraň. „Vidím, že máte revolver. Střílíte lidi na potkání, nebo jim dáte nějakou šanci?“

„Používám tu zbraň jen v případě nutnosti proti lidem té nejhorší sorty,“ prohlásil důrazně.

„To jest jakým?“

„Mám dobytčí farmu na bývalém území Komančů,“ odpověděl po chvíli váhání. „Teď už je to trochu lepší, ale před pár lety jsem často musel chránit svůj dobytek se zbraní v ruce.“

„Před indiány?“Musel se zasmát zděšenému výrazu v její tváři. „Ano. Komančové jsou obzvláště divocí nájezdníci. Ti klidnější žijí celkem spořádaně v indiánské rezervaci, ale ti, co se nedokázali usadit, se dodnes potulují v menších tlupách po kraji a shánějí něco k obživě. Podél mexické hranice se také vyskytuje velké množství dezertérů, po kterých pátrá armáda, a nejrůznějších desperátů; pro ty je můj dobytek lákavým soustem. Většinou se snaží o rychlý zisk tím, že se pokusí ukradené kusy dál prodat, buď do města, nebo armádě.“

„A jak se vám daří tomu zabránit na těch rozlehlých pastvinách?“

„Bdělostí. Dnem i nocí střeží moji muži stáda na pastvinách a je to dost perná práce.“

„Tam dole je asi překrásně, co?“ řekla zasněně.

„A jak! Když budete chtít, vezmu vás tam “ nejradši by se hned vzápětí kousl do jazyka. Ale jednou vyřčené pozvání už bohužel nešlo vzít zpět. Pozorovala ho s nelíčeným zájmem. Zdál se jí tajemný, statečný a jistě ho také považovala za dobrého rančera. Co jí teď ale na svých pozemcích ukáže? No, třeba se mu podaří jí to ještě nějak rozmluvit.

„Možná se tam podívám,“ řekla nerozhodným hlasem.

„Pokud nebudete mít nic lepšího na práci… Tady ve městě je nepoměrně víc příležitostí k rozptýlení,“ zašklebil se významně.

„Naopak. Je tu pěkná nuda. A já mám moc ráda divokou přírodu.“

Překvapeně se na ni zadíval. Ne, opravdu na ní nic zvláštního nebylo. Byla úplně obyčejná. Ani pěkná, ani ošklivá. Měla v sobě ale něco, co nenalézal v žádné jiné ženě. Dobře se s ní hovořilo. Uvědomil si, že by takhle vydržel ve dveřích stát a mluvit s ní až do večera. Ale to nešlo. Musí se odporoučet. „Pomůžu vám ještě chytit

toho psa, slečno Colbyová, a pak už budu muset jít. Bylo mi ctí a velkým potěšením vás poznat.“ Zvedl uctivě svůj stetson.

„Se psem si poradíme. Nezdržujte se, pane Jacobsi.“

„John. Můžete mi říkat Johne. Mé celé jméno je John Jackson Jacobs.“ Usmál se. „Většina lidí v tomhle kraji mi ale říká Kolohnát John.“

„Jste skutečně poněkud vyššího vzrůstu,“ připustila zdvořile.

„Těším se, že se brzy uvidíme,“ rozloučil se konečně, právě když kolem něho supěla Lizzy s mokrým psem v náručí zpátky do koupelny. „Toho psa doufám s sebou brát nebudeme.“

„Toho já s sebou beru pokaždé,“ opáčila a v očích jí šelmovsky zasvítilo.

„Nevšiml jsem si, že byste ho měla ráno v té kaluži…“ opáčil stejným tónem. Začervenala se a už se nezmohla na slovo, což bylo velmi zvláštní u této mladé dámy s pověstným ostrým jazykem.

„Příjemný den přeju, milé dámy,“ znovu smekl klobouk a s úklonou za sebou zavřel dveře.

Ellen Colbyová se za ním dlouho dívala s podivnou směsicí pocitů. Bylo jí líto, že už odešel, a zároveň jí přišlo divné a nevhodné, že s ní mluvil tak familiárně už při jejich prvním setkání. Co teprve si k ní bude dovolovat zítra nebo pozítří? Srdce se jí při tom pomyšlení rozbušilo. Už aby bylo zítra…

DRUHÁ KAPITOLA

John cválal zpátky na svůj ranč podél barevného drátu, za nímž se pásl jeho ceněný dlouhorohý býk. Zastavil se na chvíli a zálibně ho pozoroval. Byl to opravdu krásný kus. Na protější pastvině ohrazené hnědým drátem se popásal jeho plemenný Hereford a opodál stádo jeho herefordských krav s jarními telaty. Měl ještě stovky dalších krav, ale ty se pásly volně na pastvinách, a že patří jemu, se poznalo pouze podle značky 3J vypálené do jejich husté srsti. Značka ranče, k němuž patří, se telatům vypalovala vždycky na jaře.

Když se dost vynadíval, pobídl koně a tryskem ujížděl k velkému srubu, kde žil pohromadě se svými předáky a jejich rodinami. Byl začátek června, ale tady v jižním Texasu už slunce pořádně sálalo. Mary Brownová ho z okna spatřila přijíždět a chvátala mu vstříc. Černé kudrnaté vlasy měla stažené do uzlu a ovázané šátkem. Její sametové hnědé oči se radostně rozzářily.

„Vítejte doma, pane Jacobsi!“ Chytila Johnova koně za uzdu a podávala mu hlášení. „S Juanou jsme vám vypraly ty staré šaty, vypadají dočista jako nové! Když jsme je vyžehlily, nemohly jsme uvěřit vlastním očím. Isaac s Louisem šli lovit ryby k řece, aby bylo co k večeři, a děvčata pečou čerstvý chleba. Cítíte, jak krásně voní?“

„Ano,“ usmál se na ni a seskočil z koně. „Mám tedy na sebe připraveno něco suchého a vyžehleného?“

Mary horlivě přikývla. „Jak říkám, pane Johne, Juana vyspravila i všechny díry, vyčistila všechny skvrny, takže teď se ani v nóbl společnosti nebudete věru muset červenat.“

„Taky že na tom pracuju, Mary,“ zašklebil se na ni spiklenecky. „Pomalu se přestávám červenat.“

Sehnul se a zvedl do náruče jejího nejmladšího synka.

„Musíš růst trošku rychleji, Joe, abys mi mohl pomáhat s kravičkama! Piješ hodně mlíka?“

Klouček přikývl a zvedl ruce nad hlavu.

„Jo. Tááák jsi velikej, viď?“ John na něho udělal legrační grimasu a zase mrňouse postavil na zem, právě když se objevil Luis Rodriguez. V ruce měl strunu, na níž bylo navlečeno plno ryb. „Už jste zpátky?“ Podal úlovek Mary a potřásli si s Johnem rukama. „Dopadlo to?“

„Nad očekávání,“ zašklebil se na svého předáka a pozdravil se s dalším příchozím, menším statným černochem, jehož zuby svítily z antracitového obličeje jako perly. Isaac měl u pasu také ryby a

podával je Mary. „Vy dva, kluci, pomozte Mary ty pstruhy očistit, o?“ kývl na dva asi patnáctileté hochy stejně černé pleti, jako měl sám.

„Ano, tati," odpověděl ten vyšší a už vytahoval svůj křivák.

„Zas jsme přišli o další tele, *seňore,*" hlásil Johnovi Luis Rodriguez podrážděně. „Chtěli jsme s Isaakem vlastně jen donést ryby domů. A dovést kluky." Vytáhl pistoli a zkontroloval, kolik má nábojů. „Chceme hned vyrazit a pokusit se je ještě dopadnout."

„Pojedu s váma," řekl John. „Jen shodím ty šaty a jdu."

Vešel do srubu, ale během několika vteřin byl zpět v odřených leviskách a modré kostkované košili. Kolem úzkých boků si zapínal pás se dvěma kolty. Prohlédl si zbraně a jedním skokem se vyhoupl na koně. „Tak si vyrazíme trochu zastopovat," otočil se na své dva kovboje.

Zlodějské tlupy byly noční můrou všech rančerů, ale v těchto těžkých dobách, kdy jediné plemenné tele mělo cenu zlata, si nemohl dovolit jen tak nad tím mávnout rukou. „Můžeme?" Muži mlčky přikývli, všichni tři pobídli koně a tryskem vyrazili k horám na východě.

Měli štěstí. Bučící tele vystopovali u divokého potoka. Bylo úplně vyčerpané, ale celkem v pořádku. Luis, který byl vynikající stopař, našel nedaleko úlomek indiánského šípu a také dvoje stopy, které objevili, svědčily spíš o tom, že krádež měla na svědomí dvojice indiánů než obyčejných zlodějů.

„Kčertu. Komančové?" zavrčel John. „Co zase pohledávají takhle daleko na jihu?" Pochybovačně potřásl hlavou. „Když jsou hladoví, proč si ne-uloví jako obvykle králíka nebo pár křepelek?"

„Nejradši by měli bizona, *seňore,*" ušklíbl se Luis Rodriguez, „ale když už tu nejsou, berou zavděk i hovězím. A my abysme chodili chytat ryby."

Isaac se rozhlížel pátravě po okolí. „Měli by táhnout zpátky na indiánský území a neotravovat tady život slušnejm lidem. Doufám, že jich sem neproniklo kdoví kolik."

John pochybovačně svraštil obočí. Vzpomněl si, co ráno slyšel v Sutherland Springs. „Vůbec bych se nedivil tomu, kdyby to byli ti dva zběhové, po kterých pátrá vojenský oddíl."

„Cože? V mokasínech?" zeptal se Isaac.

„Jen tak přemýšlím nahlas," uzavřel John a poplácal ho po zádech. „Naložte to tele a vrátíme se domů."

Nazítří ráno si oblékl své nové šaty a vyrazil do Springs, aby vyhledal Ellen Colbyovou. Čekal, že ji najde unuděnou v hotelu nebo v nej-lepším případě, jak si hraje se psem, ale to, co ho čekalo, ho skutečně vyvedlo z míry. Ellen stála na chodníku nedaleko od hotelu, kolem ramen držela vylekaného černošského výrostka a hněvivě si měřila arogantního zavalitého muže s doutníkem v koutku úst, který na ni proudem chrlil své urážky.

„…nemá tu co pohledávat ta černá huba. Pletl se mi do cesty! Co vůbec leze na chodník? Má jít po cestě, a ne bránit bílým procházet po chodníku! To sme teda dopadli. Kvůli negrům už člověk ani nemůže vystrčit nos na ulici. Už tu dávno neměli být! Přišli jsme kvůli nim o všechno. A teď sou pod ochranou armády, která nám vypálila naše domovy! Okamžitě toho černýho spratka pusťte, ať mu ukážu, zač je toho loket!“

Ellen k sobě chlapce přitiskla těsněji a zvedla bojovně bradu. „Nemám v úmyslu pohnout se ani o píď! Jestli se chystáte ho udeřit, budete muset zaútočit i proti mně!“

„Říkám vám naposledy, madam, abyste “

John se jedním skokem ocitl Ellen po boku a jeho chladně zelené oči se zapíchly do brunátné tváře neurvalce. „Ještě slovo a…“ poklepl dlaní na kabát v místě, pod nímž se rýsoval kolt, „budete mít co dělat se mnou.“

„Další takovej!“ odplivl si tlusťoch. „Ti zatracení yankeeové by se tu konečně měli přestat roztahovat a fofrem vypadnout z Texasu! Koukejte mazat zpátky na sever!“

„Já jsem z Georgie,“ řekl John klidně. „Ale už pár let jsem doma tady.“

Muž si ho pohrdavě změřil. „Vy že jste jižan? A to se neumíte postavit na správnou stranu? Proč nevysvětlíte tady dámě ze severu, jak to tu chodí a jak se tu má chovat?“

John udělal dva kroky blíž k němu a vztyčil se nad tlusťochem v celé své dvoumetrové výšce. Chlap se celý schoulil a zalapal po dechu. „Řek bych, že vy potřebujete vysvětlit, jak se tu máte chovat,“ zavrčel mu John těsně před obličejem. „Potřebujete naučit způsobům jako soli.“

Ellen se do toho rychle vložila. „Jak vůbec můžete zaútočit proti dítěti?“ Nechápavě potřásla hlavou a otočila se k Johnovi. „Ten chlapec šel úplně klidně po chodníku a ten muž o něco rychleji za ním. Mohl ho klidně obejít, ale místo toho ho nakopl tak prudce, že hoch

bolestně vykřikl a upadl na zem. Jak vůbec mohl zakročit tak krutě proti dítěti.

„To není žádný dítě, ale prachobyčejnej negr!“ skočil jí do řeči ten neurvalec. „Nemá větší cenu než“

„Dovolím si s vámi nesouhlasit,“ ozval se za nimi klidný hlas. Všichni čtyři se otočili a dívali se do opálené tváře šerifa Jamese Grahama, jehož hvězda na prsou se oslnivě leskla v ranních paprscích slunce. „Toto dítě má stejná práva jako vy, pane, a jako každý jiný z nás všech.“

Graham, jehož si všichni místní i nově příchozí vážili pro jeho všem známý smysl pro spravedlnost, se vlídně obrátil k Ellen. „Nějaký problém, madam?“ Smekl uctivě klobouk a mírně se uklonil.

„Tento muž skopl tohoto mladého muže z chodníku a sprostě ho napadl. Odehrálo se to před mým očima a jsem tím velmi otřesena.“ Ellen si měřila chladně útočníka. „Když jsem se chlapce zastala, napadl mne slovně velmi nevybíravým způsobem. Měla jsem štěstí, že právě přijel pan Jacobs, postavil se na naši stranu a zabránil dalšímu násilí.“

„Jsi v pořádku, chlapče?“ zeptal se šerif mladíka, který s otevřenými ústy sledoval běh událostí, které nechtěně způsobil.„Uch, ano pane, nic mi není,“ zamumlal plaše.

Ellen Colbyová ho konečně pustila a vytáhla z kabelky peněženku. Vylovila z ní půldolar a podávala ho svému chráněnci. „Běž a kup si něco dobrého na zub. Nějaké cukroví nebo peprmintový pendrek,“ usmála se na něho mile.

Chlapec si nevěřícně prohlížel minci a pak se rozzářil. „Moc, moc vám děkuju, slečno! Ale mohl bych místo toho koupit mámě pytlík mouky? Napeče nám všem chleba a najíme se všichni! Děkuju vám všem,“ řekl také šerifovi a Johnovi, než s radostným pískáním veselými poskoky zmizel za nejbližším rohem.

Šerif Graham se znovu obrátil k původci konfliktu. „Nemám rád problémy v tomhle městě a ani v tomhle kraji.“ Jeho hlas zněl velmi striktně. „Očekávám vaši omluvu zde této slečně.“

Tlusťoch zaťal pěsti, ale autorita šerifa Grahama byla natolik silná, že strčil ruce do kapes, mezi zuby utrousil něco jako omluvu směrem k Ellen a měl se k odchodu.

„Jestli vás příště ještě při podobné příležitosti načapám, nedostanete se z toho tak snadno, to vám slibuju.

Už to budu považovat za přestupek a mohlo by se vám lehce stát, že skončíte za mřížemi.“

„Jsem vám oběma velmi zavázaná,“ oslovila Johna a šerifa Grahama slečna Colbyová.

John lehce pokrčil rameny. „To je přece samozřejmá věc.“

Šerif se zazubil. „Jižan jako poleno, přímo z Georgie, a hájí malého černocha.“ Potřásl hlavou. „To mě skutečně překvapuje.“John se zasmál. „No, nejsem asi příliš typický jižan. Pracovali jsme kdysi na plantážích bok po boku s jednou černou rodinou. Vlastně kolem nás byli samí otroci.“ Jeho obličej zvážněl. „Kdybyste viděl, jak s nimi jejich bílí páni zacházeli… ani se mi o tom nechce mluvit. Ale asi byste lip pochopil můj, pro mnohé tady tak nepochopitelný postoj.“

Graham přikývl.

„Rozumím moc dobře. Ne všichni jižané byli bohatí otrokáři. Kdybyste měla sebemenší problémy, slečno Colbyová,“ otočil se k Ellen, „jsem vám kdykoli k službám. Dělám jen svou práci.“ Smekl a vrátil se zpět ke svému koni.

„Stále znovu mě překvapujete, pane Jacobsi,“ řekla Ellen, když odešel. „Děkuji vám za vaši pomoc.“

„Vy mě také, slečno Colbyová,“ vrátil jí přátelský, skoro něžný pohled. „U mě to tak překvapivé jednání zas není. Na svém ranči zaměstnávám mnoho bývalých otroků. Jeden můj honák měl syna, kterého jeho pán ubil k smrti za to, že se mu opovážil postavit.“

„To je strašné,“ vydechla Ellen. Pohlížela do jeho drsné, opálené tváře se vzrůstajícím zájmem. „Měla jsem za to, že všichni jižané k smrti nenávidí barevné.“ , „Ale kde… Většina obyčejných jižanů pracovala v poli po boku otroků bohatých pánů,“ řekl John suše. „Naše rodina jakbysmet a byli jsme jen o něco málo víc než černí otroci. Ti bohatí žili v nepředstavitelném luxusu, který byl možný jen díky naprostému vykořisťování pracovní síly bez lidských práv a svobod.“

„To ale většina lidí na severu vůbec netuší,“ odvětila zdráhavě. „Lidé si myslí, že všichni jižané jsou nepřátelé civilizovaného severu.“

„Ale vůbec ne.“ John si povzdechl. „V Georgii byl jeden kraj, kde vyvěsili vlajku Unie na protest proti nesmyslné válce a jakýkoli pokus odvést místní usedlíky do armády Konfederace vždy ztroskotal.

Znovu a znovu je odváděli, ale ti chlapi nechtěli válčit a pokaždé utekli a vrátili se do svých domovů. Byli to chudí nádeníci, a tak si na nich nikdo nemohl nic vzít.“

Ellen si povzdechla. „To mě vážně mrzí, že na severu máme tak zkreslené představy o zdejších lidech. Co kdybychom už toho smutného tématu nechali a vy mě pozval někam na čaj?“

„S radostí,“ přikývl John, taky rád, že obrátili list, a nabídl Ellen galantně rámě.

Začervenala se, ale vsunula ruku v bílé rukavičce pod jeho loket a nechala se odvést do restaurace. John si cestou uvědomil, že úplně zapomněl šerifu Grahamovi říci o stopách Komančů, které našel na svém ranči. A bylo to proto, jak ke svému velkému údivu zjistil, že měl v hlavě jen Ellen Colbyovou.

Ellen nemohla spustit oči z toho vysokého hranatého muže naproti sobě, který s ní popíjel čaj a pojídal koláčky, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. Jako by sem do té vybrané společnosti odjakživa patřil. Ale ne, samozřejmě že si dobře všímala detailů, jimiž se odlišoval od ostatních hostů v nablýskané restauraci, ale shledávala je naopak velmi přitažlivými. Johnovi se nepodařilo úplně obrousit drsné hrany, které měly svůj původ ve způsobu života a v prostředí, v jakém žil, zdál se jí však právě proto mužnější a opravdovější než všichni ti změkčilí muži, které ve svém životě poznala. A na nic si nehrál. Říkal jí od prvního okamžiku čistou pravdu, a to byla věc, kterou ona, jíž se všichni muži dvořili jen kvůli otcovým penězům, dokázala ocenit ze všeho nejvíc.

„Přišel jste za otcem a za mnou opravdu jen kvůli mému blahu?“ zeptala se zcela nečekaně. Sama se své otázce podivila.

Johnova ruka s elegantním šálkem z bílého zlaceného porcelánu zůstala na půl cesty ve vzduchu před jeho ústy. Vzhlédl, překvapen její otevřeností. Napil se čaje a postavil šálek na talířek, který držel v druhé ruce. „Ne,“ přiznal čestně a zavrtěl hlavou.

Zasmála se. „Promiňte mi mou neomalenost. Ale došlo mi, že to nebyl ten pravý důvod. Smím ho teď znát? Dodávám, že si velmi cením vaší upřímnosti.“

John se opřel o sedadlo čalouněné židle a se zaujetím studoval její tvář. Svýma zvláštníma, lahvově zelenýma očima přejel její oválný obličej, který mu připadal čím dál tím zajímavější, a dokonce se mu teď zdál hezký. To bylo těma chytrýma modrýma očima, určitě, a taky těmi plnými ústy, které se téměř nepřetržitě usmívaly.

Ellen měla moc příjemný úsměv. Takový vševědoucí a naprosto nestrojený. Ne tak koketní a nacvičený, jak vídal u mladých dívek na vdávání. Její dlouhý štíhlý krk obepínal těsný límeček zelenobíle pruhovaných šatů. Živůtek lesklých šatů vůbec velmi pěkně obepínal její hrudník, takže Johnovi nemohlo ujít, jak pěkně plná ňadra se pod látkou skrývají. Útlý pás měla zdůrazněný bílou saténovou stuhou a zpod sukní jí vykukovaly zelené atlasové střevíčky. John musel uznat, že na ni byl velmi hezký pohled.

„Nesnáším lhaní," řekl prostě. „Myslím, že jsem v životě asi dvakrát zalhal, ale velmi se mi to nevyplatilo."

Přikývla a čekala, co řekne dál.

„Mám být naprosto upřímný? Mám vám opravdu říct, co mě k vašemu otci přivedlo, a tak riskovat vaše spojenectví?"

Usmála se. „Udělejte to. Prosím."

John jí úsměv vrátil. „Mám strach, že vás to bude mrzet."

„Jsem si jista, že ne. Mám dost všech těch mladých nadějných mužů, kteří předstírali obdiv ke mně jen proto, aby se snáz dostali k otcovým penězům. Dokážu tedy ocenit otevřený postoj a upřímné jednání."

Johnovi unikl proti jeho vůli nepatrný povzdech. Věděl, že teď to bude hop, nebo trop. „V překrásném kraji jižního Texasu měl bratr mé matky malý ranč. Strýc neměl děti, a když zemřel, odkázal mi všechen svůj majetek." John si hrál se šálkem čaje a pořád ještě nebyl rozhodnutý, co všechno jí může říct. Co když se uprostřed jeho věty uraženě zvedne a odejde pryč? A on do ní vkládá všechny své naděje. Přes své pochyby se však rozhodl přiznat jí všechno. Je chytrá, všechno rychle pochopí a bude to jistě lepší, než před ní lakovat neradostnou realitu na růžovo.

„Do té doby jsem se nechával najímat jako kovboj za mzdu na různých rančích po celém Texasu, ale stále jsem se chystal koupit si někde kousek půdy a pár kusů dobytka. Ale dát dohromady tolik peněz se mi stále nedařilo. Když mě potkalo to štěstí a já zdědil strýcův ranč, začal jsem dřít jako mezek. Vstával jsem ve čtyři ráno, chodil spát o půlnoci a výsledek na sebe nedal dlouho čekat. Brzy jsem mohl přikoupit stádo kvalitního plemenného skotu a najmout další honáky. Teď zaměstnávám dvě velké rodiny a nádeníky na sezónní práce, ale dřiny je stále nad hlavu.

Nedávno jsem začal experimentovat s křížením plemen a myslím, že se mi podařilo vypěstit nový druh, který dokonale odpovídá chuti hovězího, jakou požadují východní strávníci. Maso je velmi chutné a býci statní, daleko mohutnější než malí herefordi, takže výnosnost je mnohem vyšší.“

John konečně zvedl oči k jejím. „Bohužel tyto experimenty mají jeden háček. Aby zákazník na východě měl své hovězí, je potřeba k němu býka dostat co nejkratší cestou. A jediná zatím existující cesta je k železnici v Kansasu, odkud se dobytek veze dál na východ. Ale hnát býky až do Kansasu je velmi zdlouhavé a neekonomické vzhledem k velkému váhovému úbytku. Dochází také ke ztrátám a já jsem na tom finančně tak, že i ztráta jediného telete pro mě znamená citelnou ránu.“

Zdálo se, že všechno, co John říká, Ellen velmi zajímá. „Vy máte úžasný plán, viďte?“

V očích mu blýsklo. „Mám. Rád bych přivedl železnici až sem do jižního Texasu. Vlastně, abych byl úplně přesný, až k mému ranči, odkud bych mohl dodávat dobytek až do Chicaga rychle a ekonomicky.“

Ellen si dolila do čaje mléko a podívala se na něho téměř slavnostně. „Takže jste nepřišel pozvat otce na lov křepelek na váš ranč.“

„Slečno Colbyová,“ povzdychl si ztěžka, „mí dva předáci se svými rodinami a já žijeme všichni pod jedinou střechou a já nevím, jak by se vašemu otci, tomu newyorskému aristokratovi, zamlouvalo takové primitivní bydlení. Zdálky to vypadá všechno velmi romanticky a krajina kolem je překrásná, ale dojem bych na něho udělal stěží.“

Přejel si prsty svůj nažehlený oblek. „Předstírám, že jsem někdo lepší, než opravdu jsem. Tenhle oblek jsem si narychlo koupil za poslední hotovost, kterou jsem na ranči našel, abych na vašeho otce udělal aspoň trochu dojem, až mu budu vykládat o té železnici. No a přiznám se, že i na vás, protože jsem se samozřejmě doslechl, že pan Colby do města přijel i se svou dcerou na vdávání.“

Jeho výraz se změnil v posměšný, jako by se vysmíval sám sobě, když nervózně zamrkala. „Ovšem, chtěl jsem zapůsobit i na vás, ale nejsem dost mazaný, abych předstíral obdiv a zájem, které necítím.“ Domluvil a tiše ji pozoroval. Čekal, jestli vstane a uraženě půjde pryč.

„Ten zájem, který mi tu projevujete, tedy je, nebo není předstíraný?“ zeptala se znenadání.

Rozpačitě si odkašlal. „Ne. Není. Jste mi sympatická od toho okamžiku, kdy jsem vás vytáhl z té louže.“

„To jste ovšem nevěděl, že jsem Colbyová, že ano.“ Nahlas se zasmála. John cítil, že ledy se prolomily a Ellen zůstane. Díkybohu! Viděl, že ji nepřecenil. Dokázala opravdu pochopit jeho pohnutky.

„Díky za upřímnost. A smím ještě vědět, co vám otec na tu vaši železnici řekl?“

„Bohužel, vyptával se mě tak dlouho a na tolik věcí, že jsem se k té zpropadené železnici vůbec nedostal.“

Zase se zasmála.

„Otec ztrácí čas jen s lidmi, kteří za to opravdu stojí. Nechápala jsem, co ho vedlo k tomu, že vám věnoval víc než půl hodiny. Myslela jsem, že to byla nějaká obchodní nabídka.“

John zavrtěl hlavou.

„Ne, vůbec ne. Jen jsme si povídali. Zato ale vám bych rád udělal vážnou obchodní nabídku, slečno Colbyová.“ Napřímil se na židli, vzal ji za ruku v jemné krajkové rukavičce a galantně ji políbil. „Vezměte si mě a dovolte vašemu otci, aby nám daroval ty zpropadené koleje jako svatební dar.“

Ellen se rozesmála. „To je vtip? To jsem tedy nečekala, že dokážete žertovat i na tohle téma, pane.“ Hruď jí rychle klesala nahoru a dolů a tváře jí polévala červeň. Poprvé se Johnovi nezdál její smích opravdový.

Zůstal vážný, vážnější než reverend Jones při nedělním kázání. „Není to vtip. Myslím to upřímně a čestně, slečno Ellen.“ Naklonil se k ní a slova se z něj jen hrnula. Uhrančivý výraz jeho zelených očí ji fascinoval. „Poslouchejte mě dobře, Ellen. Můžu vám nabídnout něco víc než malý ranč a své smělé plány. Můžu vám nabídnout svobodu. Vdejte se za mě a nebudete litovat.“

Ellen se snažila, seč mohla, aby se rychle vzpamatovala ze šoku, který jí způsobil svou nabídkou. Vyprostila svou ruku z jeho a přejela si po čele, na němž se perlily malé krůpěje potu. Musí se dát trochu dohromady a odkázat rázně toho muže do patřičných mezí. Pokusila se o úsměv a řekla pokud možno co nejlhostejněji. „Dobrá, věřím vám, že víte něco o hospodaření, rozumíte chovu dobytka a máte hlavu pro obchod. S otcovými penězi by jistě nebyl problém

vybudovat na vašem ranči mrakodrap jako v New Yorku, ale… jde-li o obchodní nabídku, smím vědět, co bych z toho měla mít já?“

„Svobodu…“„Promiňte?“ zamumlala jako by se přeslechla. „Svobodu a nezávislost,“ opakoval pevně. „Váš otec s vámi stále jedná jako s dítětem. A přitom jako s dcerou na vdávání, která už dávno měla být z domu.“ John věděl, že říká nepříjemné věci, přesto rychle pokračoval dál. „Jste pro něho břímě, jehož by se rád zbavil. A protože to nejde tak rychle, jak by si představoval, podceňuje vás. A to si v žádném případě nezasloužíte. Jste pohledná, chytrá a schopná mladá dáma, která si zaslouží úctu a obdiv.“

Nervózně se zasmála. „A to všechno získám, když se provdám za cizince z nemanic a odejdu s ním žít na ranč, kde lišky dávají dobrou noc? Za kovboje, který se musí hájit se zbraní v ruce, protože tam ještě dnes řádí Komančové a různí desperáti z mexické hranice? Nepřeceňujete poněkud mou nesoudnost, pane Jacobsi?“

Vesele se na ni zašklebil. „Vůbec ne. Dostanete se tím z toho nezdravého prostředí a z té nezáviděníhodné role bohaté dědičky miliónů, které lákají všechny ambiciózní mladé muže, takže nemáte volby buď si jednoho z těch hochštaplerů, jako byl ten, který vás nechal v té kaluži, vzít, nebo zůstat starou pannou.“

Zdálo se, že o tom začíná vážně přemýšlet a že ji to začíná bavit. „Aha. Tak s vámi bych se podle vás dostala do zdravého prostředí, tak to myslíte? Pod jednu střechu s honáky a na dostřel od mexických banditů?“

„Má to i světlé stránky. Naučila byste se nosit kalhoty, prohánět se jako vítr nádherným krajem na koni a taky střílet z pistole,“ pokoušel ji. Pořád si nebyla jistá, jestli si z ní neutahuje. „Mohl bych vás dokonce naučit hospodařit na půdě, chovat dobytek nebo… vypalovat telatům značky.“

Srdečně se rozesmála.

„Tak to už přece nemyslíte vážně! Celý svůj dlouhý život jsem strávila v úzkostné péči své babičky, která se o mne starala od té doby, co maminka zemřela. A babička by mi nikdy nedovolila vyjít ven bez rukaviček a bez klobouku, natož vlézt do kalhot! Trvala na tom, abych ve všech situacích a za všech okolností zachovávala dekorum. Nikdy by nedovolila, abych sedla na koně nebo holou rukou sáhla do hlíny.

Některé činnosti jsou vyhrazené pouze mužům a dámám jsou přísně zapovězeny!“

„Tak to nezbývá než litovat. To jste žila až dosud v kleci.“

Oči se jí zaleskly. „Ano. Žiju ve zlaté kleci,“ povzdechla si a zadívala se ven z okna. „Docela ráda bych se na tom koni ale někdy projela…“

Zasmál se pokušitelsky. „Tak si mě vezměte a můžete rajtovat každý den!“

Zdráhavě se zamračila. „Pane Jacobsi, vím toho o mužích jen velmi málo. Přiznávám, že je mi proti mysli pomyšlení žít pod jednou střechou s cizím mužem, který…“

Vztáhl ruku, aby ji umlčel. „Nabízím vám přátelský sňatek. Nic si k vám nedovolím. Myslím, že nic jiného by ani nebylo možné. Můžete tím však jen získat.“

„Říkal jste, že žijete pohromadě s rodinami svých zaměstnanců?“

„Ano, právě proto. Není tam příliš soukromí.Navíc moji předáci jsou barevní. Jeden je černoch a druhý Mexičan.“ Pozoroval její reakci. „Jsou to skvělí lidé, ale jak vidíte další nepřekonatelná překážka pro vaši babičku a pro veřejné mínění.“

Spráskla ruce. „Tak to už by myslím veřejné mínění vůbec nestrávilo.“ Docela upřímně se jeho nabídkou bavila a přistoupila na stejný tón. „Babička už by se na mě mohla koukat jen z nebe, zemřela před dvěma lety. Společnost, v níž ži-ju, je předsudky ale tak dokonale prošpikovaná, že by mě nejen odsoudila, ale snad se i snažila zbavit mě svéprávnosti, protože tohle by žádná žena se zdravým rozumem prostě neudělala.“

„Vy ale předsudky v žádném případě netrpíte,“ podotkl John.

„Ne, to opravdu ne.“ Zvážněla. „Možná bych vás potřebovala trochu lip poznat, abych mohla o vaší nabídce vůbec začít uvažovat.“

Začala mluvit vážně! John poznal, že si uvědomuje přesně všechno, o čem mluvil.

„Jedna má spolužačka a velmi dobrá přítelkyně v New Yorku se vdávala hned po škole. Bylo jí patnáct a první dítě se jí narodilo v necelých sedmnácti. Teď je jí čtyřiadvacet jako mně a má sedm dětí. Je stále v jednom kole a manžel na ní ne-ocení vůbec nic. Chová se k ní jako ke svému majetku a uráží ji při každé příležitosti.

Ona vypadá tak na třicet a připadá si jako služka celé té velké rodiny. Není to rozhodně stav, jaký bych jí záviděla.“

„To se nedivím," řekl chápavě. „Rozumím."A ona věděla, že opravdu rozumí. Byl to muž, jemuž svoboda byla nade vše. Byla to jeho volba. Zvolil si podle volání svého srdce. Prohánět se nespoutané po Texasu na svém mustangovi, kterého si sám zkrotil, a vítr mu hvízdal ve vlasech. Pro něj nic nebylo nemožné… Ach, jak mu záviděla. Pro ni takový život byl naprosté tabu. Ale co když ne?

Napila se čaje a rozhlédla se po okolních hostech. Jak učesaní a ulízaní byli ostatní muži ve srovnání s Kolohnátem Jacobsem. Nelákalo ji na nich vůbec nic. Tento muž jí však neuvěřitelně imponoval. Nikdy v životě nepotkala nikoho jako on. Energie z něho přímo prýštila. Vzdychla a postavila šálek na stůl.

„Myslím, že můj otec by byl také proti. Tváří se jako osvícenec, ale má předsudky jako kdokoliv jiný z jeho vrstvy. Nikdy by mě neprovdal za někoho, koho by považoval za sociálně nepřijatelného."

Udělal na ni pobavenou grimasu. „No tak mu můžu říct, že jsem nevlastním prasynovcem irského hraběte."

Naklonila se nevěřícně nad stůl. „V Irsku jsou hrabata?"

Pokrčil rameny.

„Nemám potuchy. Ale myslím, že on taky ne. A téhle společnosti by takové tvrzení udělalo nepochybně dobře."

Zamžikala na něho spiklenecky. „To nepochybně ano. Ale říkal jste, že nikdy nelžete."

„Nebyla by to lež. Jen taková nevinná hypotéza. Takový klep, který by se šířil mezi zvědavým lidem dál. A umlčel by ty, kteří by měli něco proti mému původu."

Pobaveně se zasmála. Bylo příjemné si s ním takhle povídat. A on se na ni tak hezky díval. Jako by na celém světě neexistovalo nic jiného než ona.

„Jo, vzpomněl jsem si ještě na jednu téměř nepřekonatelnou překážku," řekl polovážným tónem.

„Na jakou?" vyzvídala.

„Máme na ranči spoustu blátivých kaluží."

Z plna hrdla se rozesmála, až se po nich elegantní páry káravě otáčely. „Tedy vy jste ale!" pohrozila mu prstem.

„No uznejte, že kdybyste do nějaké zase chtěla spadnout, ranní noviny budou mít zajímavou titulní stranu."

Ellen se hlasitě smála a moc jí to slušelo. Všiml si, jak jí v očích hrají všichni čerti, a byl si jist, že by jí vůbec nevadilo být objektem skandálu tohoto typu.

„Víte, první věcí, kterou bych po nevěstě chtěl, by asi bylo sundat ty vaše nepohodlné a neohrabané sukně. V kalhotách byste nikam do bláta spadnout nemohla, tím jsem si docela jistý.“

„A co kdybych neposlechla?“ pokoušela ho se smíchem.

„Ach Ellen, já jsem strašně necivilizovaný, takže bych vás asi přehnul přes koleno a naplácal vám, protože mít pohodlný oděv, je na ranči to základní.“„To je ale velmi vzrušující, to, co říkáte,“ červenala se a rychle se zakousla do mandlového koláčku.

„Na ranči je všechno vzrušující,“ sváděl ji dál „Proč někdy nezkusit udělat nějakou nepředl ženost? Víte, jak volně, jak svobodně byste pak připadala? Všechno se pak zdá lehčí a jednodušší, když člověk odhodí okovy své pokry tecké morálky.“

„Přestaňte,“ napomenula ho. „Všichni kolem už nás poslouchají. Pojďme se raději ven projít. Připadá mi, že tady už všichni sledují jen nás dva.“

Zamrkal na ni a zvedl šálek s čajem jako k přípitku. „Tak na naše nepokrytecké spojenectví!“ Zvedla svůj šálek proti jeho. „A bláznivé plány!“

Ťukli si a zhluboka se napili, aniž by jeden ne bo druhý sklopili oči.

Nazítří John doprovodil Ellen do kostela. By to pro něho poněkud neobvyklý podnik, ale celkem s chutí si vyslechl kázání reverenda Jonese. Cestou z kostela se seznámili s elegantním manželským párem ze Skotska, který cestoval po americkém západě. Ten skotský džentlmen, Robert Maxwell, velmi toužil poznat poměry na takzvaném Divokém západě, který znal jen z knih a vyprávění. Oba páry spolu poobědvaly, a když ten Skot zjistil, že John má malý ranč až dole na jihu, projevil přání vydat se do těch končin.

„Je to fascinující země a Edith a já jsme tuhle cestu plánovali několik let. Dlouho nás ale naši přátelé od podobného podniku odrazovali, protože je to prý velmi nebezpečné. Indiáni prý tu stále ještě vraždí bílé usedlíky a po kraji loupí dezertéři, kteří za občanské války prchli z armády. Je to opravdu ještě tak nebezpečné?“

„Je,“ přitakal John temně. „Zrovna minulý týden jsme stopovali dva takové lupiče,“ dodal k Ellenině údivu, protože jí nic takového neřekl. „Krajem se potlouká spousta všelijakých dobrodruhů a z Mexika se sem stahují nejrůznější desperáti.“

„A co indiáni?“ dychtila se dozvědět něco zajímavého Edith Maxwellová. „Hrozně ráda bych nějaké viděla.“

„Dnes už žijí skoro všichni v indiánských rezervacích a ti, kteří se takovému životu nepřizpůsobili, jsou tak divocí, že bych vám setkání s nimi nepřál," odvětil John.

„A ani na vašem ranči bychom nějaké nepotkali?" vyzvídal Robert Maxwell.

„Občas máme co dělat s Komanči, kteří tu kdysi měli svá loviště, a někdy mám dojem, že si docela zasloužíme jejich nenávist za to, že jsme jim zabrali jejich půdu."

„*Jejich* půdu?" opáčil nechápavě uhlazený skotský džentlmen. „Ta přece nepatřila nikomu!"

„Ovšemže *jejich"* řekl John pevně. „Žili a lovili na tomto území stovky let předtím, než noha bílého muže vůbec vkročila na tento kontinent. Smísili se velmi mírumilovně s mexickými **india**ny a žili v míru a pokoji, dokud jsme nezačali Ameriku osídlovat my, Evropané."

Maxwell vypadal velmi zmaten podobnou řečí a pokusil se Johnovi něco namítnout. „Většina Texasu přece vůbec nebyla osídlená, když sem dorazili první bílí usedlíci."

„Texas byl totiž odedávna součástí Mexika, a to ještě před pár desetiletími," informoval ho John. „To proto jsme se vrhli po hlavě do války s Mexikem, protože Texas chtěl nezávislost. Naši mladí vojáci umírali v bitvách v San Alamu, v San Antoniu a u San Jacinta, aby mohl být Texas připojen k Unii. Ale mexičtí indiáni nás samozřejmě považovali za útočníky, protože nechtěli přijít o své území. Ty všechny jsme nejprve krvavě vyhnali a pak se tu mírumilovně usadili."

Ellen ho pozorovala s tichým obdivem. Netušila, že se vyzná v historii, a nesmírně jí lichotilo, jak pozorně sledoval ten skotský džentlmen Johnovu řeč.

„Ach ano, teď už chápu." Maxwell se zamyšleně díval na svou ženu. „Je to vlastně stejná situace jako na našich ostrovech se Skoty a Angličany. Po staletí bojujeme s Angličany stejně jako Irové, abychom si mohli vládnout sami. Ale Britové velmi tvrdohlavě prohlašují, že oni to dokážou lip. Jsou tvrdohlaví jako mezci."

„Stejně tak Texasané," ušklíbl se John.

„Asi se velmi dobře vyznáte ve zdejším kraji, mladý muži. Mohl bych vás o něco požádat?" zeptal se Maxwell. „Moc rádi bychom si s

Edith vyjeli na koni a potřebovali bychom někoho, kdo tu zná každý kámen. Všiml jsem si vaší zbraně, takže bychom s vámi asi byli opravdu v bezpečí.“

John vrhl po Edith pohled plný obdivu, až to v Ellen zatrnulo.

„Vy jezdíte na koni, madam?“

„Lépe než já,“ prohlásil Robert Maxwell hrdě. „A celodenní výlet koňmo pro nás neznamená žádnou zátěž.“

Johnovi se rozbušilo srdce tak, že měl strach, aby to ostatní kolem stolu neslyšeli.

„Rád bych vás doprovázel, ale jen pokud slečna Colbyová pojede s námi. Vzhledem k tomu, že však nejezdí na koni, budu vám muset doporučit někoho jiného.“

„Vaše mladá dáma,“ řekla rychle Edith Maxwellová, „by mohla jet v malém kočárku, který si přece můžeme půjčit tady ve městě, viď, Roberte? Anebo můžeme jet v kočáru všichni?“

Ellen se začervenala a sklopila oči do talíře.

John se zdráhavě ozval. „Takové cestování je velmi nepohodlné ve zdejším divokém kraji a cesty jsou v takovém stavu, že…“

„Ale to vůbec nevadí,“ skočil mu do řeči Robert Maxwell. „My trochu toho nepohodlí rádi sneseme, jsme na útrapy cestování celkem zvyklí. A divoký Texas nám bude dostatečnou odměnou za nedostatek luxusu. Už teď nebudu moci ani dospat při pomyšlení na to, co všechno s vámi budeme moci poznat, drahý Johne!“

Nazítří ráno najali Maxwellovi malý kočár a plni radostného očekávání se vypravili na výlet do tajuplných končin, v jejich představách plných indiánů a nebezpečných dobrodruhů. John pomohl Ellen na zadní sedadlo a pak se pohodlně usadil vedle ní. Všiml si, že Robert Maxwell najal ten nejlepší kočár ve městě s měkce polstrovanými sedadly a velmi dobrý pár koní s postroji z kvalitní černé kůže a stříbrnými postranice

„Asi to není nic pro vás,“ řekl Johnovi Maxwe omluvně, protože věděl, že mladý rančer není žádný výletník, který by se nechal vozit v kočáře. Jeho místo bylo nade vši pochybnost na koňském hřbetě. Pochopil však, že John všechno rád podstoupí kvůli slečně Colbyové.

„Je to pro mě skutečně zážitek,“ přiznal Joh když zaujal své místo po boku Ellen. „V něčem tak nóbl jsem snad ještě v životě neseděl.“

„Pro mne je to také velký zážitek,“ začervenala se Ellen, když si uhlazovala sukně svých sportovních tmavomodrých šatů s elegantním černým lemováním. „Už dlouho toužím vyjet si na zdejší venkov, ale

otec mě od toho pokaždé zrazuje. Ten jezdí jen na lov a tam mou společnost věru nepotřebuje. Aby mi ukázal okolní krásný kraj, na to musím zapomenout.“

„Já mám rád vaši společnost,“ řekl John hlubokým hlasem.

Vzhlédla, překvapená zvláštním tónem jeho hlasu. Dojal ji pohled jeho tmavozelených očí, ještě více ztmavlých pod širokým okrajem jeho stetsonu. Celý svět se jí zatočil tím zvláštním potěšením, jaké v ní vyvolával jeho hluboký hlas a ještě hlubší pohled.

Usmála se na něho velmi mile a on jí jako odpověď na ten úsměv stiskl jemně ruku, kterou měla lehce položenou na klíně. Držel ji ve svých dlouhých prstech o něco déle, než bylo slušné, a Ellen se znovu začervenala. Trochu hůře se jí dýchalo, ale jinak se cítila báječně.

„Jak se vám sedí?“ zeptal se Robert Maxwell a obrátil se na ně dozadu. „Co myslíte, dokážeme v téhle kolesce ujet indiánům?“

John se pobaveně zasmál. „Sedí se nám dobře a doufám, že na žádné rudé tváře nenarazíme. Podíval se na Ellen majetnickým pohledem a v duchu se usmál jejím roztomile zrůžovělým tvářím.

„Takže můžeme vyrazit?“ Maxwell sevřel otěže a pobídl koně. Dvojspřeží vyrazilo cvalem, ale koně byli očividně velmi dobře vybraní pro své poslání, protože jízda v kočárku byla i pro dámy hladká jako hedvábí.

„Kudy se mám dát?“ zeptal se Maxwell Johna, když vyjeli z města.

„Pořád po téhle cestě dál na jih. Znám ji dobře, protože vede podél mé země až do Quail Run, malého městečka ještě jižněji pod mým rančem.“

„Dobrá. Kdybyste, milé dámy, chtěly cestou někde zastavit, nezdráhejte se a zavelte stát,“ radil Maxwell.

„Cestou vám můžu ukázat opuštěný srub pod krásným vodopádem,“ ozval se John. „Je to už jen taková zřícenina, ale na pohádkovém místě, kde bychom se mohli nasvačit. Bydlela tam jedna mladá bílá žena, která zachránila před smrtil zraněného Komanče. Když ho vyléčila, vzala si ho za manžela a dlouho tam s ním šťastně žila**.“iB**

Ta historka všechny velice zajímala, a když dójeli na to místo, John vyprávěl v místním kraji tradovánou bolestnou legendu o lásce bělošky a in**d**iána. Byla to vdova po vojákovi zastřeleném v mexické válce. Žila ve srubu sama s malým synem a další dítě nosila pod srdcem, když našla těžce zraněného indiána. Přemohla nedůvěru nad

jeho hrůzyplně válečnickými barvami pomalovanou tváří a s velkou námahou se jí podařilo dovléci ho do srubu. Bylo to v zimě, neměli pořádně co jíst, protože žena neuměla lovit ani rybařit nebo kácet stromy na topení. Celé týdny ho léčila a on jí pomáhal živit synka i čerstvě narozené nemluvně. Zamilovali se do sebe a vzali se. Žili spolu asi rok, když je vypátral vojenský oddíl, který vystopoval jejího muže. Byl to velmi zdatný indián, který jejich armádě způsobil velké škody. Chtěli se pomstít, a tak zaútočili na jejich; srub. Mladý Komanč i jeho žena se dlouho zoufale bránili a prý se vojákům nepodařilo jejich opevněné obydlí vůbec dobýt. Museli odtáhnout se svými raněnými a mrtvými. Když se vrátili s posilami, našli stavení prázdné. Lidé říkají, že ti dva spolu odešli hluboko do indiánského území a šťastně tam spolu žijí dodnes. Kde přesně, to ale nikdo neví."

„Jak fascinující příběh," vydechla Edith Maxwellová, když si prohlížela ruiny malého srubu pod romantickým vodopádem. „Je pravdivý?"

„Z toho, co jsem slyšel, soudím, že ano," přikývl John.

„Jak statečná musela ta mladá žena být," řekla tiše Ellen.

„To věru. Když si představím, že překonala strach z rudého válečníka," přitakala Edith. „Už jsem mluvila o rudoších s mnoha lidmi, ale ještě nikdo mi o nich neřekl nic dobrého."

„Myslím, že lidé jsou dobří i špatní jak mezi bělochy, tak mezi indiány," řekla Ellen s nádechem nesouhlasu. „Myslím, že barva pleti sama o sobě nepředurčuje, kdo je dobrý, a kdo je zlý."

John se na ni potěšené zašklebil a jeho oči byly velmi vřelé, když na ni jako spojenec zamrkal. „Jsem stejného názoru," řekl prostě.

Maxwellovi si za jejich zády vyměnili nechápavý pohled a řekli si, že si budou muset tady v Texasu dávat lepší pozor na ústa.

Po další hodině jízdy krásnou kopcovitou krajinou se objevil na dohled malý ranč s velkou ohradou. Byl téměř schovaný mezi vzrostlým křovím a dvěma vysokými stromy, které pomalu vrůstaly do srubu v místě, kde nejspíš původně byla přední veranda. John zdejšího rančera moc dobře znal, ale nebyl to kdovíjaký hospodář a po smrti své ženy už ho hospodářství přestalo téměř úplně zajímat.

John chvíli přemýšlel, jestli by se měli u starého Johnssona zastavit na nějaké občerstvení, ale pak si uvědomil, jaký je to morous,[a] raději tu myšlenku zavrhnul.

„Co je to tam za zvláštní stromy?“ zastínil si oči proti slunci Robert Maxwell. Vrhají takový! podivný stín.

„To jsou platany. A tamhle to trnité křoví, tqfl jsou čínské angrešty. Mají velmi sladké bobule i s mnoha zrníčky. Mívali jsme taky takové v Georgii,“ vzpomínal si John. „Museli jsme je se sestrami vždycky celé otrhat na marmeládu a byli jsme pokaždé celí podrápaní od toho trní jako od hejna koček. Házeli jsme těmi bobulemi po sobě i a užili si pekelné legrace.“ Jeho hlas zněl nějak smutně.

„Máte ještě v Georgii nějakou rodinu?“ zeptala se Ellen měkce.

John potřásl hlavou. „Mám jedinou sestru v Severní Karolíně. Ale už nikoho jiného.“

Ellen vycítila, že by k tomu mohl říci daleko víc, ale nechce se mu o tom mluvit. Válka je nejspíš hodně poznamenala. Raději mu řekla něco o sobě. „Mně umřela maminka na tyfus, když mi bylo pět. Jsem jedináček, takže kromě otce už taky nemám nikoho.“

Podíval se na ni úkosem. Ještě nikdy o ní nepřemýšlel jinak, než že je bohatá dědička. Nedošlo mu, že má taky rodinu, nějakou minulost a že by mohla v životě utržit bolestné ztráty, stejně jako on. Jediné, co o ní věděl, bylo to, že je bohatá. To, co tak prostě řekla, ho dojalo. Začal se na ni dívat jinýma očima.

„To je mi líto. To muselo být velmi smutné pro tak malé děvčátko.“

„A mně je zase líto, že už nemáte tu velkou rodinu,“ řekla tiše.

Z prsou se mu vydral téměř neznatelný povzdech. „Je to už tak dávno,“ řekl mrtvě, ale vzpomínky mu sevřely srdce ledovou dlaní.

Díval se prázdně před sebe na žlutou prašnou cestu vinoucí se před nimi mírně zvlněnou krajinou a poslouchal důvěrně známý klapot koňských kopyt a slabé vrzání postrojů do rachotu kol na nerovné cestě. Všechny ty zvuky se zdály o to hlasitější, čím tíživější ticho panovalo v kočáru. Za vozem se zvedal žlutý prach a nad nimi žhnulo horké texaské slunce.

Edith Maxwellová se obrátila na Ellen, aby přerušila to tíživé ticho. „Je to pohodlnější cestování než na koňském hřbetě, ale přiznám se, že rajtovat mě baví víc. Seděla jste někdy na koni?“

„Nikdy mi to nedovolili,“ přiznala Ellen. „Má babička prohlásila, že dáma na koně nepatří.“

„U nás na ostrovech je to docela normální. U šlechty je běžné, že ženy jezdí na hony a dokonce cvičí koně v krasojízdě. Taky jsem chtěla být krasojezdkyní. Otec mě poprvé vysadil na koně, když mi bylo asi pět. Samozřejmě jezdím na dámském sedle, ale nedělá mi

problém držet krok s kterýmkoli mužem z okolí. Kromě Roberta, ovšem. On je vynikající jezdec," dodala takticky.

Její choť se k nim otočil. „Edith jezdí s muži na štvanice. Jednou jsem s ní závodil a porazila mě. Je lehká, tak se koním snadno nese," zasmál se. Díval se na svou ženu s velkou pýchou. „Její otec má stáje plné krásných závodních koní. V Anglii i ve Skotsku mají koňské dostihy velkou tradici."

„Až budu mít víc koní, tak musíte přijet a naučit mé lidi, jak správně trénovat závodní koně," usmál se na Edith John.

Vrátila mu úsměv. „Když tady se žije úplně jinak než u nás. Všechno je tak opravdové. My si na všechno jen hrajeme. 1 ty dostihy a štvanice jsou jen takové kratochvíle a skutečný život je úplně jiný."

Její manžel s ní souhlasil. „A všimla sis, jak jsou tady v Texasu lidé přímí a rovní v jednání s jinými lidmi? Nejsou vůbec tak nafoukaní a arogantní jako lidé v Evropě, kde každý dává druhému najevo, že on je víc. Tady panuje takové zvláštní a velmi příjemné rovnostářství. U nás by nebylo možné, aby si dcera majitele železnic vyrazila s rančerem," dodal, ale vzápětí ho to zamrzelo a nejraději by vzal svá slova zpět.

Ellen se začervenala a po Johnové tváři se mihl náznak ironického úsměvu. „Ano, to máte pravdu," zamumlal suše. V kočáru se na chvíli zase rozhostilo ticho, když John zvedl ruku a ukázal na zelené pastviny v dáli. „Tamhle ta země už patří k 3J. To je má půda."

Všichni tři otočili hlavy směrem, kterým ukázal. Byla velmi dobrá viditelnost, takže v dáli bylo vidět i rozlehlý srub, obklopený vzrostlými duby.

„Je to krásná země," pochválila ji Edith. „Myslím, že nejste tak chudý, jak jste nám nejspíš pro pobavení říkal. Ostatně u nás by cizinci nikdo nepřiznal, že je chudý."

„Přiznal jsem to právě proto, že jste cizinci,"
vtipkoval John. „Nikdy bych to nepřiznal mezi svými krajany. Lidé tu také mají svou hrdost, ne že ne, jak by se vám mohlo na první pohled zdát. Každému na potkání tu vykládám, jak zamýšlím v dohledné budoucnosti být tím nejbohatším rančerem v širém okolí. To pak musíte zase přijet do Texasu a uvidíte, jestli je to pravda."

„To je pro vás tady také typické," usmála se Edith. „Ale mohu vám slíbit za nás za oba, že přijedeme rádi. Je tu překrásně."

„Musíme zůstat v kontaktu," řekl Robert Maxwell. „V hotelu si vyměníme adresy a budeme se moc těšit na zprávy od vás."

„A teď vám ukážu mlýn, kde meleme obilí, které potom přidáváme do krmiva, a tak ho měníme na maso, chcete?“ řekl John a ukázal odbočku z cesty.

„Ovšemže chceme,“ zvolali všichni jako jeden muž a bryčka s veselým rachotem zamířila po cestě k velkému mlýnu.

TŘETÍ KAPITOLA

Pozdě k večeru vraceli unavení turisté kočárek a koně do stáje.

„Bylo mi mimořádným potěšením," potřásl rukou Robert Maxwell Johnovi.

„Mně taky," přidala se Ellen. „Skvěle jsem si ten výlet užila." John měl radost, že se to všem tak líbilo. Skotský pár s politováním oznámil svůj zítřejší odjezd. „Brzy ráno se vracíme do New Yorku a po pár dnech, které máme strávit u jedné známé rodiny, vyplouváme zpátky do Skotska. Moc rádi jsme vás oba poznali, škoda jen, že jsme se tady ve městě nepotkali dřív."

„To je mi opravdu líto," řekla Ellen, „že člověk se musí rozloučit s přáteli, sotva se s nimi sblíží."

„Zůstaneme ve spojení," slíbil John a vyměnil si s Robertem Maxwellem adresu.

„Chystáme se brzy do Ameriky znovu a moc rádi vás přijedeme navštívit na váš ranč, Johne. To už určitě budete mít zrealizované své skvělé plány a ukážete nám své vzkvétající hospodářství," řekla Edith Maxwellová a s významným úsměvem se podívala na Ellen.

Dívka se začervenala, protože najednou měla před očima obrázek toho ranče, který jim John ukazoval v dáli. Před ním stáli oni dva a kolem nich pobíhalo několik roztomilých ca-partů. John na tom byl podobně. Usmál se na Ellen a rozloučil se s Maxwellovými: „Budeme se na vás moc těšit."

Řekl skutečně budeme, zaradovala se Ellen. Kdyby to neřekl v množném čísle, znamenalo by to, že myslí jen na sebe a na svůj ranč, ale on do svých vizí budoucnosti opravdu zahrnul už i ji! Netušila, že jí to udělá takovou radost.

Když Maxwellovi odešli nahoru do svých pokojů, zůstal John ještě stát s Ellen u paty schodiště, protože bylo nemyslitelné, aby džentlmen večer doprovodil dámu až do její ložnice. Vzal ji za ruku a přitiskl její hebkou dlaň ke rtům. „Já si to taky dnes moc užil. Jste opravdu mimořádná žena," řekl obdivné.

„Vy jste také neobyčejný člověk, pane Jacobsi," usmála se na něho zpod širokého klobouku na bohatém uzlu svých hustých vlasů, protože cudně sklopila hlavu. „Jsem ráda ve vaší společnosti, ať už jste sám nebo ve společnosti dalších lidí. Maxwellovi byli opravdu příjemní lidé."

„Budeme muset brzy začít budovat tu naši říši," pokoušel ji, „aby až příště přijedou, bylo opravdu co jim předvést."

„Pokusím se vám u toho asistovat," odvětila stejným tónem, ale vyprostila svou ruku z jeho velké dlaně.

„Uvidíme se zítra?“ zeptal se samozřejmě.„Dopoledne musím udělat nějaké nejnutnější práce na ranči, ale po obědě už bych mohl být tady.“

„Také musím vyřídit otcovu nejnutnější korespondenci,“ řekla Ellen a dodala: „Budu se velmi těšit, až přijedete. Hezký večer.“

„Krásný večer, slečno Ellen.“ Než se nadála, znovu zvedl její ruku a se sklopenýma očima ji přitiskl ke rtům. Ellen zrudla a málem zakopla o první schod, jak chtěla honem odejít nahoru. John ji jemně zachytil a ruku jí položil dlaní na zábradlí.

„Ach, co to dělám,“ zamumlala v rozpacích Ellen.

„Nic se neděje,“ řekl klidně John a se spikleneckým úsměvem se podíval dolů na své boty, pak nahoru na ni a dodal: „Žádné louže tady v hotelu bohudík nejsou.“

Vrhla po něm rozpačitý, ale pobavený pohled, a už rychle stoupala po schodech nahoru. Když došla do patra, otočila se za sebe dolů. A on tam ještě pořád stál a nespouštěl z ní oči.

John čekával na Ellen nebo ona na něho dole v jídelně v hotelu a strávili spolu ještě několik velmi příjemných odpolední. Páteční odpoledne se však Ellen ke svému velkému zklamání milého společníka nedočkala. Muž, který rázně zamířil k jejímu stolku, byl její otec. Podivila se, že je zpátky tak brzy, a navíc, jeho zachmuřená tvář nevěštila nic dobrého.

Krátce políbil dceru na tvář a otráveně dosedl na židli, kterou připravila pro Johna. Mávl energicky na číšníka a objednal si whisky a kávu.

„Jsi doma nějak brzy,“ usmála se na něho Elen. „Jaké to bylo?“

„Vrátil jsem se domů, abych zabránil skandálu,“ vystřelil otráveně. „Doneslo se mi totiž, jak flagrantně porušuješ veškerá nařízení, která jsem ti dal. Sydney mi dokonce přispěchal oznámit, žes s Jacobsem na celý den odjela někam z města! Všichni se tu prý baví jen o vás dvou! Jak jsi vůbec mohla zapomenout na své dobré vychování?“

Ještě před týdnem by Ellen pokorně sklopila hlavu a omluvila se, že už se to víckrát nestane. Pak by možná uraženě odešla, ale pořád by zůstala poslušnou dcerou svého otce. Známost s Johnem Jacobsem ji ale natolik změnila, že se rozhodla poprvé v životě postavit na zadní. Pohodila hlavou a klidně se zeptala. „Mohu vědět, proč si pan Sydney dovoluje kritizovat mé chování?“

„Prosím?“ nerozuměl otec. Tón dceřina hlasu se mu ani trochu nelíbil.

Ellen pomyslela na nový život, ten svobodný život daleko od ubohých společenských konvencí, jaký jí nabídl John, a ještě víc se na židli vzpřímila.

„Ptám se, co opravňuje nějakého pana Sydneyho, který mě ani za mák nezajímá, aby ti donášel něco, co vůbec není pravda?“

„Jak není pravda? Copak jsi s ním přes můj výslovný zákaz neodjela na celý den z města? Potloukali jste se bůhvíkde a celé město o tom teď vděčně drbe.“

„Tak za prvé neodjeli jsme z města sami. Doprovázeli nás jedni velmi distingovaní manželé ze Skotska, což mi v tomto hotelu každý dosvědčí. Za druhé šlo o zcela nevinný výlet, a přitom nejlepší z těch, jaké jsem v minulých letech podnikla. A konečně za třetí společnost pana Jacobse jsi mi sám doporučil, pokud si to ještě vybavíš. Nejspíš proto, aby ses mě nějak zbavil a mohl v klidu odjet střílet ty své koroptve!“

Colbyho oči se rozšířily nehraným údivem. Takovou vzpouru od ní věru nečekal. Zíral na dceru zmateně a pobaveně zároveň, protože mu úplně vzala vítr z plachet. Byla tak sebevědomá a argumentovala naprosto správně, takže neměl, co by řekl. A nepřipadá mu nějaká hezčí? Ovšem, jako by celá rozkvetla! Není snad zamilovaná? „Zdá se mi, že tě známost s panem Jacobsem pěkně zkorumpovala,“ ucedil jízlivě.

„A budeš se divit, pan Jacobs hodlá v té korupci nejspíš dál pokračovat, protože mě požádal o ruku,“ odvětila chladně. „Přiznám se, že o jeho nabídce vážně přemýšlím.“

Zaskočený Terrance Colby svraštil obočí a mlčky dál dceru pozoroval. „Ach tak. Odtud vítr vane. Dítě, je ti snad jasné, že to nepřichází v úvahu,“ řekl ostře.

Ellen k němu vztáhla ruku. Oči se jí vášnivě leskly. „Otče, já už nejsem dítě a připomeň si, prosím, kolikrát jsi mi už předhodil můj, podle tvého názoru, velmi pokročilý věk na vdávání!“

„Dobrá, Ellen “

„Počkej, nech mě domluvit,“ znovu mávla rukou a trochu zvýšila hlas. „Všechny mé přítelkyně jsou už dávno vdané a mají velké rodiny. Já nejsem ani hezká, ani nijak zvlášť nadšená a vhodná pro rodinný život…“

„Ale zato pěkně bohatá,“ přerušil ji rázně, „což je nade vši pochybnost to hlavní, co na tobě pana Jacobse tak přitahuje.“

Nejsou to peníze, ale pitomé koleje, pomyslela si Ellen hořce, když si uvědomila otcova slova. Ale přitahuje ho na mně ještě něco jiného? Co by to tak asi mohlo být? Přespříliš vysoká postava, tak hubená a tak strašně vyčouhlá? Nebo snad její oči, které se jí vždy zdály zapadlé a s příliš krátkými řasami? Nebo snad ta neposlušná hříva, ze které se nikdy nedá nic pořádného učesat, protože má vlasy jako hřebíky? Svěsila ramena. Ne, otec má pravdu. John Ja-cobs se jí dvoří jen kvůli tomu, aby na jeho ranč vedly dvě železné koleje, což má zařídit jeho budoucí tchán. Vzdychla si. Co kdyby ji otec vydědil, ještě by o ni stál? Napila se kávy a rozechvělou rukou postavila šálek na stůl.

„Můžeš mě vydědit, jestli chceš. Nezajímají mě tvé peníze a nezajímají ani Johna. Je to typ muže, který dokáže vybudovat město z ničeho třeba na poušti, když si zamane. Je zvyklý tvrdě pracovat a jednou s tebou bude moci svým majetkem směle soupeřit.“„No pane, ty mu ale věříš,“ ušklíbl se ironicky Colby. „Jsi vážně tak naivní, aby sis myslela, že by se o tebe ještě ucházel, kdybych tě skutečně vydědil?“

„Jsem si tím jista!“ odsekla rázně.

„Tak ty bereš jeho nabídku k sňatku vážně…“ pokýval chmurně hlavou otec.

„Beru,“ dodala o něco klidnějším hlasem. „Vylíčil mi svobodný život na svém ranči, kde sice jsou blátivé cesty a těžká práce pro všechny členy rodiny bez rozdílu a kde existují takové věci jako vaření na otevřeném ohni, praní v řece a okopávání zeleniny na zahrádce… Abych pravdu řekla, už jsem mu slíbila pomoc, až bude na podzim vypalovat značky novým telatům.“

Terrance Colby zalapal po dechu. Počkal, až odejde číšník, který mu přinesl kávu a whisky, kopl ji do sebe a zamumlal: „Měl jsem si dát dvojitou, já osel. Jako kdybych netušil, co mě tu čeká…“

Zabodl oči do dceřiny tváře a řekl jízlivě: „Tak vypalovat značky říkáš?“ Přikývla.

„A taky jezdit na koni a střílet z pistole “

„Zadrž, Ellen!“

Mávl na číšníka a řekl si rychle ještě o jednu whisky. „Copak tě ten chlap uhranul, nebo co? Vždyť by ses z toho koně sesypala jako pytel brambor, sotva by tě dostali na jeho hřbet. Copak nevíš, jak jsi neskladná a nemotorná? Ta tvá bystrá hlava, to byla tvá jediná deviza a zdá se mi, že i o tu už tě ten dobrodruh připravil. Já ho snad…“ mumlal rozčileně, „já ho snad nechám zavřít za… ještě nevím za co, ale něco vymyslím…“„Tak za svádění nezletilé dívky to určitě být nemůže,“ odsekla Ellen chladně, „vzhledem k mému pokročilému věku.

To s tou korupcí jsi doufám říkal z legrace. Jediné, co ti můžu navrhnout, je abys mě vydědil. Pak alespoň poznáš, co je on skutečně zač.“

„No, to máš tedy pravdu. Ten by se jistě hned vybarvil, až by se dozvěděl tu milou novinu.“

Ellen rozzlobeného otce neposlouchala a pokračovala dál. „Nepotřebuju od tebe všechny ty nákladné šaty, které mi necháváš šít v nejlepších newyorských salonech, nestojím o šperky a drahé střevíce. Budu nosit kožené jezdecké kalhoty a kovbojské boty s vysokým podpatkem!“

„Kčertu! Nebudeš! Vzpamatuj se, Ellen!“ Col-byho brunátná tvář a rozčilený hlas přitahovaly jako magnet pozornost klepůchtivých hostí. V jídelně to kolem nich šumělo jako v úle a vyděšený číšník kvapil ke stolku Colbyových s třetí whisky, pro jistotu už dvojitou.

„Otče, uvědom si, že za své činy jsem plně odpovědná. Jako dospělá osoba se rozhodnu, jak uznám za vhodné, a nenechám se sebou kšeftovat, jako kdybych byla vagón naložený uhlím nebo já nevím čím!“

Na nejvyšší míru rozběsněný otec se chystal vypálit nějakou odpověď, když ho zvuk těžkých kroků přiměl otočit se. Za ním se v celé své dvoumetrové výši tyčil John Jacobs, řečený Kolohnát, a jako dokonale vychovaný džentlmen smekl na pozdrav svůj široký stetson.

„Á, tady je ten neřád,“ procedil mezi zuby Colby.

„Neřád?“ opáčil John klidně. Pohled na otce s dcerou však mu stačil, aby ihned pochopil.

Ellen byla celá rozpálená a vypadala tak nešťastně, jak ji nikdy neviděl. Instinktivně se postavil za její židli, jako by ji chtěl chránit.

„Sedněte si, sakra," pobídl Johna násilně přiškrceným hlasem Colby, „ať tu neděláme tyátr celému hotelu."

John si sedl na nabízenou židli a nečekal, až bude tázán. „Co se stalo?" Díval se střídavě z Ellen na Colbyho. Jak mu postupně docházelo, oč jde, měřil si starce stále chladnějším pohledem. Colby se zprvu chystal na něj vyjet, ale pod tím pohledem, který nevykazoval žádné známky respektu k jeho osobě nebo alespoň k jeho bohatství, se poněkud uklidnil.

„Mladý muži, byl byste tak laskav a řekl mi, co se tu odehrálo v době mé nepřítomnosti? Donesly se mi tak podivné zvěsti o vašem počínání, že jsem nelenil a okamžitě se vrátil do města. A nedívejte se na mě laskavě tak, jako byste mě hodlal vyzvat na souboj pistolníků. Víte moc dobře, že žádnou zbraň nemám."

„To by nebylo moudré připravit o otce svou potenciální nevěstu," řekl John a vyznělo to skoro jako pokus o černý humor. Nikdo u stolu se nezasmál a číšník se stále neodvažoval přijít k nim a zeptat se Johna, co si dá.

„Hohó," protáhl Colby posměšně. „Vy si ale nějak věříte!"

„Chci, aby vaše dcera byla šťastná, to je vše," opáčil John.

„Cha! Vy jste ale džentlmen, pane Jacobsi, co? Jedu sem jako o život, abych zachránil dceru ze spárů mazaného svůdce, a místo toho tu najdu čestného kavalíra ochotného vyzvat na souboj i jejího vlastního otce, jen aby ji ochránil a aby byla šťastná. Jsem skutečně dojatý takovým příkladným chováním. Schovejte už tu pistoli, mladý muži, ten džentlmen u okna vypadá, že jím co nevidět odejde, pokud se tu my všichni u našeho stolu ihned neuklidníme. Nedokáže spustit z vaší zbraně oko. Dejte si něco k pití a ty nám, Ellen, zatím klidně pověz, jak to všechno bylo."

Johnův tvrdý výraz trochu povolil a jeho zelené oči se setkaly s Elleninými, když si přitáhl židli blíž k ní. Usmál se na ni měkce a Colby mávl plnou sklenkou směrem k ní. „Říká, že ji hodláte naučit střílet a vypalovat značky dobytku."

„Pokud bude Ellen chtít, tak ano," odvětil John klidně. „Předpokládám, že máte námitky, pane Colby?"

„Předpokládáte správně," zašklebil se Colby.

„V naší rodině naposledy vystřelila má babička kdysi dávno v Severní Karolíně, když neváhala pronásledovat zbabělého lupiče ulicemi města až k řece, kde se málem utopil. Byl to její první a poslední výstřel v životě, ale ona se tak stala místní legendou.“

„Ale tos mi nikdy nevyprávěl!“ prohlásila vyčítavě Ellen.

Udělal na ni upjatý obličej. „Tvá matka byla velmi akurátní, zrovna tak jako tvá babička Greenová, která tě vychovala, drahá dcero. Nepřála si, aby se historky o mé velmi nekonvenční babičce přetřásaly u rodinných večeří.“

„Tak to asi mám být po kom,“ řekla Ellen smířlivě.

Otec se na ni zašklebil o poznání vlídněji. „No, krev nezapřeš. Byla stejně temperamentní, jako jsi ty. Horší je, že ty jsi úplně jinak vychovaná, než byla ona. Na tak tvrdý život, jakým žila ona, už by sis nikdy nezvykla. Ty jsi vyrůstala jako v bavlnce. Nikdy jsem ti neodepřel nic, co se dalo koupit za peníze. Jediná tvá starost byla vypadat dobře a chovat se tak, jak se sluší v našich kruzích. Nic z toho by tě nečekalo v životě po boku tohoto muže,“ ukázal na Johna. „Alespoň ne po řadu dlouhých let.“

„Nic z toho, co říkáš, nechci,“ potřásla hlavou Ellen. „Nechci chodit elegantně oblečená a chovat se vybraně na čajových dýchánčích paní Hersheyové, kde se všichni k smrti nudí, ale není možno se z nich omluvit. Kolik hodin svého života už jsem tam nesmyslně a zcela neúčelně promarnila!“

„Já tě chápu, je to někdy pořádná otrava. Chápu dokonce, jak ti tenhle urostlý kovboj asi imponuje. Připomíná mi trochu mě samotného, když jsem začínal.“ Colby se obrátil na Johna. „Já na rozdíl od vás nezdědil vůbec nic. Začínal jsem od nuly už v deseti letech jako pomocný dělník na farmě. Svěřili mi sotva tak krmení vepřů a ky-dání hnoje z chlévů a stájí,“ přiznal a ignoroval šokovaný obličej své dcery, která od něj tato slova slyšela vůbec poprvé. „Bylo nás osm dětí a všechny jsme musely odmala takhle dřít, protože doma věčně nebyla ani suchá skýva chleba. Ten věčně kručící žaludek někdy ve snu cítím i dnes.“

John mlčky přikývl, protože jeho zkušenost byla téměř shodná.

„Když mi bylo necelých dvanáct, skočil jsem na první vlak, který do Severní Karolíny začal jezdit, a v nákladním vagónu dorazil až do New Yorku. Tam mě objevili, dali mi najíst a chystali se mě odvést do sirotčince, protože jsem jim namluvil, že jsem sirotek.

Odváděli mě po nástupišti, já kolem sebe kopal a vzpouzel se, když nás zastavil nějaký elegantní pán a ostře se zeptal železničních zřízenců, co se mnou hodlají provést.

Byl to sám majitel té železnice. Musel jsem na něho něčím zapůsobit, protože mě vzal k sobě domů, řekl své ženě, aby mě vykoupala a dala mi čisté šaty, a u skvělé večeře, kterou si dodnes pa-matuju, si mě vyzpovídal. Na konci večeře mi prostě oznámil, že se rozhodl mne adoptovat, protože sám děti nemá, a já se pochopitelně nebránil. Byl to ale tvrdý život; od prvního okamžiku mi ukládal nejrůznější práce a já poznal železnici opravdu od A až do Z.“

„Ale tati,“ ozvala se Ellen, „proč jsi mi nikdy neřekl, žes utekl z domova a stal se adoptivním synem v jiné rodině, když tvoji rodiče přece ještě žili!“

„Moji rodiče zemřeli pár měsíců potom, co jsem utekl z domova. Vypátral jsem to, jakmile se mi začalo trochu lip dařit. Děti si vzal k sobě otcův bratranec, který byl mlynář, a dařilo se jim tam trochu lip. Když jsem tak v patnácti měl už nějaký majetek, posílal jsem jim peníze na přilepšenou.“

„To je dojemné,“ řekla Ellen. „Ale proč o tomhle všem mluvíme až teď?“

„Babička Greenová si prostě nepřála mluvit o mém původu, protože nebylo čím se chlubit. Kdyby dnes ještě žila a viděla, co se chystáš provést, přijela by z New Yorku prvním vlakem a odvezla by tě násilím domů třeba za asistence policie!“

„Ach, má zlatá babička! Ta by nechtěla nic jiného než vidět mě šťastnou! Vždycky mi přála, aby mne potkalo to štěstí a já se do svého nastávajícího zamilovala. Ona musela poslechnout své rodiče a vzít si toho, koho jí vybrali. Její srdce přitom patřilo jinému…“ Elleniny tváře zrůžověly, když dodala. „Tolik bych si přála, aby se dožila mé svatby…“

„Pořád mluvíme o té svatbě,“ zabručel Colby. „Už tedy víme, co si od toho slibuje má dcera, a co vy, mladý muži, co vy si slibujete od toho sňatku, jestli to smím vědět?“

John se zdál být v rozpacích, když po chvíli váhání řekl. „Našel jsem ženu, jakou jsem hledal. Je chytrá a čas, který trávím po jejím boku, nepovažuju za promarněný, jako se mi to stávalo s jinými ženami. Vždycky jsem se chtěl oženit a mít děti. Myslím, že jsem nalezl to, po čem jsem toužil.“

Ellen při těch slovech sklopila oči, ale bylo vidět, jak moc lahodí jejímu srdci.

„Dobrá, chcete se usadit a mít rodinu, to chápu. Já se ale ptal, co si od toho slibujete? Co si myslíte, že třeba ode mě dostanete jako svatební dar?“

John mlčel. Ellen však přispěchala s odpovědí místo něho.

„Přáli bychom si přivést železnici až k ranči 3J. Abychom nemuseli hnát dobytek zdlouhavou a nebezpečnou cestou až na dráhu do Kansasu. Po kvalitním hovězím z plemenných býků z našeho ranče je na východě velká poptávka.“

John vzdychl a starý Colby ho svým povzdechem následoval. Na světě není nic horšího než zamilovaná žena, pomyslel si, ale pak si s výčitkou připomněl, že v tom má taky tak trochu prsty. On sám přece Johna vyzval, aby jeho dceři dělal pár dní společnost. Jak to, že to nedomyslel?

„Myslím, že by jako svatební dar úplně stačilo nějaké kvalitní dámské sedlo pro Ellen,“ řekl John skromně a vrhl po ní pohled plný obdivu. „Myslím, že když bude mít dobré boční sedlo, naučím ji jezdit za pár dní.“

„No, tak už aby to bylo,“ zamručel Colby.

„Nechci žádné boční sedlo,“ vložila se do toho Ellen. „Hodlám rajtovat obkročmo tak, jak jsem to u mnoha žen viděla tady na západě.“

Její otec zase vybuchl.

„To tě nesmí ani napadnout! Babička Greenová se bude v hrobě obracet, jestli se opovážíš takhle vylézt na koně, ty nestydo!“

„Tak pojďme se raději vrátit zase k té svatbě,“ navrhla raději rychle Ellen, když viděla, jak málo stačí k tomu, aby otec zase soptil. „Chtěla bych nějaký úplně malý obřad, nejlépe příští týden, tady ve zdejším kostele, kde by nás mohl oddat reverend Jones. Nechci zvát žádné newyorské snoby, kteří by mého manžela jen znervózňovali.“

„Ale proč na to tak spěcháš, Ellen? Copak by vám něco uteklo?“ nechápal Colby. „Proč musí být svatba ihned?“

„Aspoň přestanou ty pomluvy, o kterých jsi mluvil, otče. Když hned zítra dáme v novinách otisknout termín našeho sňatku, zavřeme ústa všem klepnám.“

Oba muži se na Ellen překvapeně podívali. Těžko říci, kdo byl překvapenější, jestli otec nebo ženich. Jak energicky dokázala vzít do rukou své záležitosti. Události nabraly rychlý spád.

John si se vzrůstajícím znepokojením začal uvědomovat, že vlastně nemá Ellen po svatbě kam přivést. Představil si ten tvrdý život na ranči, který teď měla zromantizovaný z jeho řečí, a pochopil, že to nebude vůbec tak jednoduché, jak se mu zpočátku zdálo.

„Umíš si vůbec představit ten nový život, jaký tě po svatbě čeká?“ řekl zkoumavě Colby, jako by četl Johnovy myšlenky.

„Nebojím se tvrdé práce,“ stála na svém paličatě Ellen.

John s Colbym si vyměnili významný pohled. Oba dva znali život v nouzi. Ellen se ještě nikdy neobešla bez své komorné a nákladného ubytování, ať cestovala kamkoli.

„Umíš vařit?“ zeptal se otec klidně. „Umíš podříznout slepici k večeři nebo nanosit vodu ze studny, abyste se měli v čem umýt? Protože nepochybně tohle všechno budeš muset na ranči tamhle někde na konci světa dělat…“

„Naučím se vařit a chci to všechno dělat,“ odvětila tvrdohlavě.

„Budu ji samozřejmě šetřit, jak to jen půjde,“ řekl John konečně. „Život na ranči má svá pro a proti, není to jen samá dřina. Na nejtěžší práci jsou tam muži a ženy celkem dobře obstarávají kuchyň, praní i zahrádku. Dokážu se o vaši dceru se svými lidmi postarat.“

Starý Colby očividně stále ještě váhal, ale El-len byla odhodlaná necouvnout ani o píď. „Jsem rozhodnutá dělat na ranči všechno, co bude třeba. Myslím, že jsou tam dny, kdy je zapotřebí každé ruky.“

Colby se podíval na Johna a z hrudi se mu vydral přetěžký povzdech. „Nu dobrá…“

Zahleděl se dceři do očí a v tom pohledu se zračila všechna láska k jedinému dítěti, tomu jedinému, na čem mu v životě opravdu záleželo. „Ale kdyby to pro tebe bylo příliš, chci to vědět,“ dodal pevně. „To mi musíš slíbit, jinak tvému sňatku prostě nepožehnám.“

„To ti můžu klidně slíbit,“ řekla ihned, protože si byla jistá, že ho o pomoc nebude muset nikdy žádat.

Zdálo se, že si otec oddechl. „Dobře. Říkám si, že jako svatební dar bych měl věnovat něco, co by vám dvěma usnadnilo život v té divočině. Nejlepší by podle mne bylo nechat vám otevřený účet, abyste si mohli zařídit dům podle svých představ.“

„Ach tati, děkujeme!“ zajásala Ellen. „To bude skvělé.“

John zvedl koutky úst v náznaku úsměvu. „Opravdu, za to budeme vděční. Ale já to nebudu považovat za dar, nýbrž za půjčku.“

„Ovšem, chlapče,“ odvětil Colby vlídně. „Jiná reakce by mě od tebe překvapila.“ Vztáhl k Johnovi ruku a pevně ji stiskl. „Tak stvrzeno.“

„Ano,“ přikývl vážně John. „Během deseti let vás u nás doma budeme přijímat ve stylu, na jaký jste zvyklý.“

Colby přikývl, ale podobná prohlášení bral s velkou rezervou. Věděl, jak to v životě chodí a co všechno se ještě může zvrtnout. Doufal jen, že právě neprokázal svému jedinému dítěti medvědí službu. Nahlas však řekl jediné slovo. „Uvidíme.“

O týden později byli Ellen Colbyová a John Jacobs sezdáni reverendem Jonesem. Byl to malý, velmi neformální obřad v místním kostelíku, jehož se účastnilo jen několik málo pozvaných hostí. Na reverendovi bylo znát, jak si v duchu říká Bože, jak podivný pár to posílám do společného života… Nakonec však nejspíš uvěřil jejich řečem o romantické lásce na první pohled, aby ukonejšil své svědomí. Colby a pár jeho a Johnových přátel novomanželům po obřadu pogratulovalo a po svatebním obědě v devíti lidech je Colby odvedl k vozu naloženému až po plachtu nejrůznějšími užitečnými věcmi pro domácnost. Bylo tu téměř vše od nejnovějšího modelu šicího stroje až po oblíbené Eleniny obrazy, které jí otec narychlo nechal přivézt z New Yorku, aby jí na ranči připomínaly alespoň trochu její útulný domov. Zásoby potravin, které Colby nechal naložit na vůz, by jim postačily nejméně na měsíc a několik beden vynikajícího kalifornského vína nejméně na rok.

„Ach táto, děkujeme moc a moc,“ objala Ellen otce vděčně a políbila ho na obě tváře.

„Jsme velcí dlužníci,“ řekl John a potřásl si s tchánem rukama. „O svou dceru se ale bát nemusíte, to vám slibuju.“

„Jsem si jist, že budete dělat, co je ve vašich silách, hochu,“ odvětil Colby a snažil se úsměvem zakrýt své obavy.

„Opravdu se neboj, tati,“ řekla Ellen pevně a v jejích očích se zračilo radostné očekávání, které s ní otec v žádném případě nesdílel. „Myslíš si, že jsem nějaká šlechtěná růže, ale já ti dokážu, že jsem kaktus, který dokáže vykvést i na úplné pustině.“

„Kéž bys měla pravdu, holčičko,“ zašeptal jí otec do ucha, když ji naposledy objal. „A pamatuj, kdyby se cokoli stalo a tys mě potřebovala…“

„Pošlu telegram, já vím,“ přitiskla se k otci láskyplně. „Ať dobře dojedeš domů. A pozdravuj všechny naše známé v New Yorku. Až se

budou vyptávat, proč jsem se tak rozhodla, řekni, že jsem to udělala z čisté lásky, v jakou už jsem ani nevěřila.“

„Já vím, děvčátko, já vím. Bůh tě opatruj. Vás oba. Hodně štěstí!“ V jeho očích se leskly slzy, když se za nimi díval. John pomohl Ellen do vozu a jedním skokem se vyhoupl za ní. Naposledy zamávali a vůz se drkotavě rozjel vstříc společné budoucnosti novomanželů. Tu a tam někdo na ulici zamával tomu zvláštnímu páru. Nevěsta v bílých drahých šatech se závojem a ženich ve svém jediném, laciném obleku odjížděli na odlehlý ranč až někde u mexické hranice. Našli se i takoví, kteří nevěstu litovali. Dokázali si totiž, na rozdíl od ní, představit, co ji tam čeká.

John si uvědomoval stále víc, že Ellen bude šokovaná, až uvidí, do jakých podmínek ji přivedl, a v čem bude nucena žít. Cítil stále větší vinu za to, co jí provedl. Všechno mu ale tolik nahrávalo. Slíbil jí tak málo a ona nechtěla dokonce vůbec nic! Modlil se, aby jí padla do oka alespoň kouzelná příroda, v níž stál jeho ranč, protože podmínky k žití tu byly víc než primitivní. Uvědomoval si, že by si moc přál, aby Ellen byla šťastná, ale věděl předem, že to je v takovém prostředí skoro nemožné. Jistě, znal mnoho párů, které začínaly s ještě větším málem a žily šťastně a spokojeně, ale to nebyl její případ. Je to kultivovaná, elegantní žena, která vyrostla v luxusu a nikdy jí nikdo nepoložil ani stéblo do cesty. Jak jen bude zdolávat útrapy života na ranči uprostřed divočiny, kde jediný civilizovaný člověk je její muž?

První pohled na nový domov, který se Ellen Jacobsové po západu slunce v pozvolna přicházejícím soumraku naskytl, by odradil každou jinou ženu od toho, aby vůbec našla odvahu slézt z vozu. Vzrostlé duby stínily hrubý srub ze silných klád, z nichž nikdo ani nesloupal kůru, takže se v cárech odlupovala a povlávala v podvečerním vánku. Srub měl na čelní straně jediné dveře a jediné okno! Ze šindelové střechy, která neměla okapy, takže voda z deště musela crčet přímo na zem, čněl jediný, trochu křivý komín. Kolem srubu rostlo nějaké divoké křoví a opodál pár velkých, nevábně vyhlížejících kaktusů. Jediné, na čem oko mohlo zálibně spočinout, byly růžové květy divoké popínavé růže, která se pnula po celé levé straně srubu. Když růži Johnovi pochválila, přiznal se, že ji přivezl z Georgie v plechovce od sirupu a půl roku zapomněl přesadit, takže skoro uschla. Nakonec

se ale ujala a kvetla jako o život. Ta růže Ellen opravdu potěšila a způsobila, že divočina vůkol vypadala o něco méně divočeji.

Před srubem stál pár postarších černochů a o něco mladších Mexičanů, kolem nichž se rojil zástup dětí všech věkových kategorií. Dospělí stáli mlčky a v pozoru, když John pomáhal nevěstě z vozu, a nervózně se usmívali. Ellen přicházela do styku s lidmi jiné barvy pleti jen zcela výjimečně a téměř výhradně to byl personál a sloužící v domech jejich přátel a známých. Bylo pro ni naprosto nové, že teď s nimi bude žít pohromadě.

Popošla několik kroků k nim a představila se. „Já jsem Ellen Colbyová.“ Vzápětí však zrudla a opravila se. „Vlastně promiňte Ellen Jacobsová!“ Zasmála se a ti lidé se také zasmáli. Mluví anglicky? uvažovala, když konečně promluvil Mexičan, který držel své velké sombrero uctivě před sebou. „Buenos dias, seňora, vítejte na ranči 3J!“ Usmíval se, když představoval sebe a svou rodinu. „Já jsem Luis Rodriguez. Tohle je moje rodina má žena Juana, můj syn Alvaro a dcery Juanita, Elena a Lupita.“ Všichni do jednoho kývali hlavou a usmívali se.

„A já jsem Mary Brownová,“ řekla příjemným hlubokým hlasem usměvavá černoška. „Můj muž je Isaac. A tohle jsou naši synové. Nejstarší Ben, prostřední Jim a nejmladší Joe. A tohle je naše jediná dcerka, benjamínek Libby. Jsme rádi, že už jste tady, paní.“

„Jsem také ráda, že už jsem tady,“ řekla Ellen.

„Pojďte dál, paní Jacobsová, potřebovala byste se hned převlíct,“ pobídla ji Mary. „Jinak si dočista zničíte tuhle nádhernou róbu.“

Ellen vešla do srubu, a když jí Mary podávala bavlněné šaty, které vytáhla z truhly, zavrtěla hlavou. „Mám své, děkuji vám.“ Neodvažovala se kolem sebe ani rozhlédnout. Ve srubu byla pouze jediná místnost! Kde bude probůh se svým mužem žít? Mary si její rozpaky vyložila po svém a rychle dodala: „On je moc dobrý člověk, paní. Budete s ním šťastná.“

Ellen se nezmohla na slovo. Co si jen počne? Bylo jí do pláče.

„Podívejte, paní Jacobsová, tady vaříme, tady u toho stolu jíme a tady spíme. Pan Jacobs spí tamhle v tom rohu,“ prováděla ji Mary prostým obydlím. Jen v Johnové rohu, kam už muži začali přinášet její zavazadla z vozu, byla provizorní dřevěná zástěna, která měla budit dojem většího soukromí, ale v Ellen probouzela ještě větší zoufalství.

Jediný solidní kus nábytku ve srubu byl dlouhý bytelný stůl asi s patnácti židlemi kolem, kam začala Mary prostírat na večeři.

„Až muži vyloží vůz, najíme se. Připravila jsem mexický fazole na slanině a Juana s Juanitou napekly čerstvý chléb. Musíte mít hlad po tý dlouhý cestě, paní."

„Ne. Vlastně ano. Půjdu ven podívat se, jak vykládají zavazadla," řekla Ellen v rozpacích, protože nevěděla, o čem se dál s tou ženou bavit.

Vyšla ze srubu, právě když Ben s Alvarem vynášeli bednu se šicím strojem. „Opatrně," zavolala na ně. „To je šicí stroj, bude to hodně těžké!"

John k chlapcům přiskočil, aby jim pomohl. Když bednu postavili na zem, dívky si dodaly odvahy a zvědavě se nad ní skláněly. „Šicí stroj?"

„Ano," usmála se Ellen a začala bednu hned venku rozbalovat. „Dají se s ním dělat hotové zázraky. Dokáže ušít šaty za hodinu."

„To je úžasný!" spráskla ruce Mary, která se přišla podívat, jak to venku pokračuje.

„Hned zítra vám to můžu předvést," usmála se Ellen, když viděla dychtivé obličeje žen a děvčat. „Naučím vás na stroji šít, chcete?"

Všechny se potěšené usmívaly a prohlížely si obrázky na bočních stranách bedny.

„Přivezla jsem také spoustu bavlněných látek, každá z vás si bude moci vybrat," slíbila Ellen a začala také nosit věci do srubu, protože se rychle stmívalo.

„Tak honem, hoši, popadněte každej jeden pytel s moukou, já vezmu pytel s kávou a cukrem a je to pod střechou," poháněla všechny Mary a pak je zvala k večeři.

Ellen si zpočátku neuměla představit, jak obě početné rodiny i oni s Johnem budou bydlet a spát v jediné místnosti, ale atmosféra kolem stolu byla při večeři tak srdečná, že jí vůbec nepřipadalo zvláštní, když pak všichni na noc zůstali. Kupodivu se své první noci na ranči vyspala skvěle, a když vyšla ze srubu, byl už horký letní den. Všimla si, že hned za dveřmi byly uložené zbraně tak, aby v případě potřeby mohly být ihned použity k obraně ranče. Včera u večeře mluvili muži o stopách Komančů, když pátrali po zmizelém teleti. Nemluvili sice o nebezpečí, které by hrozilo, ale stejně z toho neměla dobrý pocit. Musí při nejbližší příležitosti požádat Johna, aby ji také naučil střílet.

Dívky, které okopávaly zeleninu na zahrádce, si všimly, že už je vzhůru, a zdvořile ji zdravily. Všimla si dychtivého výrazu v jejich obličejích a usmála se na ně. „Chtěly byste vidět ty látky, které jsem přivezla?“ zamávala na ně.

„Ano, paní,“ volaly jedna přes druhou. Juanita se osmělila jako první. „Viděla jsem, že tam jsou moc pěkný látky s kytičkama.“

„Tak pojďte, podíváme se na to,“ zvala je Ellen. Rozbalila štůčky květovaných, kostkovaných i proužkovaných bavlněných látek a těšila se z radosti, jakou dívky měly.

„Z tak krásných látek budete mít nádherný šaty,“ vzdychla okouzleně Mary a pohladila upracovanou dlaní plátěný modrotisk.

„Budeme mít krásné šaty,“ opravila ji Ellen a rozkládala šicí stroj. „Přece si nemyslíte, že bych takovou spoustu látek spotřebovala sama? Je toho dost pro všechny. Chcete vidět, jak se s tímhle zachází?“

„Ano, ano!“ volaly dívky jedna přes druhou a Mary měla radostí vlhké oči.

Ellen se lekla, jestli ji nějak neurazila. „Mary, co se stalo?“

„Ach paní, ještě nikdy jsem neměla nový šaty,“ přiznala Mary a otřela si slzy. „Nikdy v životě. Vždycky jen poděděný po mý paní, který jsem si přešívala.“

Ellen nevěděla, co říct. Výraz jejího obličeje byl tak rozpačitý, že ji Mary spěchala vyvést z rozpaků. „Vy toho asi o otrocích moc nevíte, že ne, paní Jacobsová?“

„Vím toho dost, abych rozhodně odsoudila myšlenku, že někteří lidé mohou vlastnit jiné lidi,“ odpověděla Ellen opatrně. „Je to zrůdná myšlenka. Má rodina je ze severu a nikdy jsme žádné otroky nevlastnili.“

Mary se usmála. „Já vím, pan Jacobs říkal. Proto se ptám.“ Povzdechla si. „My jsme měli štěstí, pan Jacobs se nás ujal hned po válce. Ale dvě naše děti jsou ztracený navždycky,“ dodala prostě. „Prodali je ještě před válkou někam pryč.“

Ellen zavřela oči, aby přemohla dojetí. Bylo to strašné, jak samozřejmě o takové tragédii ta milá žena dokázala mluvit.

„Ach ne, to jsem nechtěla,“ lekla se Mary, když viděla, že Ellen má slzy v očích. „To nesmíte, paní Ellen!“ Objala rozechvělou dívku a přivinula ji k sobě. „Neplačte. Ať jsou mý děti kdekoli, teď sou svobodný. Ať živí nebo mrtví, konečně jsou mí kluci svobodní…“

Teď už se Ellen zcela nezadržitelně hrnuly slzy po tvářích.

„Juana to taky neměla snadný,“ pokračovala Mary a jemně kolébala Ellen v náručí. „Jednoho jejího synka zastřelil opilej pán, protože si ho splet s indiánem. Zabil ho v lese a ujel. Ale to už je moc dávno. Ještě předtím, než strýc pana Johna najal Luise, aby pracoval tady na ranči. Juana nikdy nemůže zapomenout na svýho chlapečka.“

Ellen vytáhla z rukávu kapesník a hlasitě se vysmrkala. „Žijeme v krutém světě.“

Mary se usmála. „Je čím dál lepší.“ Odtáhla od sebe Ellen a podívala se jí zpříma do uplakaných očí. „Uvidíte.“

„Lepší,“ opakovala Juana jako ozvěna a usmívala se. „Mas bueno.“

„Mas… bueno?“ opakovala tázavě Ellen.

Juana se na ni přátelsky zazubila. „Vaya! Muy bien! Moc dobrý!“

Mary se na Ellen usmála: „Právě jste řekla svý první španělský slova!“

„Možná by mě Juana mohla něco ze španělštiny naučit,“ vrátila jí úsměv Ellen.

„Ráda! Ráda, seňora,“ smála se Juana a krásně se na Ellen podívala.

„Hned zítra začneme,“ navrhla Ellen a zase se sklonila k šicímu stroji. „A teď já vás za to naučím šít na tomhle zázraku moderní techniky, jste pro?“

Jako voda utekl první týden Ellenina pobytu na ranči, během něhož se stala nedílnou součástí Johnovy velké rodiny. Naučila se pár slov španělsky včetně několika takových, které Johna poněkud vyvedly z míry, když mu je při večeři s rošťáckým úsměvem zopakovala.

„Tohle už neříkej,“ zahrozil jí prstem. „Tvůj otec by mě zastřelil, kdyby tě takhle slyšel mluvit!“

Jen se na něho zašklebila a pomáhala Mary nosit na stůl. Čerstvý chléb, který báječně voněl, už také uměla upéct, a dokázala uvařit spoustu dalších věcí, které věčně hladoví strávníci na ranči rádi jedli. „Otec si myslí, že za ním co nevidět přiběhnu s prosíkem, ale to se plete!“ smála se na celé kolo.

„Já se taky pletl,“ přiznal John. „Nikdy bych nevěřil, že se tomuhle životu dokážeš přizpůsobit, Ellen.“ Pohladil ji jemně po hřbetě ruky, když mu podávala ošatku s chlebem. „Zapadla jsi sem od prvního dne. Jsem na tebe pyšný.“

Když všichni usedli ke stolu, rozhlédl se po ostatních ženách kolem sebe. Všechny měly na sobě nové šaty, které si ušily samy na Ellenině

šicím stroji. „A jak vám to všem sluší! Mohly byste si hnedle ve městě otevřít obchod se šaty.“

Ellen mrkla na Mary a Juanu a lehce našpulila ústa. „Možná to není až tak špatný nápad, Johne,“ řekla po chvíli. „Mohlo by nám to vydělat nějaké peníze navíc a mohli bychom si dovolit koupit nějakou dobrou dojnici. Všimla jsem si, že na ranči nemáme žádnou pořádnou krávu na mléko.“

John se chystal něco říct, ale než stačil polknout první sousto voňavého chleba, viděl, že ženy už ho neposlouchají, protože už daly hlavy dohromady a překotně spřádají plány do budoucna.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Následující týden přemluvila Ellen Johna, aby jeli do města, a její první cesta vedla do místního koloniálu. Nechala si zavolat pana Altona, majitele obchodu, a bez dlouhých úvodů na něho vyrukovala: „Vím, že je tu ve městě poptávka po levných bavlněných šatech, pane Altone.“

Položila na pult balíček s půltuctem šatů, které na ranči se ženami ušily.

„Vím, že jste nějaké šaty objednal a máte je ve skladu, ale ty, které máte, jsou velmi drahé a většina žena z okolních rančů, a dokonce ani tady ve městě si je nemůže dovolit. Mám pro vás dobrou nabídku. Mohla bych vám dodávat laciné bavlněné šaty za poloviční cenu, než je ta vaše konfekce. Ty mé jsou přitom daleko hezčí. Podívejte se.“

Alton zvedl udiveně obočí. „Ale paní Jacobsová, vy jste přece velmi bohatá žena a váš otec by vás jistě “

„Nepleťte do toho mého otce, prosím.“ Rozložila šaty na pultu. „Můj manžel bohatý není,“ řekla prostě. „Musím mu pomoci, jak umím.“

Alton vzal šaty do obou rukou a zvedl je do výšky. „Jsou velmi moderně ušité, musím přiznat.“

„Samozřejmě,“ opáčila. „Mám přehled. Nejsou dva roky vyšlé z módy jako ty vaše ležáky. Vždycky mě bavilo vymýšlet nové modely a šití na stroji je ohromně zábavné. Myslím, že za své peníze dostanete velmi dobrou práci. Na ranči mám dvě velice šikovné ženy, které se rychle učí. Chcete to se mnou zkusit?“

Zdráhal se a bylo vidět, že v duchu počítá.

„Dobrá,“ souhlasil konečně. „Peníze bych vám ale dal, až budou prodané, ano?“

„Platí,“ kývla Ellen se spokojeným výrazem. „Musíte si je tu ale někde vystavit, aby zákaznice viděly, že to není žádná ubohá konfekce, jaké tu máte plno. Ušily jsme po dvou kusech z každé velikosti S, M a L. Malé, střední a velké. Jakmile se nějaké vyprodají, dejte mi prosím vědět a já vám dodám další, ano?“

Přešla k pultu s látkami a prohlížela si velké role. „Zatím mám látek dost, ale až mi dojdou, budu si je muset koupit u vás. Mohl byste mi objednat nějaké proužkové vzory? Žádný tu nevidím a už letos na jaře přišly do módy. Všechny ženy v New Yorku chodí v proužku.

Budete mi látku ale muset dát na úvěr. Zaplatím pak z peněz, které mi dáte za prodané šaty.“

Alton se rozesmál. „Vy jste ale šikovná obchodnice! Vás bych potřeboval do kšeftu, paní Jacobsová.“ Všiml si, že šaty, které má Ellen na sobě, jí velmi dobře padnou a jsou prostě šik. Dál už j neváhal, protože léta poslouchal stížnosti svých zákaznic na nenápaditost a zaostalost konfekčních šatů, které jim vnucoval. „Na vás i úplně jednoduché šaty vypadají dobře,“ zalichotil Ellen.

„Ano, na tak vysoké postavě může být navlečené cokoli,“ zasmála se, neboť věděla, že má vyhráno.

„Ten proužek vám objednám a s úvěrem můžete taky počítat. Musím si ale na vás dávat pozor, paní Jacobsová, jinak by se mi mohlo stát, že budu brzy pracovat pro vás ve vašem vlastním obchodě!“

To Ellen rozesmálo a v mimořádně dobré náladě vyšla na hlavní ulici v Sutherland Springs.

John měl o tom ženském podniku velké pochybnosti, ale Ellen věděla moc dobře, co dělá. Během necelých tří týdnů vydělala s pomocí ženského osazenstva ranče tolik, že si mohla dovolit koupit ne jednu kvalitní dojnici, ale hned dvě i s malými telaty. Bylo to Jerseyské plemeno, které nadojí i čtyřicet litrů mléka denně. Najednou na ranči nevěděli co s mlékem, a tak se Ellen pustila do výroby másla a sýrů. Nechala si o výrobě sýrů poslat odbornou literaturu až z New Yorku, a když měla první pokusy za sebou, vzala své máslo a sýry do města spolu s další dodávkou šatů a nabídla je panu Altonovi a také v místních restauracích. A hned dostala další objednávky!

„Říkala jsem ti, že to půjde,“ vyprávěla Johnovi nadšeně cestou domů. „Máme teď tolik práce, že se brzy budeme muset poohlédnout po dalších zaměstnancích.“

John si otřel rukávem zpocené čelo. Žhavé letní slunce pálilo přímo nad jejich hlavami a Ellen byla jako ze škatulky. Stále plná elánu a ani se přitom nezapotí! „Jsi malý zázrak, Ellen,“ složil jí obdivné poklonu. „Nechápu, kde se v tobě bere tolik energie.“

„Měla jsem ji odjakživa,“ odtušila, „jen jsem ji neuměla využít, protože všechno za mě dělalo služebnictvo a otec. A hlavně – moc mě tohle hospodaření baví. Netušila jsem, že by to mohla být taková zábava. Vždyť já se celý život jen nudila!“

„Jsem na tebe moc pyšný,“ řekl opravdově. „Myslel jsem, že jsi taková skleníková květinka, ale ty jsi opravdu žena do nepohody.

Prostě ideální manželka pro chudého rančera!“ dodal ironicky a objal ji kolem ramen.

„Myslela jsem si, že nám to bude klapat,“ řekla prostě a trochu se začervenala. „Ale tys nedodržel jeden slib, který jsi mi dal.“

„Ne!?“ povytáhl obočí. „A který?“

„Slíbils, že mě naučíš jezdit na koni.“

„Aha…“ Předstíral, že se mu to jen těžko vybavuje. „Ale přece nemůžeš jezdit v tomhle, ne?“

Podívala se na své šaty a smutně protáhla obličej. „No jo. Zapomněla jsem si koupit něco na rajtování.“

John se jen usmál, protože už se blížili k ranči a on měl pro Ellen překvapení. Když vybalovali nákup, vytáhl jeden balíček a vložil ho Ellen do rukou. „Tohle je tvoje.“

„Co to je?“ podivila se.

„Rozbal to a uvidíš.“

Ellen rozvázala motouz a nedočkavě zašustila papírem. „Cože? Jezdecké boty? A rajtky! A košile! Pravá kostkovaná kovbojská košile!“

„Doufám, že ti všechno padne,“ usmíval se jejímu nadšení John. „Musel jsem ti tajně vzít boty, aby ti je podle nich mohli ušít. Ty kalhoty se prý trochu srazí, tak jsou teď o něco větší.“

„Mé první opravdické kalhoty!“ jásala Ellen. „Letím si je zkusit!“ Zmizela ve srubu, ale za chvíli už byla zase venku v novém oblečení a vypadala skvěle. Jako vysoký štíhlý mladík s uzlem hustých vlasů na temeni. „Padne mi to perfektně!“

John jen obdivné hvízdl.

„Ach, díky, Johne,“ stoupla si na špičky a políbila ho na tvář. „Mám z toho šílenou radost. Jak v tom vypadám?“

„Nádherně. Jsi moc pěkná ženská.“

Lehce zčervenala a zadívala se toužebně k ohradě, kde se pásli koně. „Nezkusíme to?“

„Teď hned?“ John ještě stále vynášel z bryčky nákup.

„Ano! Ano!“

„Dobře. Řeknu Luisovi, aby ti osedlal Jorgeho. Je to náš nejstarší kůň a je ohromně trpělivý.“ John položil poslední balík na zem a šel do stáje pro Luise. Za chvíli odtud vyváděli velkého koně se světle kaštanovou srstí, osedlaného Johnovým sedlem.

„Pojď blíž, Ellen, seznamte se s Jorgem.“

Přívětivý kůň sklonil hlavu, jakmile k němu Ellen přistoupila, a když rozevřela dlaň, jemně jí do ní strčil sametové nozdry. „Ahoj, Jorge. Kamaráde starej, viď, že mě nebudeš shazovat?“ osmělila se Ellen a pohladila ho po bílé lysince na čele. „Chci s tebou kamarádit a mohli bychom si spolu trochu užít. S větrem o závod, co říkáš?“

Kůň lehce odfrkl a hrábl kopytem.

„Líbíš se mu,“ prohlásil John. „Myslím, že můžeme přikročit k první lekci.“ Postavil se za Ellen. „Naučím tě vyhoupnout se do sedla jako kovboj, chceš? Vysoká jsi na to dost. Můžeme to zkusit.“

„Chci. Ale nejdřív mi to ukaž sám.“

John strčil nohu do třmene, druhou nohou se odrazil a jedním skokem se mrštně vyhoupl do sedla. „Vidíš? Je to úplně jednoduché. Pořádně se odrazíš a pak volnou nohu přehodíš přes hřbet koně. Nic to není, chce to jen pořádný švih.“

„To nedokážu,“ nevěřila si Ellen. Koňský hřbet se jí zdál neuvěřitelně vysoko. „Nechceš mě nejdřív vysadit?“

„No dobře. Zkusíš to později.“ Přidržel jí uzdu, chytil jí nohu do třmenu a vysadil ji nahoru. Bylo příjemné dotýkat se jejího pevného těla. Ellen na sobě neměla žádné přebytečné tuky. „Tak. Sedíš?“

„Jo. Je to fajn.“ Rozhlížela se nadšeně kolem sebe. „Netušila jsem, že je to tak vysoko.“

John kráčel vedle ní a vedl koně po dvoře. Slepice se polekaně rozprchly, když se k nim blížili.

„Pěkně jsem ty kvočny vyděsila,“ poznamenala Ellen. „Teď neponesou.“

John k ní vzhlédl s pobaveným úsměvem. „Jak to víš?“

„Mary mě poučila.“

„Aha. Mary a Juana tě už stačily naučit spoustu užitečných věcí,“ pokoušel ji. „Třeba ty piškoty ráno, ty mi tedy vážně chutnaly.“

Srdce jí poskočilo.

„A jak víš, že jsem je pekla já?“

„Pokaždé, když jsem se do nich zakousl, podívala ses na mě.“

„Ach bože, to že jsem vážně udělala?“ Byla ráda, že je John dole a nevidí, jak se červená.

„Jo. Bylo mi to moc příjemný.“

Mlčela, a tak se John po chvíli zas ozval. „Líbí se ti to?“

„Ohromně.“

„A chceš jet kousek dál po pěšině?“ Mávl rukou ze dvora ven na louku, porostlou nízkými keři a s rozložitými duby v dálce.

„Jo. Ale ne až k těm dubiskům. Kdyby se mu zachtělo mě shodit, ať nemusíš domů nést invalidu zdaleka.“

John se zasmál a brzy byli na louce. Bylo překrásné pozdní odpoledne, všichni byli někde po své práci a oni, jen sami dva, si užívali vzácné chvíle volna. Přesto mezi nimi panovalo jakési zvláštní napětí, které si oba dva dobře uvědomovali. John prolomil ticho jako první. „Na mou čest, nikdy bych nebyl věřil tomu, že dokážeš žít v takových podmínkách, Ellen.“

„Dokážu. A dokonce mi to působí obzvláštní potěšení.“ Zasmála se. „Už o tom nemluv, Johne. Považuju to za samozřejmost. Radši se kochejme tím překrásným krajem tady. Patří ti nejkrásnější kus Texasu, uvědomuješ si to vůbec?“

Potěšené se na ni podíval nahoru.

„Jsem moc rád, že se ti tu líbí.“

„Moc. No, nežijeme si tu jako v pohádce?“

John přikývl a zase chvíli mlčeli. Povolil koni trochu uzdu a zrychlil krok podle něho.

„Žít mimo takzvanou civilizaci někdy dokáže být “ John se zarazil uprostřed věty, protože zaslechl tichý zvuk a vzápětí tupý úder. Zděšeně se otočil a spatřil Ellen ležet na zemi. Dívala se na něho s překvapeným výrazem ve vykulených očích.

„Probůh, Ellen!“ Dvěma skoky byl u ní. „Není ti nic?“

Zírala na něho mlčky. Pak se posadila a konečně zavrtěla hlavou.

„Uff. Strašně jsem se lekla.“

„Ukaž nohy. Můžeš je ohýbat? Takhle? A takhle?“

Zdálo se, že nic zlomeného nemá. Měl trochu obavy, jestli nemá otřes mozku, protože neviděl, jestli náhodou nespadla na hlavu.

„Jak se to stalo?“

„Nevím,“ zavrtěla hlavou. „Myslím, že jsem ho chtěla podrbat na hlavě a natáhla jsem se moc dopředu.“

„Můžeš vstát?“ Vztáhl k ní obě ruce a zvedl ji ze země. Naposledy ji takhle zvedal otec, když byla ještě malá holka. Hlasitě vydechla, když ji k sobě přitiskl. Spojila mu pro jistotu ruce za krkem, aby neupadla. „Bolí tě něco?“ staral se John.

„Záda. A trochu tohle levé rameno.“

„No hlavně že to není hlava.“

„Je to ale pořádná vejška,“ pokusila se zasmát.

„To si piš.“ Jejich oči se setkaly a smích na jejich rtech odezněl tak rychle, jak přišel. Díval se zblízka na její tvář – blankytně modré oči, vysoko položené, vystouplé lícní kosti a rozevřené rty. Prudce oddechovala a nebylo to jen strachem z následků pádu z koňského hřbetu. Ellen si také s velkým zaujetím prohlížela Johnovu opálenou a větrem ošlehanou tvář, poznamenanou velkou jizvou, kterou ještě nikdy neměla možnost vidět tak zblízka. Zdálo se jí, že jeho ostře řezané rysy poněkud zjemněly, jeho pěkně tvarované rty se starostlivě usmívaly. Tak zblízka byly jeho zelené oči ještě zelenější a zračila se v nich starost a obava o její zdraví. Jak velmi ji to potěšilo! Vnímala na zádech Johnovy velké ruce, jimiž ji držel, aby neupadla, a na tváři cítila jeho horký dech. Trochu se zadýchal tou námahou, když ji zvedal ze země.

Krásně se na něho usmála. „Myslím, že takhle mě někdo naposledy zvedl, když mi bylo asi sedm let. Nejsem žádné pírko.“

„No, přiznám se, že v nošení žen nemám až tak velkou praxi,“ řekl tichým a velmi hlubokým hlasem. „Ale zas tak těžká mi nepřipadáš.“

„No, potřebovala bych trochu přibrat, abych byla… oblejší.“

„Zdáš se mi oblá dost.“

„Ale ne všude.“

„Všude, kde je to potřeba.“Během toho zvláštního tichého rozhovoru necouvl nikdo z nich ani o píď, takže na sebe pohlíželi ze vzdálenosti několika centimetrů a zdáli se tím namáhavým rozhovorem čím dál zadýchanější.

„Mary říká, že ženy se správně zaoblí, až když čekají dítě.“

John trochu našpulil rty a zvedl obočí.

„No, pokud to Mary říká… ona má většinou pravdu.“ Jeho úsměv byl teď velmi rošťácký. „Co s tím tedy uděláme?“

Ellen mu jeho svůdně škádlivý úsměv vracela. „Napadá tě něco?“

Oba se rozesmáli a Ellen přitiskla svou rozpaky zrůžovělou tvář k Johnovu krku.

„Věděl bych o něčem.“ Jeho paže se kolem ní těsně obemkly a ona si s tichým zajíknutím uvědomila, jak ji objímá. Přitáhl ji k sobě, takže cítila, jak se její měkká ňadra přitiskla jako ke zdi k jeho tvrdé hrudi. Zachvěla se. Bylo to velmi, velmi příjemné.

„Jsi moc pěkně, mimořádně pěkně oblá, Ellen," šeptal jí horce do ucha a přejížděl jí dlaněmi po celém těle. „Ty kalhoty to všecko tak pěkně zdůrazňují…"

Jeho objetí bylo stále těsnější a Ellen cítila, jak se jí nedostává dechu. Johnova ústa hledala její, a tak mu vyšla vstříc. Přitiskl k ní své rty jemně, něžně a velmi pomalu, jako by ji nechtěl poplašit.

Když je zase odtáhl, překvapila ho tím, že se mu sama nabídla a jeho polibek byl drsnější a divočejší. Když cítil odezvu, hladověji zlíbal tak, že ztrácela dech. Slabě zasténala a zvuk, který vydala, Johna téměř zbavoval smyslů. Líbal ji nejen na rty a tváře, ale také na oči, uši, bradu a na krk. Celou ji pokrýval vášnivými polibky a Ellen se chvěla jako list ve větru. Kdyby ji tak pevně ne-svíral, jistě by se skácela k zemi.

Najednou přestal a odtáhl se od ní. „Ach jo, ti kluci… určitě nás špehují," vzdychl tónem štvance. „Mám dojem, že jsou poschovávaní ve větvích tamhle toho dubu."

Ellen se snažila dát rychle do pořádku, když ji konečně pustil. Upravovala si vlasy a opravovala nové kalhoty.

„Ani ve volné přírodě člověk nemá trochu soukromí," bručel pod vousy John a Ellen moc dobře věděla, co tím myslí. Šťastně se usmívala, protože pochopila a konečně měla jistotu, že je pro Johna stejně přitažlivá jako on pro ni. Konečně si věřila. Líbí se mu, to je jisté. Usmála se a podívala se mu zpříma do očí.

„Už brzy si budeme moci dovolit dům, kde budou dveře na klíč," ujistila ho roztomile.

„Ano, jenže teď se musíme vrátit na náš starý ranč a obrnit se trpělivostí," skuhral John. „Ne že bych já byl nějak zvlášť trpělivý," dodal s významným úsměvem.

Zasmála se. „Taky chci mít všechno hned."

Lehce ji pohladil po zádech a definitivně pustil ze své náruče. „Budeš moci jít, nebo chceš zas vysadit na koně?"

„Půjdu pěšky," rozhodla se a vykročila podél koně Johnovi po boku. Po chvíli pomalé chůze se ozvala. „Předpokládám, žes v životě už políbil mnoho dívek."

„Zas tolik jich nebylo," přiznal popravdě. „A rozhodně žádná, která by mě přitahovala tolik jako ty."

Bylo tak příjemné slyšet z jeho úst taková slova! Tváře jí zahořely, když se John zastavil a podíval se jí do očí. „Udělal jsem nejlepší

obchod svého života, když jsem tě vmanipuloval do toho manželství, Ellen Colbyová.“

„Cože?“ Odhodila z tváře neposedný pramen vlasů, který se jí uvolnil z roztomile rozcuchaného účesu. „Myslela jsem si, že to já jsem uhnala tebe. Aspoň před otcem jsem s tím sňatkem začala první já.“

„Máš pravdu. Já bych asi neměl odvahu požádat ho o ruku elegantní městské slečny.“

Ellen se zasmála. „No, jenom jestli jsi nechtěl říct rozmazlené městské fifleny.“

„Ne. Nikdy.“ Jeho tvář zvážněla, když řekl: „Kdybys jen věděla, kolikrát jsem si vyčítal, že jsem tě sem přivedl, když jsem tě viděl, jak si nosíš vodu na mytí nebo jak pereš s ženami prádlo. U vás dělalo takové věci služebnictvo a takové těžké práce by ti otec nikdy dělat nedovolil.“

„Jsem mladá, silná a plná energie,“ řekla Ellen prostě. „Všechno, co tu dělám, mě baví. Vlastně se dá říct, že dělám jen to, co mě baví. Nebaví mě třeba plít zahradu. Zkoušela jsem s Juanitou vytrhávat plevel, ale nepoznala jsem brambory od koukolu, tak jsem toho radši nechala.“

John se zasmál. „To je rozumné.“

„Víš, Johne, já zůstala tak dlouho svobodná proto, že jsem nepoznala nikoho, koho bych si mohla vážit jako tebe. Nikdo z těch nespočetných nápadníků, kteří kolem mě téměř deset let kroužili, mi nenabídl takový život, jaký bych si představovala. Až ty. I kdybys tady na ranči tu svou říši nikdy nevybudoval, vždycky si tě budu vážit proto, jaký jsi.“

Po těch slovech se k ní John nečekaně sklonil a něžně ji políbil na temeno hlavy. „Budu tvrdě pracovat, abych si zasloužil tvou důvěru, Ellen. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych tě nikdy nezklamal.“

Usmála se. „Já vím.“

„Moc si přeju, abys byla šťastná.“

„Já jsem moc šťastná, Johne.“

Objal ji kolem ramen a kamarádsky přitiskl k sobě. Kráčeli bok po boku, oba urostlí, vysocí a šťastní. „Přinesla jsi sem na ranč takovou radost. Od té doby, co jsi tady, je všechno nějak lepší, hezčí a veselejší…“

Beze slov se k němu ještě víc přitiskla.

Když docházeli k ranči, John si všiml, že kluci už si nadběhli a Joe hlásí doma tu novinu. „Tati! Tati! Pan John a paní Ellen se spolu objímali tamhle uprostřed louky!“

John, který měl mimořádně dobrý sluch, si přiložil dlaně k ústům a zavolal na ranč: „Přestaň, ty žalobníčku! Dal jsem pusu své ženě, no a co?“

Bylo slyšet pobavený smích a Ellen se radši od Johna trochu odtáhla, jako by dělala něco nepřístojného. „Jdeš vrátit koně do stáje?“ Když John přikývl, mávla rukou na rozkvetlou louku. „Natrhám si ještě pár květin do vázy.“

John přikývl, udělal s koněm pár kroků, ale pak se po ní ohlédl. Právě včas, aby stačil zasáhnout.

„Ellen! Stůj! Ani se nehni!“

V Johnové ostrém výkřiku bylo tolik autority a taky strachu, že se Ellen ihned zastavila s jednou nohou ve vzduchu a zůstala stát tiše jako pěna. Johnovi uniklo ze rtů zaklení, jaké Ellen v životě neslyšela. „Joe!“ křikl směrem k ranči. „Přines mi pušku! Dělej!“

Ellen zavřela oči. Nemusela se ani dívat dolů do trávy, aby zjistila, co Johna tak rozrušilo. Slyšela moc dobře ty tiché zvuky. Znělo to, jako když se opéká slanina na pánvi. Zašustilo několik lístků a zapraskala zlomená větvička. Co je to ale za podivné chřestění? Krve by se v ní nedořezal. Jistě, John ji varoval před hady hned první den jejího příjezdu. Měla z nich panickou hrůzu. Myslela ale, že jí nebezpečí hrozí ve volné přírodě, a nikoli tady, na dohled od ranče.

Viděla malého Joea, jak divoce běží s Johnovou puškou k nim. Věděla, že ji z toho dostanou.

„Vydrž,“ šeptal John. „Stůj úplně tiše, miláčku,“ opakoval sotva slyšitelně. „Nesmíš pohnout… ani svalem!“

Polkla a zase zavřela oči. Chřestění pod jejíma nohama se jí zdálo čím dál hlasitější. Zadržovala dech, aby jí nestoupal a neklesal hrudník. Pak uslyšela tupé cvaknutí a vzápětí ohlušující ránu. Něco ji plesklo přes lýtko a vzápětí už cítila Johnovy silné paže, které ji k sobě strhly. „Jsi v pořádku?“

Otevřela oči. „Ano,“ vydechla.

Obrovský chřestýš s ustřelenou hlavou se ještě stále svíjel ve smrtelných křečích na slunci. John držel v ruce loveckou kulovnici a druhou rukou zkoumal prokousnutou kůži na Ellenině botě. „Díkybohu, žes měla vysoké boty,“ řekl s úlevou. „Kousnutí chřestýše

je z devadesáti procent smrtelné. Ten jed způsobuje hrozné bolesti, a i když se někdo náhodou vyléčí, má následky po celý život.“

„Děkuju ti, Johne,“ šeptla, ještě celá rozechvělá. „Dostala jsem za vyučenou. Říkals mi, abych dávala pozor na hady.“

„Musíš!“ řekl rezolutně. „Nikdy nechoď do vysoké trávy nebo do křoví, aniž bys je prozkoumala. Jsou plné hadů, kteří se chystají zaútočit.“

„Ano,“ přikývla poslušně a usmála se na vykuleného Joea. „Díky, žes tak rychle přiběhl s tou puškou.“

„Je to poučení i pro mě,“ dodal John. „Vůbec jsem si neuvědomil, jak pro někoho, kdo tu nežije odjakživa, může být příroda zákeřná. Jsi městské dítě a budu na tebe muset dávat větší pozor.“ Přitáhl si ji opatrovnicky k sobě a políbil ji zpříma na ústa. Joeovi mohly při tom pohledu vypadnout oči z důlků.

„Joe,“ oslovil ho John. „Vezmi toho chřestýše a odveď koně do stáje, prosím. Myslím, že dnes už jsme si naší první jezdecké lekce užili sdostatek.“

„Ano, pane, jistěže,“ zašklebil se kluk spiklenecky a pádil s Jorgem k ranči, takže se John ještě jednou nerušeně mohl sklonit nad Elleniny rty.

Ten večer se u velkého táborového ohně, který kluci rozdělali, nemluvilo o ničem jiném než o příhodě, kterou měla Ellen s chřestýšem.

„Jsi na nejlepší cestě stát se žijící legendou,“ řekl John, který starostlivě rožnil oběť svého výstřelu. „Opékaný chřestýš je ta největší delikatesa, jakou znám.“ Ellen nevydržela do konce toho zdlouhavého procesu a ožďibovala křupavé kousíčky.

„Mhm, chutná to překvapivě trochu jako křehké kuře,“ poznamenala.

John ji zpražil pohledem. „To tedy nechutná.“

„Tak jako pečený králík.“

„Jsi úplně vedle. Tohle je skutečně mimořádná delikatesa. Kdyby sis to chtěla dát někde v nóbl restauraci v New Yorku, nedoplatila by ses.“

„To nepochybuju,“ zazubila se na něho. Odpověděl jí stejnou grimasou a srdce mu poskočilo, když si uvědomil, jak je šťastný, že tu Ellen sedí po jeho boku živá a zdravá.

„Ale řeknu ti, že jestli máš chuť na další kousek, budeš mě muset naučit střílet tak dobře, jako umíš sám. Třásla jsem se víc než ten chřestýš, že mi ustřelíš nohu!“

„Třásla ses strachy z toho chřestýše!“ odsekl rázně, zatímco ostatní kolem ohně se mohli potrhat smíchy.

„Máš ale pravdu s tím střílením, Ellen,“ uznal po chvíli John. „Čím dřív se naučíš používat zbraň, tím lip.“

A Ellen viděla, že všem přítomným mužům nezbylo než souhlasit.

V dalších dnech se Ellen vytrvale snažila udržet na koňském hřbetě. Nehleděla na únavu svalů a na nedostatek času a vyšetřila si každý den hodinku na své jezdecké lekce. Těšila se vlastně vždycky celý den na to, až se John vrátí od svého dobytka a bude se věnovat jejímu tréninku.

Zároveň s jezdeckým uměním se začala seznamovat se zbraněmi, které byly na ranči k dispozici. Její první zkušenost s loveckou kulovnicí byla katastrofa. I když ji John varoval, že musí pušku pořádně stisknout, dostala po výstřelu takovou ránu do ramene, že museli čekat pár dní, než se jí obrovská modřina zahojila. Nemohla ani stloukat máslo a pozorovala Mary, jak se s tím s děvčaty potýká.

„Tos udělala schválně, viď?“ dobíral si ji John. „Aspoň ses zbavila úmorného stloukání v máselnici.“

Mary se zasmála a v očích jí rošťácky blýskalo, když říkala Ellen: „Není nic horšího než ten pohyb nahoru a dolů.“

„Budeš taky muset požádat Isaaka, aby tě učil střílet,“ radila jí Ellen. „A použít stejnou výmluvu.“

Mary odkryla v úsměvu bílé zuby. „Já mám strach, jen když musím projít kolem zbraní.“

„Nikdy nevíš, Mary, kdy to budeme potřebovat,“ přemlouvala ji Ellen. Věděla, že ji John učí střílet proto, že se o ni bojí a chce, aby se cítila bezpečněji. A stále jí znělo v uších, jak na ni volal „miláčku“, když se chystal zastřelit toho chřestýše.

Věděla, že mu to uniklo v tísni, že to bylo z pocitu velkého ohrožení. O to víc ji to ale těšilo, protože přišla na to, že John se velmi kontroluje a dává si pozor na to, aby příliš nedal najevo své city. Aby řekl nějakou zdrobnělinu, to téměř nepřicházelo v úvahu.

Chodila po ranči jako v růžové mlze, i když věděla, že příhoda s chřestýšem pro ni mohla skončit tragicky.

Byla zamilovaná až po uši. V duchu doufala stále víc, že John k ní cítí něco podobného, i když měl stále práce nad hlavu a volno měl v podstatě jen v noci. A to zase bylo ve srubu tak plno, že si nedokázala představit, jak by jejich početné posluchačstvo reagovalo na jejich pokusy o sblížení. Povzdechla si, když si překvapeně uvědomila, že soukromí musí být pro většinu lidí na zemi tím největším luxusem. Dařilo se jí být o samotě s vlastním mužem jen někde ve volné přírodě, a ani tehdy si nebyli zcela jisti, zda je nešpehují děti z ranče.

Jistě, měla ráda všechny lidi na ranči. Žili skutečně jako velká rodina a moc se jí to líbilo. Stále častěji však se postihovala při tom, jak si přeje, aby právě teď, v tomto okamžiku byli všichni míle a míle daleko, protože se její muž vrátil z práce, a místo aby jí něco důvěrného mohl říci, musí to sdělit publiku o dvou tuctech uší.

Ale jednou se dočkám, doufala. Trpělivost růže přináší a jí nezbývalo nic jiného než čekat. Teď bylo rozhodující naučit se, jak přežít na ranči obklopeném divokou přírodou.

Učila se tedy střílet, jezdit na koni a stále lépe hospodařit. Do toho všeho najednou dostala zprávu, že otec přijel do Sutherland Springs a chystá se navštívit své jediné dítě.

Ellen právě s Johnem trénovala střelbu do plechovek na dvoře před stájemi. Šlo jí to znamenitě. John byl velmi spokojen. Poprvé v životě jí ukázal na živé stvoření. „Zkus trefit tam toho divokého krocana. Sedí tamhle na té větvi," ukazoval jí do koruny dubu.

„Nedokážu připravit o život žádnou bytost," přemýšlela nahlas nerozhodně.

„Musíš to zkusit," trval na svém rezolutně John. „Až budeš stát tváří v tvář ozbrojenému lupiči, nebudeš mít čas takhle váhat. Když nebudeš rychlejší než on, budeš mrtvá ty. Musíš být nejrychlejší."

„Nechce se mi."

„Dělej. Střel po něm, než uletí."

Ellen vzdychla, ale namířila na ptáka. Zdál se jí hodně daleko.

„Máš ho na mušce?" zeptal se John netrpělivě. „Tak střílej!"

„Prásk!"

Divoký krocan spadl z větve dolů. Ellen, které se strašně chvěly ruce, dostala po výstřelu zase takovou ránu, až upadla. Seděla na zemi na zadku v jediné louži, která na dvoře po napájení dobytka zbyla.

V tom okamžiku zazněl dusot koňských kopyt a z malé bryčky, která zastavila před rančem, vystoupil Ellenin otec. Hleděl střídavě z Ellen na Johna a na sestřeleného krocana.

„Vidím, že už jste naučil dceru zároveň střílet a zároveň koupat se v louži. Na ty máte vždycky mimořádné štěstí, co?“

Ellen vyskočila rovnýma nohama a rukou od bláta se snažila nahonem upravit si do účesu uvolněný pramen vlasů. Všechno, co na ní předtím vypadalo hrozně, se tak ještě zhoršilo. Byla tak zmazaná, že otec nevěděl, jestli se na něho usmívá, nebo mračí. Udělal několik rázných kroků k nim oběma a řekl energicky.

„Myslím, že není úplně špatný nápad podívat se zase do civilizovanějších končin. Vzal bych tě domů, co ty na to, drahá dcero?“

Ellen pohodila hlavou, takže stříkla blátem i po Johnovi, který se postavil těsně vedle ní. Oba si Ellenina otce přátelsky měřili. Byla jen otázka času, kdy propuknou v hurónský smích.

„Myslím, že to je špatný nápad, otče,“ pravila Ellen se stoickým klidem. „Nemám na podobné výlety čas. Mám moc práce, nevidíš? Právě se učím střílet.“

„Ovšem,“ kývl otec. „Žádný učený z nebe nespadl.“

„Já ovšem ulovila svou první kořist v životě,“ pokračovala Ellen v hrané konverzaci. „Je to moc dobré maso a bude se hodit k večeři, že Johne?“

„Ó ano,“ odvětil s vážnou tváří John.

Ellenin otec se díval z jednoho na druhého a pak na čerstvě zastřeleného krocana. „Předpokládám, že nakupovat maso na trhu si nemůžeš dovolit, že?“ přitvrdil.

„Máme rádi bohatou stravu. Minule jsme měli chřestýše, například,“ informovala ho Ellen. „Naprostá delikatesa.“

„Kobylky luční jste ještě nezkoušeli?“ pokračoval otec v konverzaci, jako by se bavili o svíčkové Stroganoff.

„Nikoli. Zato raky tamhle z potoka,“ nechtěl zaostávat John.

Colby se rozesmál. „Fuj! Už toho nechte, nebo z toho budu mít žaludeční potíže.“ Spěchal ke zmazané dceři a nehledě na bláto, láskyplně ji objal. „Konec revize! Jak se pořád máte? Ani nevíte, jak se mi po vás stýskalo. Už jsem to prostě nemohl vydržet.“

Potřásli si rukama s Johnem a Ellenin otec kývl směrem ke srubu: „Je to tu ale opravdu jako v pionýrských dobách. Jak to zvládáte?“

„Dobře, je to tam ohromně útulné. Je vzrušující žít v pravém srubu,“ usmála se Ellen. „A myslím, že už není daleko doba, kdy budeme mít opravdický dům, a ne srub.“

John souhlasně zabručel. „Ellen je úžasná. Pomáhá mi vydělávat.“

Otec se na ni pyšně podíval. „Je schopná, já vím. No ale… uvidím, jestli vám nemůžu nějak pomoct to urychlit.“

„Tak,“ řekla Ellen zvesela a šla zvednout zastřeleného krocana. „Teď z něj půjdu připravit chutnou večeři. Ukážu ti, jak ho za pár minut dokážu oškubat, chceš?“

„Ne ne,“ bránil se otec. Nechtělo se mu sdílet s dcerou to primitivní, téměř zálesácké obydlí, které ona shledávala tak vzrušujícím. „Budu muset tak za hodinu vyrazit na zpáteční cestu, abych byl do tmy ve městě. Tahle bryčka, kterou jsem si tam půjčil, se mi nejeví zdaleka tak spolehlivá jako kočár tažený párem pořádných koní. Jenže pokrok se nedá zastavit, a tak se zkrátka na stará kolena snažím aspoň trochu novému sportovnímu stylu přizpůsobit.“

Ellen se rychle šla umýt a převléct a pak se všichni posadili na lavici na zápraží. Povídali si, co je nového, a Ellenin otec jí vyřizoval různé vzkazy a pozdravy od všech jejích newyorských přátel. Při řeči si všiml, že všechny tři rodiny žijí v jediném srubu, a nebyl si jist, jestli on by byl také tak demokratický, jako je jeho dcera, aby tohle zvládl.

Nepotřeboval být jasnovidec, aby mu došlo, že Ellen s Johnem nemají ani za mák soukromí. To by vlastně mohla být výhoda, uvažoval, pokud bych chtěl, aby se Ellen vrátila domů. Nebyly by žádné komplikace. Jenže nabyl dojmu, že dcera po návratu do velkoměsta ani v nejmenším netouží.

Zdála se mu šťastná jako nikdy v životě a ten Jacobs jako by jí také ještě neměl dost. Naopak. Zdálo, se, že její společnost ho náramně těší. Pořád se něčemu smáli a dopodrobna mu líčili své úspěchy v hospodaření v chovu dobytka i v Ellenině podnikání v šatech i v sýrech. Pak mu předvedli svá stáda i domácí výrobnu másla a sýrů. Mluvili s takovým nadšením pro věc, že se pomalu přeneslo i na starého skeptického muže, jakým Colby byl. Najednou se mu býčci, které John sám křížením plemen vypěstoval, zdáli skutečně velmi dobře rostlí a Elleniny sýry mimořádně chutné.

Když pozdě odpoledne odjížděl z ranče, už velmi přesně věděl, jak pomoci Johnovi stát se rychle úspěšným a prosperujícím rančerem.

Výsledky otcovy mise na sebe nenechaly dlouho čekat. Již počátkem dalšího týdne dostala El-len od své přítelkyně z New Yorku zprávu, že otec pilně vyřizuje všechny náležitosti a práva na koupi železnice, která by měla vést až k ranči 3J. A nejen to. Pár dní na to se ozval, že by měl velký zájem odkoupit od Johna všechny jeho roční

býčky, kterými hodlal živit dělníky na své, již budované železnici. Jediný problém byl v tom, že John musel přihnat své stádo pro Terrance Colbyho na sever do San Antonia. Za týden nejpozději tam musejí být. Nebylo to sice tak daleko jako do Kansasu, ale bylo to o to nebezpečnější, neboť jižní Texas byl považován za dosud nejdivočejší a nejnezkrotnější zemi ve Státech. Byl to opravdu riskantní podnik. Ale John si byl jist, že to stojí za to, protože mohl dostat stádo na místo určení s daleko nižšími náklady za vyšší cenu, kterou mu Colby nabídl.

A tak se John a jeho honáci narychlo připravovali na dlouhou cestu. Tři muži objížděli ostatní ranče v okolí, sháněli dohromady dobytek a přesvědčovali se, že jen dobytek se značkou 3J bude tvořit stádo hnané do San Antonia.

„Kdybys jen věděla, jak se mi zrovna teď ne chce pryč," řekl John Ellen, když stáli, na malou chvilku sami, v ohradě, kde se shromažďovali vybraní býčci. „Ale musím chránit náš jediný majetek, naše investice. Bude nás šest, najal jsem ještě dva honáky z ranče Ležaté X od starého Billa. Z našeho ranče pojede Isaac a oba starší hoši. Luis zůstane s vámi a bude dohlížet, aby se nestalo nic vám ani dobytku."

Ellen vzdychla. Pohladila rukáv Johnovy košile, pod nímž bylo cítit hladké a vypracované svaly jeho paže. „Jsem smutná, že musíš odjet. Bude se mi moc stýskat. Ale je mi jasné, že je to nutné, a tak budu statečná."

„Taky tě tak nerad opouštím," přiznal zdráhavě John. „Budeš mi chybět, moc…" dodal jakoby neochotně a Ellen k němu zvedla hlavu. Jejich oči se setkaly. Sehnul se a jemně přitiskl své rty na její. Ellen zavřela oči a vychutnávala si ten polibek. Přivinul ji k sobě a políbil ji znovu, hladově a toužebně.

„Kdybys jen věděla, Ellen, jak rád bych s tebou byl v noci sám… až se vrátím, musím to konečně nějak vyřešit. Mohli bychom si snad dovolit strávit společně jedinou noc někde daleko odsud," šeptal jí vzrušeně do ucha. „Když tě držím v náručí a pomyslím na naše potenciální obecenstvo, zatemňuje se mi mozek…"

„I mně," přiznala Ellen a vracela mu jeho vášnivé polibky. „Tamhle zase už vidím Bena, jak nemá nic lepšího na práci, než honem upalovat sem…"

„Tak si ho nevšímej," šeptal mezi polibky a celou ji zvedl ze země, aby ji mohl lépe obejmout. Ellen měla dojem, že letí, že ji někam unáší, někam, kde budou konečně sami…

Ale Ben už byl s nimi v ohradě a Ellen se musela přinutit vyvinout z Johnova náručí a jakoby nic se zase postavit k práci. Její tváře byly zardělé jako od velké námahy a Johnovy zelené oči se divoce leskly potlačovanou vášní. Z hrudi se mu vydral těžký přerývaný vzdech a mimoděk si olízl své pěkně tvarované rty.

Usmála se na něho povzbudivě, vzdor zármutku, který pociťovala.

„Uteče to, brzy se mi vrátíš, drahý. Hlavně se nenech zastřelit."

Zašklebil se na ni.

„Budu se snažit. Ale tobě radím totéž. Jestli tě najdu zastřelenou, tak si mě nepřej…"

Rozesmála se zvonivým smíchem. „Co bys mi udělal?"

„Ani se neptej!" Johnův obličej však zvážněl. „Slib mi, že za všech okolností zůstaneš na dohled od srubu a od Luise. I když budete muset jít podojit ty vaše pekelné krávy. A do města v žádném případě nejezděte. Musíte vydržet celý týden na ranči."

„Ale já přece musím do města se sýry a s máslem. Dodávku šatů bych mohla odložit, ale máslo by mi žluklo…"

Chytil ji za ramena a podíval se na ni se vší vážností. „Ellen, tady jde o víc než o žluklé máslo… Jde o můj klid. Nesnesl bych pomyšlení, že vyrazíš sama do města."

„No, tak by se mnou mohl jet Luis," nevzdávala to.

John si povzdechl. V rodině neexistuje horší věc než paličatá žena.

Chvíli přemýšlel. „No, v krajním případě by možná mohl. Ale museli byste se vrátit ještě před setměním."

Ellen se na manžela vděčně usmála. Věděla, že nebude lehké dostat Luise od jeho dobytka, který střežil jako oko v hlavě. Pojede do města, jen když to bude opravdu nezbytně nutné. Možná by mohla místo másla ze všeho mléka udělat tentokrát tvaroh a sýry a do města jet, až se John vrátí.

„Budu moc a moc opatrná, nedělej si starosti. Na devadesát devět procent do města nepojedeme," slíbila.

„To bych byl rád," vzdychl a rukou mimoděk zajel k svému koltu ráže 45, který se mu jako vždy houpal u pasu. Sám byl překvapen a zaskočen starostmi, které si o ni dělal. Najednou si uvědomil, že víc než ranč mu leží na srdci bezpečí jeho ženy. Byl to nový, zcela

neznámý pocit. Teď teprve chápal, jak moc mu na ní záleží. Kdyby měl Ellen ztratit… radši ani nedomýšlet.

„Budeme zpátky možná už dřív než za týden. Prostě tak rychle, jak jen je to v lidských silách možné.“

„A pak si to dlouhé odloučení vynahradíme,“ usmála se na něho Ellen s mnohoslibným úsměvem.

„Kéž by to už bylo,“ zašeptal a v očích se mu zase ďábelsky blýsklo. „Pokusím se cestou něco vymyslet. Takhle to už dál prostě nejde. S takovou bychom se potomků nedočkali.“

Ellen se lehce zapýřila a honem se zase sklonila ke své práci.

Když se o chvíli později loučili definitivně, říkal jí John už asi potřetí: „Hlavně zůstaň pořád doma. Nejradši bych, abys ze srubu ani nevycházela.“

Ellen se statečně usmívala. Moc ji těšily Joh-novy obavy. Věděla, že bude trávit většinu dne při práci mimo srub, ale nechtěla jeho starosti ještě zvyšovat. „Budu tu jako přikovaná, nemusíš se strachovat. Hlavně se brzy vrať.“

Usmál se na ni povzbudivě.

„Budu zpátky dřív, než mě vůbec začneš postrádat, neboj se.“

„Postrádám tě už teď,“ řekla mile a nabídla mu své rty. Sevřel ji před zraky všech přítomných do náruče, sehnul se k ní a dlouze ji políbil.

Všichni je dojatě sledovali, Mary si otřela cípem zástěry oko. „Brzy se nám všichni vrátí, paní Ellen. Nemějte starost. O to víc si pak budeme vzácní a o to víc se budeme milovat.“ Pohladila po tváři svého muže Isaaka a políbila ho na rty. „Dobrý pořízení a šťastný návrat.“

„Šťastnou cestu,“ opakovala Ellen, když se od ní John konečně odtrhl a vyhoupl se do sedla. Křikl na Isaaca a na oba chlapce a dal povel k odjezdu. Když Ellen s usedajícím srdcem sledovala, jak její vysoký muž na statném koni v čele malé skupiny rychle cválá po cestě, pochopila, jak moc teď sama touží po těch zatrolených kolejích. Nejenže to bylo nebezpečné hnát dobytek takovou dálku, protože se stalo, že některý kus nepřežil a také váhový úbytek znamenal velké ekonomické ztráty, avšak také ohrožení lidí, kteří stádo hnali, bylo nemalé. Zpráva o hnaném stádu se brzy rozkřikla po kraji a pro zloděje dobytka a všechny možné desperáty začala dobrodružná hra. Přelstí honáky, nebo dopadnou při krádeži oni je? Často se při tom střílelo a řada mrtvých nebo postřelených honáků svědčila o

nebezpečí takové cesty. Ellen se modlila, aby se John s ostatními v pořádku a ve zdraví vrátil.

Ženy je sledovaly a mávaly jim tak dlouho, dokud jim muži nezmizeli v oblacích zvířeného prachu v ohybu cesty. Dobytek už byl shromážděn v ohradě v nedalekém údolí pod dohledem dvou honáků, které John najal na pomoc.

Luis, který zůstal s mladším chlapcem na ranči, se měl starat o zbylá stáda. O plemenné býčky, kteří ještě nedorostli jatečné váhy, o krávy s telaty a koně, a hlavně o zbývající osazenstvo ranče. Byl tím pověřen Johnem Jacobsem, mužem, jehož si cenil víc než vlastního života. A byl ochoten v případě potřeby za Johnův ranč svůj život i položit. Teď vzal kolem ramen Mary a Juanu a s výmluvným pohledem směrem k Ellen je odváděl do domu.

Ellen s povzdechem všechny následovala. Bylo těžké dodržet všechna Johnova nařízení.

Ne že by se však Ellen hodlala vzdát své odpovědnosti, kterou cítila k Johnovu majetku. Klidně přenechá Luisovi hlavní odpovědnost, ale ať se někdo opováží ukrást jediné kuře nebo mrkev z jejich zahrádky! Pak bude mít co do činění i s ní a s její puškou!

Hrozba přišla zcela neočekávaně dva dny po Johnové odjezdu. Ellen s Juanou nesly každá po dvou plných džberech čerstvě nadojeného mléka, krávy vesele bučely, jak se jim ulehčilo, a na východě se rodil další překrásný den. Najednou měla Ellen nepříjemný pocit, že proti nízkému, na oblohu stoupajícímu slunci něco zahlédla. Postavila oba džbery na zem a zaclonila si rukou oči. Pátrala pohledem po okolí, ale nic divného už nezahlédla. Vzala tedy zase obě nádoby a spěchala za Juanou, která už byla několik kroků před ní, k ranči. Podivně svíravého pocitu kolem žaludku se však toho rána už neodkázala zbavit.

K polednímu se jen tak náhodou podívala ven ze srubu a ošatka vajec, kterou měla v rukou, jí málem upadla na zem. Na obzoru spatřila dva jezdce na koních. Zavolala rychle Juanu a Juani-tu, které s ní připravovaly oběd. Juanita, která měla nejlepší zrak, vyděšeně vypískla: „Vypadají jako indiáni!“

Juana se pokřižovala. Luis byl v té chvíli daleko někde u koní a Mary prala prádlo u nedaleké říčky. Všechny tři ženy vylekaně sledovaly vzdálené jezdce. Zdálo se, že se přibližují k ranči.

„Jsou to Komančové,“ zašeptala Juanita rozčileně. „Podobné jsem viděla už loni s otcem na ranči u pana Billa. Chytil je při krádeži koní.“

„Pánbůh s námi a zlé pryč,“ zbledla její matka a znovu se zbožně pokřižovala. „Přišli krást.“

„Tak to se jim nepodaří!“ prohlásila Elen rozhodně. „O to se postarám!“ Strhla ze zdi Johnovu nejlepší loveckou pušku, zručně ji nabila a vyrazila ke dveřím.

„To nemůžete, paní!“ vstoupila jí do cesty Juana. „Musíme se zabarikádovat ve srubu! Čekat na muže!“

„Pojedu pro ně!“ houkla na ni Ellen a odvážně kontrolovala pušku, jestli je připravená ke střelbě. „Nic jiného dělat nemůžeme. Tady bychom se samy neubránily.“

„Je to moc nebezpečný!“ bránila jí v odchodu Juana. „Neumíte tak rychle ani osedlat koně!“

„Nebudu ztrácet čas. Pojedu na neosedlaném,“ odsekla Ellen a měla se k odchodu.

„Paní, naučila jste se sotva jezdit na osedlaným koni. Tohle jsou Komančové! Nejlepší jezdci pod sluncem. Dohonili by i mýho Luise. Chytí vás hned! Neuniknete jim!“

Ellen zamumlala nějakou kletbu, ani nevěděla, že ji zná. Už tady na ranči pochytila opravdu hodně. A pochopila, že Juana má pravdu. Na neosedlaném koni se sotva udrží. A Komančové se prý na koni snad už narodí, podle toho, co slyšela. Dojedou ji dřív, než stačí objet ranč. Zbývala jediná možnost. Pojede jim vstříc.

Tak jak byla, v modrotiskových šatech a v zástěře, přímo od plotny, odjistila Johnovu těžkou opakovačku a vyrazila ze srubu.

„Paní! Ne!“ slyšela za sebou zaúpět zoufalou Juanu. „Víte, co dělají indiáni bílým ženám?“

Za okamžik to zjistím, řekla si Ellen ponuře a se zaťatými zuby kráčela vstříc dvěma jezdcům. Zdálo se, že se zastavili a hleděli oba směrem ranči. Ellen se snažila o ráznou, energickou chůzi. Nesmějí poznat, jak má rozklepaná kolena. Nevnímala výkřiky hrůzy ve srubu za sebou. Ona musí hájit Johnův ranč. Jeho a také svůj majetek. I ztráta jednoho telete je citelná ztráta, řekl jí kdysi John. Ona nedopustí žádné ztráty, byť by měla zjednat nápravu násilnou cestou.

Zbývalo několik málo kroků, které ji dělily od obou indiánů. Oba stáli nepohnutě a mlčky ji sledovali; i jejich koně stáli jako z kamene.

V jejich tvářích, v nichž se nehnul ani sval, se nedalo nic vyčíst. Už dokázala rozeznat jejich oči, zdálo se jí, že jeden z nich má světlé oči, ale nedokázala se v tom stresu nad tak překvapivým faktem zamyslet. Ani jeden z indiánů nespouštěl zraky z mladé energické ženy, která jim rázovala v ústrety s nabitou puškou. Když došla na dostřel, zvedla ji proti nim a kývla vyzývavě hlavou. „Co tu pohledáváte?“ Zvedla pušku ještě o něco výš a namířila na ně. „Tohle je náš ranč! Nemám zájem, aby se něco odtud ztratilo!“

Mladší z obou indiánů řekl něco tomu druhému. Ten přikývl a usmál se.

Ellen udělala ještě dva kroky vpřed.

„Nerozumíte anglicky? Odjeďte ihned z naší půdy!“ Přiložila oko k mušce a zalícila. „Nebo budu střílet!“

V očích obou indiánů se zračil čirý obdiv a respekt. Ten starší rychle zvedl ruku ve smířlivém gestu. Ani jeden z nich nesáhl po pušce, které měli položeny napříč přes překrásně zdobená indiánská sedla. Neučinili ani pokus srazit ji koněm, i když čekala, že ihned po její výzvě vyrazí proti ní. Jen ji mlčky dál pozorovali.

Ellen se obávala, že brzy ztratí nervy. „Nikomu nedovolím krást můj dobytek!“ vyštěkla zhurta.

Mladší z indiánů ji téměř vlídně pozoroval. Měl skutečně světle modré oči a podlouhlou, štíhlou, velmi hezkou tvář. „Nepřišli jsme krást dobytek,“ řekl klidně dokonalou angličtinou, že Ellen málem upustila těžkou pušku. „Přišli jsme požádat Kolohnáta Johna o práci.“

„O práci?“ zamumlala Ellen překvapeně. Bylo to její první setkání s indiány v životě a netušila ještě, čeho všeho se od nich může nadít. Podle toho, co už slyšela, přijíždějí přece loupit a vraždit!

Starší z indiánů vážně přikývl a mladší pokračoval. „Cítíme vinu. Chytili jsme jedno jeho tele. Jeli jsme z daleka a měli jsme hlad. Chceme pracovat a zaplatit tak za to tele. Mexičané nám řekli, že Kolohnát John je čestný,“ dodal překvapivě.

Ellen svěsila pušku v rozechvělé pravici až k zemi, ale dosud se nedokázala zmoct na slovo.

„Nedělá prý rozdíly mezi lidmi. Posuzuje je jen podle práce ne podle barvy pleti. Je prý rovný a spravedlivý.“

„Rovný?“ vydechla Ellen.

„Ano, rovný. Nemyslí si, že je lepší než ostatní lidé, protože on je bílý. To je velmi neobvyklé u bělochů. Nerozumíme tomu, ale bílí muži vedli strašnou válku mezi sebou jen proto, že ti jedni

chtěli vlastnit lidi s černou kůží. Kolohnát John žije s černými v jednom domě. Žije i s Mexičany. Chová se k nim jako ke své rodině.“

„Ano,“ vydechla užasle Ellen nad tou řečí. „To všechno je pravda.“ Puška v jejích rukou visela volně k zemi jako zcela nepotřebná věc.

„A má statečnou *squaw,*“ řekl druhý indián. Mladší přikývl a usmál se na Ellen. „Nebojte se nás, paní. Nechceme krást, a právě proto potřebujeme moc tu práci. Můžeme dělat u koní i u krav. O koních toho víme víc než *vaquero* Kolohnáta Johna, který toho ví velmi hodně. Budeme tvrdě pracovat, abychom si to zasloužili. Vrátíme tak to tele a za zbytek nám může Kolohnát John zaplatit, co si myslí, že si zasloužíme.“

Ellen nevěřila vlastním uším. Tak tihle mírumilovní indiáni skutečně přišli žádat o práci?! Bezradně se otočila ke srubu, v jehož okně rozeznávala vyděšené ženské tváře.

„Já, já nevím…“ začala rozpačitě. „Když, když ten srub je moc malý a žijí v něm už tři rodiny.“

Indiáni se zasmáli. „Nechceme žít ve vašem domě,“ odmítl ten mladší. „Postavíme si vlastní týpí,“ dodal starší z nich. Jeho angličtina měla horší přízvuk, než měl mladší indián, ale stále ještě oba byli lepší než Juana.

Ellen se přistihla při tom, že jim téměř úplně důvěřuje. „Dobrá,“ přikývla konečně. „A naučíte mě střílet z luku?“

Mladší indián se srdečně rozesmál a starší se k němu zdrženlivě připojil. „Má skutečně neobyčejnou ženu. Pověsti o ní nelhaly.“

„Alespoň mi konečně věříš,“ řekl mu mladší indián anglicky. „Tenhle muž je úplně jiný než ostatní muži barvy jeho kůže.“

„Věřím ti.“

„Pojďte tedy se mnou,“ vyzvala je Ellen a otočila se ke srubu. „Vítejte na ranči 3J!“

Indiáni šli za ní až na dvůr. Tam jim v ústrety přibíhal Luis, kterého se podařilo sehnat vyděšené Mary. „Luisi, okamžitě dej dolů tu pušku!“ okřikla Ellen Mexičana. „Tohle jsou naši noví honáci. Budou se starat o koně!“

„Honáci?“ hlesl nechápavě Luis a bledé ženy ještě více zbledly.

„Ano, wrangleři. Snad uznáš, že indiáni budou rozumět koním, ne? Právě jsem je najala. Dovolte, abych vám všem představila nové obyvatele našeho ranče “ zarazila se a otočila se k oběma indiánům. „Jaká jsou vaše jména?“ zeptala se.

„Já jsem Hrom," řekl mladší muž. „On je Rudé křídlo."

„Já jsem Ellen Jacobsová," řekla s úsměvem, „a tohle je Luis Rodriguez. Pozdravte se, Luisi."

Mexičan svěsil zbraně a stále nechápavě civěl na Ellen, jako by mu nedocházelo, oč jde.

„Pozdrav se s nimi, Luisi," opakovala Ellen.

„Vítejte," řekl Luis neochotně a kývl hlavou.

Oba indiáni rovněž kývli a seskočili z koní. Ženy za oknem srubu všechno dění nervózně sledovaly.

„Luis vám teď ukáže, kam si máte odvést koně," řekla Ellen. „Máme jen stání. Koňskou stáj se teprve chystáme stavět."

„Potřebujete nejdřív velké týpí," poznamenal Hrom a prohlížel si zvědavě nahrubo stesaný srub. „To není dobré místo pro život. Dům nejde přestěhovat, když je podlaha špinavá. Týpí můžeš přestěhovat, když je podlaha špinavá."

„Aha," řekla Ellen zdvořile. „Ale ve srubu je zase teplo."

„V týpí také. Žijeme s mou ženou v týpí celý život."

„Proč není vaše žena s vámi?" zeptala se zdráhavě Ellen.

„Jednoho dne ji sem možná přivedu," usmál se Hrom a odcházel za Luisem a Rudým křídlem.

Juana a Mary s děvčaty rozčileně vyšly ze srubu a vrhly se na Ellen. „Paní, vy jste najala indiány? Budou žít s námi? Budeme s nimi pracovat? Co tomu řekne pan John, až se vrátí?" zasypaly ji sprškou dotazů. „Vždyť nás všechny zabijí a skalpují!"

„Nezabijí," řekla Ellen klidně. „A bydlet s námi nebudou, postaví si své vlastní týpí. To budete koukat, co všechno se od nich ještě naučíme!"

PÁTÁ KAPITOLA

Komančové toho skutečně věděli o koních víc než Luis a všichni ostatní věhlasní koňáci v kraji dohromady. Ellen brzy pochopila, že lepší wranglery než ty dva by nikdy nedokázala sehnat. Koně je poslouchali na pouhé mlasknutí nebo hnutí svalem v obličeji. Vesele řehtali, sotva se ti dva objevili.

Indiáni byli také velmi zruční a věděli co a jak vylepšit, aby se na ranči lépe žilo. Na louce za srubem si postavili pohodlné týpí. „Velmi hezké," pochválila jim ho Ellen, když si ho šla dovnitř prohlédnout. Indiáni byli velmi přátelští a pozvali všechny z ranče na návštěvu svého nového příbytku. „Je snad prostornější než srub."

„Dobrý na uklízení," řekl Rudé křídlo. „Podlaha špinavá, přestěhuješ týpí."

Zasmála se. „To by nebylo špatné!" Když vyšla ven pomáhat Juanovi a oběma indiánům se stavbou nové ohrady pro koně, zdálo se, že jí něco začalo vrtat hlavou.

John se vracel s Isaakem a chlapci zpátky na ranč o den dřív, než je čekali. Zarazil ho pohled na vysoké týpí, které převyšovalo svou špicí střechu srubu. Zarazil koně a automaticky sjel rukou k boku, na němž se mu pohupoval velký kolt.

„Kčertu, co tohle má " ani si nedovolil pomyslet na možnosti, které by mohly vysvětlovat přítomnost indiánského stanu na jeho ranči. Z komína srubu se však vesele kouřilo, jako by se nic zlého nestalo, a tak doufal, že nalezne svou ženu živou a zdravou.

Štvali unavené koně těch pár stovek yardů k ranči jako o život a John si ulehčené oddechl, teprve když na ranči zaregistrovali jejich příjezd a Ellen s Juanou a Mary vybíhaly ven a volaly a mávaly na ně.

John seskočil snad ještě z jedoucího koně a strhl Ellen jako dítě do náruče. Zvedl ji vysoko do vzduchu a několikrát s ní zatočil kolem sebe. Vtiskl jí takový polibek, až to mlasklo, a všichni ostatní kolem nich zatleskali. Smáli se a vítali se s takovou radostí, až z toho Johnovi zvlhly oči. Poprvé v životě cítil, že se opravdu vrátil domů. To teprve Ellen dokázala vytvořit z jeho strohého ranče pravý domov. Znovu ji dlouze a s takovou láskou políbil, až se mu z toho skoro zamotala hlava. Když konečně otevřel oči, díval se do tváře dvou urostlých Komančů, stojících bok po boku Juanovi, Luisovi a Juane s Mary.

„To není dobrý zvyk," poznamenal Hrom nesouhlasně k tomu dlouhému polibku.

„Rozčiluje koně," přikývl Rudé křídlo.

„Co to kčertu má…!" rozčilil se John.

„Miláčku," skočila mu do řeči Ellen. „To jsou naši noví honáci. Najala jsem je ke koním jako wranglery," dodala rychle. „Seznamte se. Tohle je Hrom a tohle Rudé křídlo."

John se celý brunátný snažil něco říct, ale El-len ho nepustila ke slovu. „A tohle je můj muž John Jacobs. Řečený Kolohnát," dodala.

John zapíchl rozzlobený pohled do Luise stojícího pokorně vedle své ženy, s ohromným sombrerem přitisknutým na prsou. Bylo na něm vidět, že je rozhodnutý přijmout Johnovu výpověď z ranče, protože on byl přece odpovědný za to, že na 3J přijali do práce dva indiány. „Můžete mě vyhodit, jestli chcete, pane Jacobsi," řekl pokorně.

„Naučili nás dělat krásné věci z kůže," odvážila se říct nejstarší Luisova dcera a zvedla k Johnovi krásnou koženou tašku pošitou pestrobarevnými korálky.

„A taky nás naučili střílet z luku!" přidal se nejmladší Issakův syn a zvedl svůj luk a šípy. „Tohle jsem si sám vyrobil," dodal pyšně.

„A jestli vyhodíte mě, pane Jacobsi," přidal se Isaakův druhý syn, „půjdu s nima," ukázal na oba indiány.

John potřásl hlavou a zasmál se. „Uklidněte se, vy všichni. Nikdo nikoho nevyhazuje. A kdybych se odvážil vyhodit ty dva, předpokládám, že byste mě na místě zlynčovali."

Bylo slyšet, jak si všichni ulehčené oddechli. Luis se radostně zašklebil a Ellen se vztyčila celou vahou své autority.

„A jsou moc dobří u koní, Johne. To až uvidíš…"

„To nepochybuju," přitakal jí ještě stále trochu neochotně. „Jsou tím pověstní." Otočil se k oběma indiánům a napřáhl pravici. „Vítejte na ranči 3J. Já jsem John Jacobs, jak už vám řekla moje žena."

„Přivítala nás s nabitou puškou," informoval ho Rudé křídlo, když si potřásli obřadně rukama.

„Má kuráž," dodal Hrom a obdivné se po El-len podíval.

„A velký srdce," dodala Mary a láskyplně se dívala z Johna na Ellen. „Jako vy, pane Johne. Viďte, že můžou zůstat?"

John vzdychl. „No jo. Co s vámi všemi mám dělat… Poslední, kdo nám tu ještě schází, je Eskymák," zamumlal k Ellen, když si stoupla

na špičky a vtiskla mu na tvář radostný polibek z vděčnosti. „A miminko," zašeptala mu toužebně do ucha, takže skoro zrudl a rychle se rozhlížel kolem sebe, jestli to ještě někdo kromě něho neslyšel.

„Dostal jsem za býčky tolik, že si budeme moci dovolit koupit další plemenné býky a sedla pro všechny koně, které máme, a taky čtyři nové koně a ještě pruh půdy kolem Billova ranče, kudy by měla vést ta naše slavná železnice a…"

„A taky bychom mohli postavit nový domeček, co říkáš, miláčku," skočila mu něžně do řeči Ellen a přitulila se k němu, protože si užívali jeden z těch vzácných okamžiků, kdy stáli za srubem v podvečerním slunci úplně sami a nerušeně spolu mohli hovořit o čemkoli.

„Máme teď trochu peněz, abychom si mohli dovolit trochu toho soukromí…"

„Máš pravdu," přikývl John a přitáhl ji k sobě. „Nemáme teď žádné problémy. Od té doby, co jsi tady, Ellen mi všechno tak nějak samo vychází. Jediný problém, který se tu vyskytl, byli ti Komančové a z těch se vyklubali dobří kamarádi nás všech. Krve by se ve mně nedořezal, když jsem poprvé spatřil to jejich týpí," přiznal se John. „V minulosti jsme měli kvůli ukradeným dobytčatům s Komanči těžké střety. Naposledy ukradli jedno tele v době, kdy jsem tě poznal."

„Já vím, přiznali mi to," řekla mu Ellen překvapivě. „Byli to tihle naši dva Komančové. Měli za sebou dlouhou cestu a byli zesláblí a hladoví. Nechtěli krást, a proto přišli. Chtějí si to tele odpracovat a pak zůstat dál a pracovat za mzdu, pokud budeš chtít. Myslím, že se rozhodli radši připojit k dlouholetému nepříteli, než proti němu nesmyslně válčit. Tak to alespoň chápu."

„To zní docela pravděpodobně," souhlasil s Ellenin závěrem John. „Ale přiznám se, že chování těchhle Komančů je trochu neobvyklé."

„Já žádné jiné neznám. Ale neobvyklé spíš je, že ten mladší má modré oči," řekl Ellen.

„Všiml jsem si. To je velmi zvláštní." Přemýšlel o tom chvíli, ale k žádnému uspokojivému závěru nedospěl. Nahlas neřekl, že si je skoro jist, že jejich dva Komančové jsou ti dva uprchlíci z armády, po nichž pátrá šerif ze Sutherland Springs. Naštěstí pro ně pátral teď James Graham po falešných stopách někde kolem San Antonia, jak se právě John na své cestě s dobytkem dozvěděl.

EUen zvedla hlavu. „Když sem přijeli, byla jsem úplně bez sebe. Bylo to hrozné. Věděla jsem ale, že musím hájit ranč. Strašně jsem se bála a Juana mě vůbec nechtěla pustit ven. Nabila jsem tvou opakovačku a vyšla jim v ústrety. Chtěla jsem zjistit, co chtějí.“

„Ale oni tě mohli zabít,“ připomněl jí John. Kdyby jen věděla, jak nesmírně pyšný na ni byl.

„Myslela jsem na tebe. Ty by ses choval stejně. Musela jsem udělat to, co bys udělal ty.“ Mírně se na něho usmála. „Tolik se zase o život nebojím. Vypadali sice hrůzostrašně, ale naučila jsem se od tebe, že vzhled může klamat.“

„To je to hlavní, co jsem se naučil. Nikdy nedat na to, jak lidé vypadají.“ Vzdychl. „Někdy se to ale člověku může vymstít. Myslím, že ses ode mne nenaučila nejlepší věci.“

Usmála se a mávla rukou. „Vždyť vidíš, že všechno dobře dopadlo. Člověk nesmí dát na předsudky. Naši indiáni jsou velmi přátelští a jsou jednoznačně pro ranč velkým přínosem.“

„Máš pravdu. U koní není nad ně.“

„Rudé křídlo nám pozítří postaví týpí. Jen pro nás dva.“ Políbila ho a on jí její polibky dychtivě vracel.

„To týpí mělo stát už včera,“ šeptal jí mezi polibky John, když se za jejich zády ozval tichý hlas.

„Včera už by bylo pozdě pro vaše týpí…“

Oba polekaně vzhlédli, aby pohlédli do očí Rudého křídla. Pokrčil rameny a stejně neslyšně jako přišel, tak i odešel.

„Amen,“ zamumlal John a zasmál se. „Když už to vidí i naši indiáni, budu s tím muset něco udělat.“

„Johne, ještě jedna věc,“ zamumlala Ellen, když si zase přičísla dlaní rozcuchaný účes.

„Co ještě? Najalas pár pistolníků, aby nám ohlídali kuřata?“

„Neznám žádné pistolníky. Poslouchej, mluvím vážně.“

„Dobrá, tak co?“

„Dostala jsem telegram od své nejlepší přítelkyně z New Yorku. Amelia přijede za mnou, aby mě zachránila z chudoby a mizérie na ranči, kde lišky dávají dobrou noc. A před jistou smrtí z vyčerpávající dřiny.“

„Ach bože, to zní hrozivě.“

„To si piš.“

Zvedl hlavu s nadějí v hlase. „Nedá se ta katastrofa nějak odvrátit?“

„Obávám se, že ne. Už je na cestě.“ Povzdechla si. „Myslím, že omdlí, až to tu uvidí.“

John se na svou ženu zpříma pátravě podíval. „A nenecháš se přemluvit, abys odjela zpátky na východ? Opravdu se ti ani trochu nestýská po životě v New Yorku?“

Zavrtěla rezolutně hlavou. „Ani si nevzpomenu. Všechna ta společenská přetvářka a faleš. I Amelia sem jede jen proto, aby pak v New Yorku byla zajímavá, když jim o mně přiveze čerstvé zprávy a oni budou mít o čem klepat, než mě definitivně pustí z hlavy.“ Zase se k němu přivinula. „Zpátky mě tam nedostanou ani párem koní, ba ani celou armádou. Patřím sem.“

„Ano,“ přikývl a políbil ji na čelo. „I když by sis zasloužila něco lepšího, než je tohle,“ mávl na ubohý srub. „Ale bude to lepší, už brzy, uvidíš.“

„Já vím, baví mě vidět, jak to tu postupně budueš. Baví mě přiložit ruku k dílu. Ve městě bych se nudou ukousala. Byla jsem protivná, protože jsem se k smrti nudila.“

John ji hladil po vlasech a prsty jí něžně přičísl uvolněné pramínky. „S tvou pomocí časem vybuduju třeba celé město, celou říši v tomhle zapomenutém konci světa.“

„Já vím, že to dokážeš,“ pohladila ho něžně po tváři. „Svýma vlastníma rukama a s pomocí všech našich přátel.“ Stoupla si na špičky a políbila ho na bradu. „Nepotřebujeme nic jiného. Jen jeden druhého.“

„Potřebujete týpí. Nic jiného,“ ozvalo se zase za nimi.

„Poslyšte,“ začal John, jemuž pomalu docházela trpělivost.

„Váš kůň má koliku,“ pokračoval Rudé křídlo klidně. „Přišel jsem vám to říct. Co jste mu dal?“

„Ječmen,“ řekl John bezelstně. „Sežral ho plný džber.“

„Nedivím se, že má koliku. Kůň nemá žrát obilí.“

„Ječmen je pro koně největší lahůdka. A já moc dobře vím, co je dobré pro mého koně.“

„Jistě. Ale nekrmte koně obilím. Jen trávou. Divocí mustangové také spásají jen trávu. A jsou zdraví a krásní. Zkuste trávu. Týpí bude zítra stát.“

John měl ještě stále otevřená ústa, když byl indián už dávno pryč. „Proč to nezkusit?“ zeptala se bezelstně Ellen. „Indiánští koně přece také žerou jen trávu.“

„Jasně. Kde by vzali obilí?“

„Nechala bych koně spásat jen trávu,“ usmála se. „Uvidíme, jak se to na nich projeví. Neměj strach, že pojdou.“

„Ty se vážně rychle učíš, Ellen,“ poznamenal John.

„Víc než si uvědomuješ,“ opáčila suše. „Například včera,“ ztišila hlas, stoupla si na špičky a naklonila se k Johnovu uchu. „Včera jsem řekla panu Altonovi, že jste viděli na své cestě se stádem dva Komanče, jak míří na západ, a že by to mohli být ti dva uprchlíci, které hledá šerif Graham. Jsem si jista, že mu to vyzvoní při nejbližší příležitosti…“

„Dobrý bože, ty jsi tak mazaná…“

„Naši zběhové určitě nic špatného neudělali, tím jsem si jista.“

„Jak si můžeš dovolit takhle oklamat šerifa?“

„Nijak ho neklamu. Ani jsem s ním nemluvila. Hovořila jsem pouze s panem Altonem.“ Bezelstně pokrčila rameny. „Až je trochu lip poznáš, zjistíš, jak dobří lidé to jsou. A jsou velkým přínosem pro ranč. Naučili jsme se od nich tolik věcí. Kluky naučili stopovat zvěř a děvčata vyrábět kožené věci. Všechny nás naučili střílet z luku. Já se umím schovat v lese, takže mě nikdo nenajde, a dokážu si udělat lůžko z větví a trávy.“

„Můj ty bože, ženo!“ zvolal John překvapen na nejvyšší míru.

Zasmála se spokojeně. „Právě mě učí lovit s lukem a šípy, tak jak jsi mě to učil s puškou.“

John si povzdechl a potřásl zamyšleně hlavou. To už bylo na pováženou, tím spíš, že se sem chystala ta návštěva z New Yorku. Až tu načapají El-len s lukem a šípy mezi dvěma indiány, budou z toho mít šok. Řeknou, že z ní udělal divošku, a budou ji chtít dostat zpět. To by nebylo dobré. Takhle to nemůže dál pokračovat.

Po večeři, když osaměli ve svém koutě srubu, se jí zeptal. „Ellen, co soudíš o škole?“

„Prosím?“ nechápala.

„Bavila tě škola?“

„Nevím, myslím že ano. Co tím sleduješ?“

„Umí některé z dětí na našem ranči číst a psát?“

Vypadala dokonale zmateně. „Já, já nevím. Nikoho z nich jsem se na to neptala. Ale asi to neumějí. Otroci to umět přece nesměli. Nebylo to legální, aby se učili takové věci. A Juana, jejímž rodným jazykem je španělština, číst španělsky rozhodně neumí.“

„Svět, který si tu budujeme, ale potřebuje vzdělané lidi," řekl John zamyšleně. „Musíme začít s dětmi, s naší novou generací. Souhlasíš se mnou?"

„Ano, máš pravdu. Učíme se stále spousty nových věcí a na takovou významnou věc, jako je vzdělání, jsme skoro zapomněli." Ellen se zamýšlela stejně jako John. „Vzdělaní lidé nemusejí žít z milosti druhých a dokážou se o sebe postarat sami."

„Přesně tohle jsem měl na mysli. A nejen to, dokážou dát práci i ostatním. Tak proč nezačít hned u dětí? Mohli bychom jim pořídit slabikáře a každý večer hned po večeři je naučit pár písmen."

Ellen se na svého muže široce usmála. „To je skvělý nápad. A já je budu učit. Nemám sice žádné zkušenosti s výukou, ale pokusím se to rychle dohnat."

John jí úsměv vrátil. „Mám z tebe radost. Jediné, co potřebuješ, je ten slabikář a tabulky a křída na psaní," řekl povzbudivě. „Myslím, že ve Victorii je jeden bývalý učitel na penzi. Žije u kováře Smithe. Chtěla bys s ním mluvit?"

„Chtěla. Moc ráda. Zajedeme tam?"

„Jistě, kdy jen budeš chtít. Třeba hned zítra ráno."

Slunce bylo ještě nízko, když John zapřáhl dva koně do jejich nové bryčky, kterou si mohli dovolit po úspěšném prodeji dobytka. Když dorazili do Victorie, malé osady na východ od jejich ranče, vyhledali kováře Smithe a pak už snadno našli starého pana učitele. Seděl na malé zahrádce a četl si Shakespearovy sonety. Už po pár větách John zjistil, jak si s Ellen padli do noty. Učitel ji naučil hlavní zásady při výuce dětí, s čím a jak začít jako první, a co naopak odložit na později, byť se to zdá jednoduché. Půjčil jí také svůj slabikář, základy anglické gramatiky a s požehnáním věnoval Ellen také svou první početnici. Přitiskla si je k srdci jako nějaký poklad a měla je u sebe celou cestu zpět na ranč 3J.

„Myslíš, že mi Brownovi i Rodriguezovi dovolí učit jejich děti?" Najednou si nebyla příliš jistá zda budou rodiče smýšlet stejně pokrokově jako oni dva s Johnem.

„Luis ani Isaac se neumějí ani podepsat," řekl jí John. „Místo podpisu udělají jen křížek. Pokud mají podepsat nějaký důležitý dokument, musím jim ho přečíst a dosvědčit jejich osobní podpis. Pokud někdy jejich děti mají opustit ranč, potřebují umět číst a psát, aby jich nikdo nemohl zneužívat. Myslím, že tohle se mi podaří jim vysvětlit."

Ellen se po svém muži podívala s ještě větším obdivem a respektem než obvykle. Byl tak hezký, tak vysoký a silný a měl tak skvělou povahu. Zbožňovala ho. Nikdy nepřestala děkovat za ten okamžik, kdy ho napadlo požádat ji o ruku. Ještě stále jí to připadalo jako krásný sen, z něhož by se mohla probudit do šedé newyorské reality. Musí si hýčkat a pěstovat každý den, který je jí dopřáno trávit s úžasným mužem, který se šťastnou náhodou stal jejím manželem.

„Tobě na všech těch dětech opravdu záleží, viď, Johne?“ zeptala se jemně.

„Ano, mám o ně starost. Je samozřejmé, že cítím odpovědnost za jejich budoucnost. Mám pořád v živé paměti tu hrůzu, která zůstala po unionistické armádě v Atlante. Vojsko vypálilo všechno, co se dalo.“ Johnovy rysy ztuhly při těch děsivých vzpomínkách.

„Nejen velké plantáže s otroky, ale taky malé domky chudých bělochů. Házeli všechny do jednoho pytle. Ta hnusná válka smetla všechny bez rozdílu. Dělníkům na plantážích přitom nepatřilo vůbec nic. I tu střechu nad hlavou jsme měli pronajatou od majitelů plantáží. Celá má rodina tam uhořela, kromě nejstarší sestry, která byla v klášterní škole. Mně se podařilo utéct jen náhodou.“

Lehce si prsty přejel jizvu na tváři. „Chtěl jsem později zabít velitele té kavalerie, která měla mou rodinu na svědomí, ale nepodařilo se mi to. Jeho muži ho ubránili a já vyvázl jen taktak s touhle jizvou.“

Chvíli mlčeli, protože Ellen neměla, co by k tomu řekla. Bylo to tak strašné.

„My jsme nikdy otroky neměli. Mary s Isaakem jsem schoval do sklepa, když se jim podařilo prchnout jejich majiteli. Jejich dozorci je honili několik dní. Mary byla těhotná a Isaac byl zraněný. Nepodařilo se mi už zachránit jejich nejstaršího synka.“ John si povzdechl a po chvíli pokračoval.

„Oba mi to pak vrátili, když mě zatkla unionistická armáda po tom útoku na velitele jejich kavalerie. Dosvědčili mi, že jsem je ukryl před otrokáři, a tak jim zachránil život. Prosili vojáky, aby mě pustili.“

John se podíval po své ženě, která ho sledovala s něžným, soucitným výrazem. „Rád bych jim to teď vrátil na jejich dětech, protože ani oni nikdy nezapomínají na staré dluhy. Přivedl jsem je na strýcův ranč a od té doby už jsme se nikdy nerozdělili. Nejsou mí zaměstnanci, jsou to mí partneři.

Chtěl bych pro jejich rodinu jen to nejlepší. I pro Luise. Nikdy už se nesmí opakovat hrůzy občanské války.“

„A jak jsi poznal Luise a Juanu?“ zeptala se Ellen.

„Luis byl jediný kovboj na ranči mého strýce, který ho neokrádal. To on mi řekl, jak ho ostatní kovbojové využívali, a tak jsem je všechny vyhodil. Postaral jsem se o nemocného strýce a založil první stádo chovného dobytka.“ Usmál se. „Byly to krušné doby. Srub byl jediným stavením na ranči. Když se přistěhoval i Isaac s Mary, bylo nám tam dost těsno, ale s trochou dobré vůle jsme se vměstnali.“

„A teď nám Komančové staví týpí jen pro nás dva,“ řekla Ellen s nadějí v hlase. „Poprvé v životě budeme mít trochu soukromí. Myslím tím…“ zarazila se polekaná vlastní vstřícností a touhou.

Vztáhl ruku a sevřel její dlaň ve své velké. Jejich oči se setkaly. „Nic v životě si nepřeju víc, než být s tebou chvíli o samotě, má krásná Camellie Ellen Jacobsová,“ řekl vřele. „Nejlepší věc, kterou jsem ve svém životě udělal, bylo to, že jsem si tě vzal.“

„Opravdu?“ zeptala se šťastně. „Nejsem ani krásná, ani „Jsi tak krásná, že to ani neumím vypovědět,“ přerušil ji rázně. „Máš srdce tak široké, že se do něj vejde celý svět, a máš odvahu vlčice, která brání svá mláďata. Nevyměnil bych takovou ženu za nic na světě.“Začervenala se radostí a láskou. Opřela se o jeho širokou hruď a šťastně si povzdechla. „A já bych tě nevyměnila za toho největšího džentlmena, který chodí po světě. I když ty už jsi teď takový džentlmen a ještě budeš, až uskutečníš všechny své plány a zrealizuješ své sny.“

Políbil ji láskyplně na čelo.

„Ty jsi můj největší sen,“ zašeptal něžně. „Ty jsi ten největší poklad, jaký jsem mohl nalézt.“ Sehnul se a líbal ji na tvář a na rty a jeho polibky byly stále vášnivější.

Vracela mu je, ale stále se trochu styděla. „Víš, Johne, já jsem nepolíbila nikdy nikoho. Až tebe. Zdá se mi, že pořádně ani nevím, jak tě líbat…“

„Jenže ty se strašně rychle učíš, Ellen,“ připomněl jí se škádlivým úsměvem. „Za chvíli už tě ani nedoženu.“

„Ach Johne,“ odstrkovala ho naoko. „Musíš přece dávat pozor na cestu, nebo se vybouráme!“

„Máš pravdu, musíme spěchat. Vypadá to na déšť.“ Rozhlédl se po obloze. „Nerad bych vás vyklopil někam do louže, paní Jacobsová.“

Bolestně zaúpěla. „Copak ty na to nikdy v životě nezapomeneš?“

Zazubil se na ni. „Možná tak za dvacet let, dřív určitě ne, protože na to se prostě zapomenout nedá. Je to jeden z mých nejkrásnějších zážitků, a tak si ho docela opatruju.“

Zahrozila mu prstem. „Ty jeden. Já zase asi do smrti nezapomenu, jak užasle jsi zíral, když jsem před tebou otci tenkrát v hotelu řekla, že přijímám tvou nabídku k sňatku.“

„Já že jsem zíral?“

„No ovšem. Jako bys tomu nebyl schopen uvěřit. A jako by ses toho lekl, nebo co. No, alespoň mě nemůžeš podezřívat z toho, že bych si tě byla vzala pro peníze.“

Zasmál se. „Ty potvůrko.“

„I když je pravda, že jsem od prvního okamžiku věřila, že jednou budeš bohatý. Čím déle jsem tvojí ženou, tím víc jsem si tím jista.“

„Jednou ti vrátím všechno, co ti dlužím, Ellen,“ řekl John vážně a zas ji k sobě přitáhl. „Jednou nebudeme mít jen tamhleten maličký ranč, ale velká stáda dobytka i koní a ranč velký jako stát.“ Podíval se na ni ze strany. „Když se trochu zasníš, umíš si tam představit celé město se školou, poštou, obchody a bankami?“

Ellen hleděla na jejich malý srub, k němuž se pomalu blížili, a když přivřela oči, opravdu si to všechno dokázala představit. Věděla, že pro jejího muže nic není nemožné.

Útulné týpí, které jejich Komančové za srubem postavili, bylo velmi teplé a prostorné. Uvnitř bylo tolik místa, že Ellen připadalo pohodlnější než přeplněný srub. S pomocí Mary si uprostřed stanu zřídila kuchyň s otevřeným ohněm a postavila na něj velký železný hrnec, aby zjistila, jestli v týpí nebude kouř. Ten však odcházel horním otvorem krásně přímo vzhůru a Ellen se podařilo na novém ohništi uvařit skvělou slepičí polévku a omáčku.

Rudé křídlo ji naučil, jak regulovat otvor nahoře podle počasí a směru větru, aby kouř nikdy nešel do stanu. Ellen to úžasně bavilo a pochopila, že je stvořená pro to být rančerovou ženou.

Zabydlela týpí útulným nábytkem a různými textilními doplňky, které jí pomohly vyrobit Juana s Juanitou. Výsledkem byl dojem útulného domova a všechno osazenstvo ranče jí ho nemohlo dost vynachválit. Když skončily všechny návštěvy, Ellen si sedla v týpí a zamyslela se nad nadcházející návštěvou z New Yorku. Obávala se, že mohou dorazit každým dnem a že její nekonvenční manžel a sice romantické, ale veskrze primitivní podmínky na jejich ranči je dokonale odradí. Měla strach, že ji budou chtít odvézt třeba násilím, i když neměla v úmyslu dát se odtáhnout zpátky do civilizace, kde by se jen pitvořila v drahých šatech ve společnosti a ztrácela čas ne-myslnými řečmi.

Kolik jen užitečné práce udělá tady na ranči. Jak moc ji bavilo učit děti číst a psát.

Když jim večer, kdy starší dívky umyly a uklidily nádobí po večeři, s úsměvem předvedla učebnice, které si přivezla z Victorie, nechápavě se kolem ní všichni shlukli. Předložila jim svůj nápad.

„Cože to budeme dělat?“ stále ještě nedocházelo jedné z Juaniných dcer.

„Naučím vás všechny číst a psát, takže se budete nejen umět podepsat, ale také si můžete číst knihy a různé časopisy,“ opakovala jim všechno trpělivě.

Mary a Juana stály tiše vzadu, tak tiše, že z toho Ellen byla trochu nervózní. Jak to, že je ta úžasná myšlenka vůbec nenadchla? Začínala mít obavy, že jim taková věc připadá zbytečná.

Otočila se přímo na ně. „Co tomu říkáte, rodiče? Je to správné, aby děti uměly číst a psát?“

Mary rozpačitě řekla. „Mě nikdo nenaučil ani se podepsat.“ Pokrčila rameny. „Neumím ani svý jméno. Ani můj muž to neumí. Uděláme sotva to x tam dolů na ty papíry. Nemohla bych se taky naučit podepsat, paní Ellen?“

„A já taky?“ připojila se nesměle Juana.

„Ale ovšemže ano!“ vykřikla nadšeně Ellen. „Měla jsem obavy, že vám to bude připadat jako zbytečnost!“

Isaac i Luis vypadali, jako by si radši překousli jazyky, než by taky požádali o lekci psaní, nakonec se ale přece jen vymáčkli.

„Můžete na hodinách psaní a čtení být všichni,“ řekla Ellen rychle, aby mužům pomohla zachránit jejich hrdost. „Těm starším budu vysvětlovat všechno důkladněji a zvlášť to, co je nejvíc zajímá.

A tak ti starší budou v praxi sami na sobě ukazovat mladším, jak se dá všechno lehce zvládnout.“

„Ano, *seňora,*“ řekl Luis bystře. „Budem jim všechno ukazovat.“

„Jistě, rádi budem,“ dodal Isaac s širokým úsměvem.

„Tak pojďte trochu blíž,“ řekla Ellen a otevřela slabikář na první stránce s písmenem A, „ať neztrácíme čas a můžeme začít. Zná někdo z vás tohle písmenko?“

Podívala se dolů na své zablácené kovbojské boty a kalhoty, které jí koupil John. Modrá kostkovaná košile, která byla nejmíň o tři čísla větší, jí ledabyle povlávala kolem těla. Vysoko vykasa-né rukávy svědčily o tom, že má pořád co na práci. Vlasy stažené do uzlu na týle se neustále nezbedně draly ven z účesu a volné pramínky jí koketně poletovaly kolem štíhlého obličeje. Otřela si rukávem pot z čela a ochutnala z velkého černého hrnce hrušková povidla, která od rána vařily Mary s Juanou. „Zdají se mi trochu moc sladká. Nechcete tam přidat pár kousků kyselého ovoce, aby dostaly lepší chuť? Co třeba trnky nebo pár kyselých jablek?“

Mary se zazubila. „To je skvělej nápad, paní Ellen. To by mě nikdy nenapadlo. To bude mít určitě daleko lepší šmak.“

Ellen si otřela rukávem košile pot z čela a zamířila k indiánům za srubem, kteří tam kutili něco s velkou hromadou jehličí. „Nasbírali jsme jehličí v houští zvláštních borovic s krátkými jehličkami,“ vysvětloval jí Hrom. „Z takového jehličí je nejlepší postel.“ Plnili je do pytlů a zašívali. Ellen je pokrývala podle jejich instrukcí pokrývkami a kilty, které ženy šily a tkaly za dlouhých zimních večerů.

„Je to moc útulné,“ libovala si, když přehlížela výsledné dílo. Nebyl to žádný luxus, ale z jejich nového obydlí dýchala pohoda a dokonalá harmonie. Dnes tedy stráví se svým mužem jejich první noc o samotě. Dech se v ní rozčilením tajil, kdykoli si na to vzpomněla. Radost se v ní mísila s úzkostí a obavami. Její výchova, stejně jako výchova všech dívek jejího společenského postavení, byla velmi striktní a prudérní. Nevěděla téměř nic o mužské anatomii a nic víc nevěděla ani o tom, co ji dnešní noci čeká. Netušila nic o tom, co se děje mezi dvěma zamilovanými lidmi v noci, když se zhasne. Byla z toho velmi nesvá a její nervozita ji zaskočila.

Náhlý hluk venku ji vyrušil z jejích rozechvělých úvah. Uslyšela vzrušené hlasy, jeden vysoký a pronikavý ženský soprán a dva mužské hlubší hlasy.

Vyběhla z týpí, aby se podívala, co se to na ranči děje. Spatřila elegantní dámu ve velkém klobouku obloženém alespoň librou nejrozmanitějšího ovoce. Pod kloboukem rozeznala povědomou tvář své newyorské přítelkyně Amélie Peterssonové, jíž tak přeskakoval hlas rozčilením, že Ellen ani nebyla schopna ho poznat.

Oba mladí muži, kteří Amélii doprovázeli, byli Ellen také dobře známí. Jeden byl Ameliin bratranec a ten druhý její švagr. Amelia sama byla šťastně rozvedená, a neměla tudíž co na práci. Proto si zvolila nelehký úkol přivést svou drahou přítelkyni, která dočasně přišla o rozum, zpátky k tomu rozumu i k civilizaci. A případně jí i poradit, co a jak s rozvodem.

Amelia právě něco vzrušeně vysvětlovala Jua**ne,** která nebyla očividně schopna vytušit jedinou věc z toho, co jí tak horlivě sdělovala. Mary se právě vracela s otepí dřeva do krbu ve srubu.

„Rozumíte anglicky?“ zavolala na ni Amelia. „Hledám paní jménem Ellen Colbyová-Jacobsová!“

„Amélie!“ zavolala na ni Ellen a chvátala jí vstříc. Amelia se prkenně otočila a její výraz i ztuhlé držení těla vyjadřovalo krajní nesouhlas s tím, jak tu Ellen nachází. Při pohledu na Elle-nino oblečení nesouhlasně našpulila rty a o krok couvla, když ji Ellen chtěla na přivítanou obejmout. Jako by se bála, že se o Ellen umaže!

„Camellie Ellen Colbyová!“ zvolala pateticky. „Co se to z tebe stalo?“

„No, popravdě řečeno,“ odvětila Ellen a vykasala si ještě výš rukávy své pánské kostkované košile a zastrčila ji ležérně do zamazaných kalhot. „Tady v jižním Texasu nemůžeš čekat od manželky pionýra, že bude oblečená jako na čajový dýchánek madame Hersheyové.“

Amelia si tím však nebyla jista. „Dáma zůstane dámou, i když nemá ani na chleba,“ prohlásila pevně. „Ellen, sbal si své věci a vrať se se mnou domů. Tady pánové se postarají o naše bezpečí a za tři dny můžeme být zpátky v New Yorku!“

Ellen zavrtěla rozhodně hlavou. „Amélie, já jsem tu dobrovolně a ráda. Tohle je ranč mého muže a já se za něho provdala! Zůstanu s ním, protože tohle je můj nový domov.“

„Je to tu ještě horší, než jsem si myslela,“ ušklíbla se ošklivostí Amelia. „Přece tohle tady nemůžeš nazývat svým domovem. Kde vlastně bydlíš? Snad ne v tom srubu? A kde se myješ, pokud se vůbec myjete?“ Nadechla se a vzápětí hlasitě vydechla, aby dala najevo, že

to na ranči vůbec nevoní. „Obleč se a pojedeme. Nenechám tě tady v té špíně s těmi… s těmi…“ dlouho hledala to správné slovo pro ten druh lidí, jimž bezmezné opovrhovala, „s těmi primitivními venkovany.“

V tom okamžiku se Ellenino chování změnilo od rozpačitě vstřícného ve spravedlivé rozhořčení. Založila si ruce v bok a plná pobouřeného hněvu zírala na svou dávnou přítelkyni. „Jak se opovažuješ nazývat mé přátele primitivními venkovany!“ Postavila se vedle Juany a zvolala rozhořčeně: „Juana a její manžel Luis i Mary a její muž Isaac jsou našimi partnery na ranči. Podnikáme spolu, nejsou to žádní naši sluhové!“

„Dobrý bože,“ zděsila se ještě víc Amelia a také oba džentlmeni se po sobě významně podívali. „Je to s ní ještě horší, než se dalo čekat.“ Podívala se tázavě na oba své průvodce. „Přece ji odsud nemůžeme odvézt násilím?“

Přivábeni povykem přibíhali postupně k tomu zajímavému divadlu všichni obyvatelé ranče. Jako poslední přicházel od koní John, jemuž bylo hned jasné, oč jde, s oběma Komanči.

Amelia pronikavě zaječela a uskočila za svého bratrance. Vyděšeně vykukovala a jektala: „Co je proboha tohle? Co to má znamenat?“

„Kolik chcete za tu ženu?“ zeptal se Rudé křídlo a ukázal na Amélii prstem.

Ubohá Amelia byla blízka mdlobám. Její švagr ji odevzdaně podepřel a zdálo se, že hodlá zatroubit k ústupu.

Ellen se bezmocně zasmála. „Nemyslí to vážně,“ ujišťovala svou přítelkyni.

„Tomu bych moc nevěřil,“ zasípal druhý z džentlmenů a zíral fascinovaně na oba Komanče. „Je to strašné. Jak to, že tu dovolíte mít indiány, Ellen?“

„Pracují u nás jako wrangleři,“ řekla bezelstně Ellen. „Jsou skvělí odborníci na koně.“

„Tak?“ protáhl newyorský džentlmen. „Odborníci na koně?“

„Ano,“ přitakala. „Rudé křídlo a Hrom. A tohle jsou naši partneři Luis Rodriguez a Isaac Brown. Pánové, tohle je má přítelkyně Ame-lia Peterssonová z New York City a tito džentlmeni jsou její bratranec a její švagr.“

Oba pánové se představili a pak se rozhostilo hrobové ticho. John udělal krok vpřed a jemně položil Ellen ruku kolem pasu. Cítil, jak to

v ní vře, protože její bývalí přátelé se chovají ke všem lidem na ranči tak pohrdavě.

„No tak, nepůjdete dál?“ ozval se konečně. „Pohostinnost je v Texasu téměř náboženstvím, tak bych byl rád, kdybyste nám nedali košem.“

Všichni tři se zdráhavě podívali ke srubu, který v nich nebudil ani trochu důvěry. Kdoví, jak to vypadá uvnitř. Určitě je tam jen udusaná hliněná podlaha, plná brouků a všelijakých jedovatých potvor.

„Jak jste si asi všimli, nemáme tu příliš možností, kde ubytovat návštěvníky našeho ranče, ale třeba byste nepohrdli naším týpí, kde s Ellen bydlíme.“

Johnovy zelené oči vesele blýskaly, když viděl, jaké zděšení v těch třech zase vzbudilo jeho sdělení, že s Ellen žije v týpí.

„Nemohli jste čekat, že budeme chtít zůstat,“ zamumlal Ameliin bratranec rozpačitě. „Navrhuju vrátit se ihned,“ pronesl spíš ke svým dvěma společníkům, než k potenciálním hostitelům. „El-len je pro nás ztracená,“ dodal o něco tišším hlasem. „Copak to nevidíte? Je z ní divoška. Už je jejich. Zapadá sem do toho otřesného prostředí.“

Ellen něco z toho, co říkal Amélii, zaslechla. Vrhla po něm vášnivý pohled a vyhrkla: „Za pět let tohle místo nepoznáte. Pět let tvrdé práce a bude tu stát město.“

„Sotva tak indiánská vesnice,“ odfrkla pohrdavě Amelia. „Tomu bych ještě tak věřila.“ V duchu si ale řekla, že za pět let tu už snad Ellen ani nebude, protože prostě nemůže přežít tu tvrdou dřinu a nelidské podmínky. Ona by to tedy rozhodně nepřežila.

„No, myslím, že už vás raději nebudeme zdržovat od práce, máte jí jistě dost,“ řekla povýšeně. „Pojedeme, pánové?“

„Ano, máme jí skutečně dost,“ řekla Ellen hrdě. „Na rozdíl od vás nesedíme celý den v salonu s šálkem čaje v ruce a nečekáme, co nám sloužící přinesou nebo co za nás udělají.“

„Já se nemám zač stydět, pracuju v různých dobrovolných spolcích a v charitách. To ty se, Ellen, styď, žes zapomněla na své dobré vychování a původ a žiješ tu v té špíně s takovými divochy. Chtěla jsem tě zkusit zachránit a vidím, že jsme se sem vláčeli přes celé Státy zbytečně a jen pro tvé pobavení. Myslela jsem, že mi budeš vděčná –“

„Nesmysl,“ odsekla Ellen rozzlobeně. „Chtě-las jen vidět, jak žiju, abys měla o čem klábosit se všemi, kteří mě v New Yorku znali. Nikdo z vás, otroků společenských konvencí a pokrytecké morálky,

nemůže pochopit tu svobodu, jakou tady zažívám. To vy nikdy nepoznáte.“

Ameliiny oči se pohrdavě zúžily. „Ubohá Ellen, ta tvá takzvaná svoboda bude znamenat tvou smrt, smrt z té dřiny tady, to je jisté!“

„Pracujeme jen na své zemi a jen tolik, kolik zvládneme. Něco takového ale asi nemá smysl vysvětlovat lidem, kteří v životě práci pouze pozorovali. Umíte jen vydávat rozkazy svému služebnictvu,“ vložil se do toho striktně John. Rozhlédl se po obloze a dodal: „Myslím, že byste se raději měli vydat na cestu, jestli se chcete dostat do Sutherland Springs ještě za světla. Blíží se podzim a začíná se brzy stmívat.“

Amelia pohodila hlavou a za pomoci obou mužů v dokonalých oblecích se škrábala do malé bryčky. „Odjíždíme,“ řekla krátce, když se její bratranec chopil opratí. „Mluvili jsme zde k hluchým uším.“

„Máme stejný pocit,“ souhlasila Ellen přívětivě. „Jako byste mluvili nějakou cizí řečí. Přeju vám bezpečný návrat domů a pozdravuju všechny své známé v New Yorku. Vyřiďte jim, že jsem v životě nebyla šťastnější, protože jsem konečně svobodná.“

V bryčce ještě probíhala jakási vzrušená výměna názorů, ale pak se ozvalo svižné prásknutí bičem, malý kočárek vyrazil vpřed po prašné cestě a po chvíli jim zmizel z očí v oblacích prachu, který se za ním zvedal.

Ty máš ale prořízнutou pusu, Ellen,“ rozesmál se John, když se tak lehce zbavili nevítané návštěvy. Přitáhl si ji k sobě a vlepil jí pořádnou pusu.

„To já jen na ty své zachránce, jinak jsem mírná jako beránek,“ zamumlala proti jeho ústům. „Jako bys mě neznal,“ usmívala se na něho šťastně. Když ji John konečně pustil, rozhlédl se po jejich obecenstvu a tleskl krátce do dlaní. „No tak jsme si užili zábavy a teď zase všichni do práce. Neví snad někdo, co má dělat?“

Toho dne strávili Ellen a John svou první noc spolu sami v útulně zabydleném týpí bez všudypřítomných očí a uší.

„Jsem trochu nesvá,“ vyznala se Ellen svému muži, když uhasil malý oheň a ocitli se spolu v milosrdné temnotě.

„To přejde,“ slíbil jí něžně a přitáhl si ji láskyplně k sobě. „Oba jsme mladí,“ šeptal jí konejšivě do ucha, „a máme před sebou dlouhou řadu let, abychom si na sebe zvykli a dokonale poznali sebe i svá těla. Nemysli na to, aby to dobře dopadlo.

Mysli jen na to, že jsi pro mne jediná žena… jediná, jakou jsem kdy poznal, která mě tolik přitahovala. Přitahuješ mě čím dál víc. Jsem šťastný, že tě mám. Jsi to nejcennější, co mám. Celý svůj život podřídím tomu, abych tě viděl šťastnou, protože tě mám rád. Miluju tě, Ellen.“

„Johne!“ Bylo to překrásné vyznání. Přitiskla se k němu celým tělem a políbila ho zamilovaně na rty. „Já se budu snažit o totéž. Protože já tebe taky miluju. Vlastně víc. Zbožňuju tě!“

Sehnul se k ní a něžně ji líbal, hladil a laskal a pak už ne tak něžně, ale čím dál vášnivěji, až se celá blahem zachvívala v jeho náručí. Jeho jemné ohleduplné laskání přecházelo pomalu, ale jistě v úplnou záplavu chtivých a nenasytných polibků. Když spolu ulehli na měkké lůžko z voňavého jehličí a pevně jeden druhého objali, jako by se ocitli v úplně jiném světě. Konečně mohli dát průchod své dlouho zadržované vášni, která mezi nimi týdny a měsíce pozvolně narůstala. Ellen byla zprvu nesmělá, ale John, který byl tak ohleduplný, ale přitom obratný a vůbec na ni nespěchal, ji dokázal rozpálit. Její vášeň postupně narůstala, až byla tak prudká jako jeho, a jejich hra se změnila v neobyčejně krásné a vášnivé milování, v němž mohli vyjádřit svou dlouho utajovanou touhu.

Když Ellen konečně usínala v Johnové náruči, poslední myšlenka, která jí zůstala v hlavě, byla že nad ni nikdy nebylo šťastnější nevěsty v Texasu…

ŠESTÁ KAPITOLA

Amelia Peterssonová se s bratrancem a švagrem vrátila na východ ze své neúspěšné mise a po celém New Yorku ve všech salónech vybrané společnosti dávala k lepšímu, jak otřesně dopadla bohatá dědička Camellia Ellen Colbyová. Dámy a pánové měli zase nějakou dobu o čem hovořit, než tohle vděčné téma ze salonů vytlačil zase nějaký žhavější skandál.

Ellenin otec se zdál být se vším smířený, když viděl, že dcera je skutečně šťastná a že jí tento způsob života opravdu svědčí. Jeho návštěvy na ranči byly čím dál častější, až se staly pravidelnými. Nakonec také shledával bydlení v týpí romantickým a zábavným a byl upřímně dojatý, když viděl, jak moc jsou ti dva šťastní i s takovým málem.

Stále a znovu nabízel novomanželům, že jim nechá postavit na ranči velký dům, avšak pokaždé byl zdvořile, ale rozhodně odmítnut. John odmítal dokonce i půjčku na dům. Jediné, s čím všichni souhlasili, bylo zavedení železnice do tohoto ztraceného kraje.

Železniční trať ostatně byla téměř před dokončením. S velkým zájmem sledovali všichni obyvatelé ranče, jak se koleje blíží každým dnem blíž a blíž. Traťoví dělníci, kteří byli zaměstnanci Terrance Colbyho, se živili jídlem dodávaným z ranče 3J, takže na vytoužené železnici John zároveň mohl vydělávat.

Když nastal ten toužebně očekávaný den a po železnici měl přijet první vlak k ranči 3J, uspořádal Terrance Colby s Johnem velkou oslavu, na niž přijelo také mnoho lidí ze Sutherland Springs I a ze širokého okolí. Všichni si uvědomovali, jak velké změny přinese do jejich kraje tak převratná věc, jakou je železná dráha.

Když John poprvé nakládal své býčky do nových dobytčích vagónů a posílal je zákazníkům na středním východě, přicházeli za ním rančeři z okolí a podepisovali s ním smlouvy na své dodávky. Po železnici začalo proudit zboží do jižního Texasu a dobytek se rozvážel po celých Spojených státech. Johnovi začalo období nevídané prosperity, kterou svému ranči předvídal už před pár lety.

Za první větší peníze zdvojnásobil a brzy zdesateronásobil svá stáda plemenného dobytka, který se stal pověstným svou vysokou

kvalitou po celých Státech. Postavil bílý prostorný viktoriánský dům a také dva menší domy pro stále se rozrůstající rodiny Brownova a Rodriguezova klanu. Když podobný dům nabídl i rodinám obou Komančů, s díky odmítli a dál žili se svými ženami v pohodlných týpí. Nikdy v životě nedokázali porozumět touze bílých lidí mít co největší dům, který je náročné uklízet, když mnohem snadnější je přestěhovat staré týpí na nové, čisté místo.

Stáje a velká stodola byly dalším projektem. Všichni silní muži z okolí se sjeli, aby pomáhali se stavbou rozlehlých stájí a ohrad pro velkoryse zakládaný chov koní. Stádo koní teď čítalo přes padesát kusů a John plánoval přikoupit další. Při stavbě vznikl také malý útulný zahradní kout, kde se připravovalo téměř každý večer barbecue a muži debatovali o dalších projektech na ranči 3J. John pronajal mnoha šikovným kovbojům kousek půdy, aby také mohli začít hospodařit a kolem jeho rozlehlého ranče vznikala malá satelitní hospodářství se stády, která sice zdaleka nedosahovala počtu a kvality Johnova majetku, přesto ale velmi slušně prosperovala.

Železnice totiž přinášela do kraje rychlé a bezpečné spojení s celým světem a zajišťovala mu tak stálou prosperitu. Kolem ranče 3J začalo postupně vyrůstat malé městečko a i podél celé trati vznikala menší sídla. Naopak železnici vzdálená městečka se začala postupně vybydlovat, až se vyprázdnila úplně a stala se z nich města duchové.

Do města u 3J se stěhovalo stále více lidí, protože se tu všem dobře dařilo. Nastal den, kdy se jeho obyvatelé rozhodli, že jejich městečko by se nemělo jmenovat 3J, protože kombinace čísel a písmen se používala pro názvy rančů podle značek, které tam vypalovali svému dobytku. A tak se rozhodli pro pořádné jméno a to znělo: Jacobsville po Johnu Jacobsovi. Nevšímali si jeho protestů a pojmenovali po něm i první společenský dům ve městě, protože nebylo člověka, který by si Johna Jacobse, řečeného Kolohnát nevážil pro jeho neúnavnou práci pro město a celý kraj a také pro jeho naprostý nedostatek přezíravosti, nedůvěry a předsudků vůči lidem jiné barvy kůže.

John se vždy dokázal spřátelit i s lidmi, kteří byli zpočátku k jeho projektům skeptičtí i nepřátelští. A pokud ještě teď došlo v kraji k nějaké krádeži nebo útoku na dobytek a kovboje, Johnův majetek nikdy nebyl terčem takových útoků, protože dokonce i jeho nepřátelé a desperáti ho velmi ctili. Bandité z mexické hranice velkým obloukem obcházeli jeho ranč i rozrůstající se město Jacobsville.

Jak se zvyšovala poptávka po Johnové kvalitním hovězím a po jeho šlechtěných koních, mohl stále přikupovat další půdu a další stáda, takže se stal záhy nejbohatším mužem v kraji. Zaměstnával víc než polovinu zdejšího obyvatelstva a bylo o něm známo, že práci u něho dostane jak běloch, tak indián, nebo třeba i čínský příštipkář.

Tou dobou dostali na ranči 3J vzácnou návštěvu. Až ze Skotska přijeli staří známí Jacobsových, manželé Maxwellovi. Přijali pozvání do krásného nového viktoriánského domu, který John nechal pro Ellen postavit, a zůstali téměř měsíc. Důvodem byl Johnův chov koní. Robert Maxwell, který byl náruživým jezdcem a velkým znalcem koní, Johnovi doporučil chov arabských plnokrevníků, po nichž byla v evropských dostihových stájích velká poptávka. Při troše štěstí a Robertových kontaktech by bylo možné dodávat ušlechtilé koně vychované v budoucnu na Johnové ranči také do Evropy.

Postupně se oběma mužům podařilo uskutečnit smělé plány a John se stal během let dodavatelem budoucích šampiónů, kterým se dařilo vyhrávat velké světové dostihy.

Ellen s neutuchajícím nadšením pracovala po boku svého muže. Dostala na starosti všechny ženské práce, které se na ranči vykonávaly, a s velkou chutí se dál věnovala svému podnikání v konfekci. Přijala další ženy, které se naučily šít, a otevřela si malou dílnu, v níž se šily nejen šaty, ale také prádlo a praktické kalhotové sukně a kalhoty pro ženy. S Mary a Juanou si otevřely v Jacobsvillu první obchod a pružně reagovaly na stále rostoucí poptávku. Když si lidé začali zařizovat nové domy, začaly šít také přikrývky, potahy na křesla, pohovky a další nábytek. Pomalu ale jistě se z Elleniny dílny stávala prosperující textilní a oděvní továrna.

Jedna věc však Ellen přece jen trápila. I když se s Johnem stále milovali a byli si velmi blízcí, jedna jediná věc dosud chyběla k jejich dokonalému štěstí. Jejich několikaleté manželství stále zůstávalo bezdětné.

I když o tom s Johnem z ohleduplnosti jednoho k druhému nikdy nemluvili, Ellen dobře věděla, jak moc touží po dítěti. Ona sama samozřejmě také. Navštívila lékaře, a ten jí doporučil víc se šetřit, protože pracovala skutečně do úmoru.

To ale Ellen nedokázala, protože vždy chtěla být Johnovi po boku, a to znamenalo držet ve všem jeho tempo. Pomalu se začala smiřovat s tím, že se potomka asi nedočkají. Říkala si, že všechny děti na ranči, které naučila číst a psát a umět se o sebe v životě postarat, jsou jako jejich vlastní. Byla šťastná a vděčná za to, že se s Johnem stále milují a že vášeň, kterou k sobě od prvních okamžiků cítili, nikdy nepolevila, naopak, že s dalšími lety stále roste.

Když se jí přehoupla třicítka, věnovala se s velkou láskou dětem Johnovy sestry Jeanette, které přijížděly trávit na ranči celé prázdniny a byly jako jejich vlastní. Ellen se s Jeanette velmi sblížily hned od prvního okamžiku, a když se déle neviděly, často si psaly.

Jednoho nedělního květnového rána, kdy začala první vedra, se najednou Ellen udělalo v kostele při mši špatně. Chtěla jít na vzduch, ale když vstala z lavice, skácela se k zemi jako bez života. Nastalo velké zděšení a vylekaný John okamžitě svou ženu odvážel k lékaři, který si nedávno otevřel v Jacobsville svou praxi. Starý a zkušený lékař Ellen, která se mezitím probrala z mdloby, vyšetřil a s vážnou tváří si pak do ordinace pozval Johna. „Pane Jacobsi, dovolte mi, abych vám z celého srdce pogratuloval! Budete otcem!“

John se podíval na Ellen, jako by mu právě odhalila největší tajemství svého života. Strhl ji do náruče a láskyplně ji zlíbal. „Pomalu, pomalu, tatínku, raději budeme budoucí maminku šetřit,aby se děťátko narodilo v pořádku a v době, kdy má!“ mírnil ho lékař a dal oběma budoucím rodičům doporučení a rady, aby první těhotenství dobře dopadlo.

Od té doby John nedovolil Ellen na nic sáhnout, nesměla nic zvednout, nesměla sednout na koně, a dokonce ani zrychlit krok. Když zjistil, že otřesy kočáru nedělají miminku dobře, zakázal jí i jezdit ven. O to víc se věnovali sobě a jejich štěstí teď konečně bylo dokonalé.

Jak se však datum porodu blížilo, stával se John stále neklidnějším a nervóznějším. Měl ještě v živé paměti chvíle, kdy rodily na jeho ranči Mary a Juana. Jak ty nekonečně dlouhé chvíle prožíval s otci Luisem a Isaakem. Při každé další prohlídce starý lékař musel Johna povzbudivě poplácat po zádech.

„Hlavu vzhůru, pane Jacobsi, narození svého dítěte určitě přežijete! My všichni ho přežijeme.

Dohlédnu na to, aby všechno bylo v pořádku. Děťátko se má čile k světu, jeho srdíčko bije jako zvon! Chcete si poslechnout?“ Nabízel Johnovi svůj fonendoskop přitisknutý na Ellenině zakulacujícím se bříšku. A John chtěl, a když uslyšel rychlé údery srdíčka svého dítěte, s lesknoucíma očima políbil Ellen ruku a opatrně šiji odváděl domů.

Když nadešel ten dlouho očekávaný den a Ellen začala rodit, přivolali kromě lékaře nejlepší porodní bábu v kraji. I když porod trval plných šestatřicet hodin, statečná rodička všechno dobře zvládla. Dítě se narodilo zdravé a byl to syn!

Johnova radost neznala mezí. Nosil Ellen i chla pečka doslova na rukou, a když mu Ellen po několika měsících řekla, že čeká další dítě, jeho štěstí bylo dokonalé. V následujících letech mu Ellen porodila ještě dva syny a dvě dcery, avšak jen dvě z pěti dětí se dožily dospělého věku. Prvorozený syn Bass a nejmladší dcera Rose Ellen. Když děti dorostly, založily si rodiny a dál žily v Jacobsvillu, městečku, které v jejich dospělosti už bylo dynamicky se rozvíjejícím městem střední velikosti. V té době se už celý kraj nazýval Jacobs County po jejich otci, který byl nesmírně váženým a všemi ctěným občanem.

Johnovo podnikání se v té době rozrostlo o bankovnictví a důlní průmysl, v němž jako jeden z prvních těžařů v jižním Texasu zkoušel mechanizaci a těžkou důlní techniku. Také v chovu dobytka a v hospodaření na půdě byli Jacobsovi mezi prvními mechanizátory.

Brownova rodina se v té době rozrostla o šest dalších dětí a Benův prvorozený, velmi nadaný syn Caleb se po univerzitních studiích stal vynikajícím právníkem v Chicagu. Calebův syn byl později zvolen do Senátu Spojených států amerických jako jeden z prvních černých senátorů.

Rodriguezův klan se rozrostl o deset dětí a jeden z jejich synů se stal členem věhlasné jízdní hlídky Texas Rangers. Založil tak novou rodinnou tradici, neboť v ní pokračoval i jeho syn a vnuk.

John Jacobs založil vůbec první banku v Jacobsvillu zároveň s prvním koloniálem. Založil také první školu a sirotčinec, které nesly jméno Ellen Jacobsové, první učitelky dětí v Jacobsvil-lu. Zasloužil se také o založení řádného úřadu ve městě, který řídil jeho správu. Ve věku padesáti let byl zvolen do Senátu Spojených států amerických.

Jeho syn Bass Jacobs byl dvakrát ženatý. Se svou druhou ženou měl syna Basse Jr. a dceru Violet Ellen. Bass Jacobs Jr. byl posledním vlastníkem z Jacobsovy rodiny, jemuž patřila půda v Jacobs County.

Po jeho smrti byl ranč 3J prodán a jeho syn Ty, narozený v r. 1955, se přestěhoval do Arizony, kde se oženil a usadil. Dcera Basse Jr. Shelby, která se narodila v r. 1961, zůstala v Jacobsvillu a provdala se za místního starousedlíka, Justina Ballengera. Mají spolu tři syny. Jeden z nich se jmenuje John Jackson Jacobs Ballenger, takže jméno zakladatele slavné rodiny žije v Shelbyině rodině dál.

Bronzová jezdecká socha Johna Jacobse Kolohnáta vztyčená po První světové válce před jednou ze stájí arabských plnokrevníků, jimiž se jeho ranč proslavil, byla v padesátých letech minulého století přenesena na hlavní náměstí Jacobsvillu, kde stojí dodnes.

Portréty Brownovy a Rodriguezovy rodiny jsou k vidění v místním muzeu hned vedle portrétu Camellie Ellen Jacobsové v elegantních modrých šatech, jejichž barva je stejná jako její oči. S odvážným pohledem a nabitou kulovnicí v ruce kráčí vstříc nebezpečí, která ohrožují budoucnost jejího ranče a její rodiny. Všechny tři portréty patřily rodině Basse Jacobse Jr. a byly muzeu věnovány Shelby Jacobsovou-Ballengerovou.

Ve skleněné vitríně poblíž je vystaveno také několik starých černobílých fotografií. Na jedné z nich je krásná plavovlasá žena po boku ko-mančského válečníka a před nimi stojí pět dětí, z nichž dvě jsou také světlovlasé a s modrýma očima.

Ale to už je zase jiný příběh…